

Thoát không khỏi ôn nhu của anh

Người dịch: RubyLuu@wordpress

Ebook: unyuki1102@wordpress

夏木娜的春天(上)

夏木娜 著

Đôi lời

- Ebook được chia sẻ mang tính phi thương mại, bản quyền thuộc về tác giả và người dịch
- Ebook chưa được sự đồng ý của tác giả, mọi thắc mắc có liên quan sẽ không được giải đáp
- Ebook đã được sự đồng ý của người dịch, vui lòng không in ấn và sao chép dưới bất kì hình thức nào
- Khi chia sẻ trên bất kì diễn đàn nào vui lòng ghi rõ CREDITS của người dịch và người làm ebook
- Vui lòng không reup link ebook, bản quyền ebook thuộc về người làm, vui lòng ghi rõ bản quyền ebook:

vnyuki1102@wordpress.com

- Mọi thắc mắc, góp ý vui lòng liên hệ:

<http://www.facebook.com/vnyuki1102>
<http://www.twitter.com/vnyuki1102>
<http://www.youtube.com/ghostlady1102>
<http://vnyuki1102.wordpress.com>

Thoát không khỏi ôn nhu của anh

Tên gốc:

Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm -

Người dịch: RubyLuu

Nguồn: <http://rubyluu.wordpress.com>

Làm ebook: Yuki1102

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, HE
Độ dài: 15 chương + chương kết + phiên ngoại

<u>Tóm tắt</u>
<u>Mở đầu</u>
<u>Chương 1: Mối tình đầu của Quan Tiểu Úc</u>
<u>Chương 2: Mùa yêu đương</u>
<u>Chương 3: Ý trời trên người</u>
<u>Chương 4: Quan Tiểu Úc chờ đợi tình yêu</u>
<u>Chương 5: Bóng ma khó hiểu trong Quan Tiểu Úc</u>
<u>Chương 6: Tiểu Úc để lỡ tình yêu?</u>
<u>Chương 7: Hương vị rung động</u>
<u>Chương 8: Thỗ lộ thất bại</u>
<u>Chương 9: Đợi chờ không thay đổi (1)</u>
<u>Chương 10: Đợi chờ không thay đổi (2)</u>
<u>Chương 11: Mùi vị thất tình</u>
<u>Chương 12: Lời thề của đàn ông</u>
<u>Chương 13: Những ngày sống chung</u>
<u>Chương 14: Cảm giác ái muội</u>
<u>Chương 15: Gần gũi thân mật</u>
<u>Chương cuối</u>
<u>Phiên Ngoại: Tâm sự của Dương Lam Hàng</u>

Tóm tắt

Một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên, một mối lương duyên trời định dở khóc dở cười.

Sinh nhật mười tám tuổi, Quan Tiểu Úc lần đầu tiên gặp tình yêu sét đánh tại Bule Pub. Khi nhìn chàng trai xa lạ kia ôm người đẹp rời đi, “mối tình đầu thơ ngây” của cô chết từ ngay trong trứng nước.

Ngày ba mẹ cùng cô lần đầu tiên đi gặp mặt vị hôn phu tương lai Âu Dương Y Phàm, chưa kịp gặp cô đã lén trốn đi mất vì cô chán ghét loại người “hoa hoa công tử” như anh.

Vô tình người lái xe dẫn cô đi trốn lại là Ivan. Anh chàng Playboy mà cô đã từng quen biết trong tiệc sinh nhật một người bạn.

Tiếp xúc nhiều với Ivan, cô mới hiểu đằng sau khuôn mặt bất cần đời, luôn ung dung tươi cười kia là một người hết lòng vì bạn bè, một con người quyết đoán trong công việc đầy áp lực và hơn hết là một trái tim si tình trong yêu đương.

Định mệnh trở trêu khi Tiểu Úc phát hiện: “mối tình đầu”- Âu Dương Y Phàm - Ivan chỉ là một người. Cô sẽ đối mặt với sự thật như thế nào???

Một câu chuyện nhẹ nhàng giúp bạn thư thái như đang nhấm nháp tách trà chiều.

Mở đầu

Hôm nay, đối với Quan Tiểu Úc mà nói là một ngày chấn động – cô phải đổi phòng ngủ mới.

Kéo túi lớn túi nhỏ đổi phòng ngủ mới đương nhiên không có gì to tát, điều khiến cô kích động là bạn cùng phòng mới của cô chính là người từng bị các cô mắng suốt ba tháng, không hẹn mà gặp hồng nhan họa thủy, Bạch Lãng Lãng!

Nói thật, hình dung bằng từ “hồng nhan họa thủy” để miêu tả Bạch Lãng Lãng có phần hơi phóng đại, nhưng nếu đi hỏi Tâm Di, bạn đại học cùng phòng cũ của cô thì nhất định cô ấy sẽ nói khó nghe hơn.

“Bạch Lãng Lãng!”

“Quan Tiểu Úc!”

Câu đầu tiên hai người chào nhau trong lần gặp đầu tiên là như vậy.

“Tớ vẫn cứ cho rằng tên của tớ là tầm thường nhất.” Quan Tiểu Úc vênh vang đắc ý nhướn đôi mày xinh đẹp, chớp chớp đôi mắt to, mái tóc màu cà phê nhẹ vén lên lộ ra gương mặt đẹp mộc mạc mà thuần khiết.

Không nghĩ tới bạn cùng phòng của cô cười nhẹ, đáp: “Tớ cũng vậy!”.

Chương 1: Môi trường đầu của Quan Tiếu Úc

.
.
Đêm yên tĩnh và ưu tư

Trong một căn phòng sáng sủa và sạch sẽ, bức màn voan mỏng màu xanh nhạt để che đây bị gió đêm lay động, thỉnh thoảng chạm đến chuông gió san hô treo trên cửa sổ, phát ra tiếng ngân khê vui tai...

Trên tủ đầu giường màu trắng là một ly cà phê vẫn đang bốc khói, hương cà phê và hương sữa nhân nhật tràn ngập bay khắp cả phòng.

Một cô gái xinh đẹp đang dựa nửa người vào trên chiếc giường trải ra màu lam nhạt. Hai cái chân mảnh khảnh, trắng nõn, đung đưa giữa không trung, mái tóc xoăn màu cà phê được buộc lên cao cũng lay động theo, có vài cọng ngẫu nhiên lướt qua gương mặt trái xoan xinh đẹp của cô, lại tăng vài phần đáng yêu, tình nghịch.

Cô tên là Quan Tiểu Úc, một người con gái nhìn qua không có gì khác những nữ sinh đại học khác, thích mang giày thể thao, mặc quần bò, nghe MP3 ở trong vườn trường, thích uống cà phê và đọc tiểu thuyết ngôn tình, đương nhiên cũng thích ngắm những soái ca như những bức tranh để thưởng thức!

Mà giấc mơ trong đời cô cũng rất đặc biệt – muốn có một chuyện tình yêu thật vang lừng*! Theo quan điểm của cô, tình yêu và thù hận, sống mà xa lìa nhau đến chết vẫn xa cách**, nhiều đau buồn mà cũng đẹp biết bao! Cho dù không đạt được cảnh giới này, “Bỏ trốn” một chút cũng thật lãng mạn.

Bạn cùng phòng hỏi cô: “Vì sao thích vậy?”

Cô đáp: “Không thích một tình yêu lừng lẫy, liều chết triền miên, làm sao xứng đáng được với rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình tở đã xem?!”

Bạn cùng phòng của cô rốt cuộc không thèm nói gì nữa!

.....

“Lại là câu chuyện về bạch mã hoàng tử và cô bé lọ lem”.

Tiểu Úc mở to đôi mắt trong suốt, sáng ngời, đang tập trung tinh thần nhìn chăm chăm phần giới thiệu văn tắt nội dung trong quyển tiểu thuyết ngôn tình đầy mùi mực tàu trên tay cô, nói: “Đẹp trai, nhiều tiền, ôn nhu, đa tình, gia thế tốt, có năng lực, quả thật là hoàn mỹ có một không hai!”.

“Nếu không sao lại là tiểu thuyết?” Bạch Lăng Lăng, bạn cùng phòng của cô ngồi ở trước máy tính, thuận miệng trả lời rồi tiếp tục đánh chữ lên màn hình.

“Không biết tiểu thuyết ngôn tình vì cái gì cứ thích viết về loại đàn ông này, làm như một người đàn ông không có tiền, không đẹp trai không đáng để phụ nữ liếc mắt một cái.”

“Tớ không thấy vậy, bề ngoài đẹp hay không, có nhiều tiền hay không, không quan trọng, đàn ông quan trọng nhất là phải có nội hàm!!!”

Tiểu Úc nghe vậy ngồi thẳng lại, gật đầu đồng ý. “Thời buổi này, đàn ông đẹp trai, nhiều tiền không phải không có, trước tiên không nói đến bọn họ còn phải chờ xem lại vấn đề nhân phẩm. Chỉ nói đến thái độ, tình cảm, quả thật là: ‘Không có phong lưu nhất, chỉ có phong lưu hơn’. Đây là thực tế chứ không phải trong truyện cổ tích, cô bé lọ lem ôn nhu, lương thiện vĩnh viễn không thành công chúa được!”

“Vậy mà cậu vẫn thích xem tiểu thuyết ngôn tình?” Lăng Lăng quay sang nhìn cô. Dáng người Lăng Lăng cao, gầy, cân xứng ở trong áo ngủ rộng thùng thình lại thu hút người khác, mái tóc đen rối mềm mại,

xõa xuống tới thắt lưng, da thịt bên trong trắng nõn, nhẵn nhụi. Tuy rằng nhìn qua có vẻ thiếu ngủ, nhưng vẫn lộ ra một đôi mắt linh hoạt, trong sáng, vẻ mặt ôn nhu tươi cười, ngọt ngào khiến tâm tình người ta khoan khoái.

“Tớ đây là đang tăng phẩm vị thường thức đàn ông của mình lên”. Tiểu Úc nói xong, lại nhìn Lăng Lăng một cách sâu xa, thờ dài: “Aiz! Loại con gái không biết thường thức đàn ông như cậu sẽ không bao giờ hiểu được !”

Lăng Lăng không phản bác, nhìn nhìn. ”Vậy không chậm trễ Quan tiểu thư nâng cao trình độ thường thức của mình lên, tớ đến phòng tự học đọc sách.”

“Nhớ về sớm một chút, đừng để tớ trông phòng một mình!”

“Tớ làm sao bỏ cậu được.....”

Lăng Lăng đi rồi, trong đêm tối yên tĩnh không tiếng động, Tiểu Úc dần dần bước vào thế giới tiểu thuyết.

Trong tiểu thuyết, nam nữ chính thường bất ngờ gặp gỡ một cách lãng mạn, yêu nhau cũng lãng mạn, mỗi một tình tiết đều phải lãng mạn.....

Khi nam nữ chính gặp lại trong quán bar, Tiểu Úc bỗng nhiên nhớ tới người yêu đầu tiên của cô, cô cùng anh ta cũng đúng là gặp gỡ bất ngờ ở một quán bar.

Năm đó cô mới mười tám tuổi, vì chúc mừng ngày đầu tiên mình trưởng thành, cô cố lấy can đảm cùng vài bạn bè đến một quán bar để vui chơi.

Sự va chạm của những giai điệu đam mê, màu tối và vàng chồng lên nhau. Tất cả mọi người sa đoạ trong thế giới xa hoa đồi trụy, duy chỉ có cô đang bịt chặt cái lỗ tai vì sợ màng nhĩ sẽ vỡ ra, thỉnh thoảng vụng trộm liếc mắt nhìn dáng người nóng bỏng của cô nàng vũ nữ đang nhảy điệu thoát y trên đài, lại bối rối dời ánh mắt đi.

Trong lúc lơ đãng, tầm mắt của cô bị một người đàn ông đối diện hấp dẫn, bởi vì anh ta là người duy nhất trong quán bar không có chú ý màn nhảy nóng bỏng trên đài. So với những người đàn ông quần áo lố lăng trong quán bar, cách ăn mặc của anh ta tuy không bắt mắt, thân trên mặc một chiếc áo sơ mi sọc xanh tím rất vừa vặn, thân dưới mặc một chiếc quần bò màu đen, nhưng trên người tràn ngập ra một loại khí chất cao quý có thể hấp dẫn phụ nữ chú ý. Chắc chắn là con nhà giàu, vì anh ta hoàn toàn không cần cố ý biểu lộ nhưng mọi cử động tự nhiên đều toát ra sự tự tin và tôn quý. Không như những người nhà giàu mới nổi, thích mang theo vệ sĩ, thích đi Porsche, khoe tiền tài của mình ra khắp nơi, chỉ hận không thể viết mấy chữ “Tôi là kẻ có tiền” trên mặt mình.

Tiểu Úc đang chờ đợi người kia xoay người, để cho cô xem nhìn dáng vẻ của anh ta. Người phục vụ lại hỏi bọn cô muốn dùng gì, mọi người đều muốn các loại rượu không giống nhau, hỏi cô, ánh mắt của cô vẫn còn dừng trên bóng dáng kia, thuận miệng nói: “Cho tớ một kem thuyền chuối tiêu!”

“Quan Tiểu Úc, cậu không lầm chứ?!” Một người bạn của cô phóng đại kêu lên, khiến không ít người nhìn lại, trong đó cũng bao gồm người kia, anh ta quay sang nhìn Tiểu Úc, hơn nữa.... nhìn rất lâu, nhìn đến mặt cô nóng lên.

Đáng tiếc bởi vì ánh sáng bảy màu quá lóa mắt, cô không có cách nào thấy rõ diện mạo đối phương, chỉ mơ hồ cảm giác được ánh mắt anh ta lộ ra một loại ý cười nghiền ngẫm.

Không được bao lâu, hai người bạn gái dẫn Tiểu Úc đến chơi, đã thân với hai người đàn ông xa lạ, dễ nhìn. Họ thân mật như thể sẽ lập tức đi vào lễ đường kết hôn, mấy bạn trai khác cũng đi tìm người đẹp, chỉ còn lại mình cô ngồi trên sofa màu đỏ, ăn kem chuối tiêu và xem múa thoát y.

Thật đúng là khảo nghiệm lạnh với nóng!!!

“Em gái nhỏ!”. Một thanh âm kêu gọi chứa hàm lượng đường thật cao vang lên bên tai cô, sau đó trong không khí ngập tràn một hương nước hoa Cologne. Tiểu Úc tò mò giương mắt, một người mặt mũi cũng xem như đàn ông dễ nhìn ngồi ở bên cạnh cô. Nếu chỉ nhìn diện mạo một cách đơn giản Tiểu Úc còn có thể chấp nhận, nhưng hăn nhuộm tóc màu cam, trên áo sơ mi màu đen có có một cái khăn quàng cổ màu hồng, hơn nữa thân dưới còn mặc quần bó sát người, ăn mặc như vậy thật có điểm đáng sợ, Tiểu Úc

nhịn không được lau mồ hôi trên trán, nghiêng người vào sườn ghế bên trong, cúi đầu tiếp tục ăn kem chuối.

Người dễ nhìn, đen tối dựa sát vào cô, vô cùng thân thiết ôm vai của cô, ánh mắt lại đánh giá cái váy mới mua trên người nàng: “Một mình thật nhàm chán, anh tiếp em được không?”

Tiểu Úc đang ăn kem thiếu chút nữa bị chuối tiêu nghẹn chết, nửa ngày mới thở hỗn hển lại, vỗ vỗ ngực nói: “Không cần! Cám ơn chị!!!”

Cô cố ý đem chữ “chị” cắn thật mạnh, người dễ nhìn lập tức xanh mặt như ý muốn của cô.

Lúc này, người đàn ông đối diện kia quay đầu lần thứ hai, lần này có ánh sáng màu tím lung lay một chút, cô vẫn không thấy rõ mặt mũi, chỉ mơ hồ thấy hình dáng trên mặt anh ta, đường nét rất đẹp, nhất là bên môi... Lộ ra một chút ý cười dạt dào hứng thú.

Trong nháy mắt, cô thật sự cảm giác được lòng mình rung động, thậm chí cảm giác được thân thể đang nóng lên, tiếng nhạc sôi động đình tai nhức óc cũng không thể che dấu tiếng tim đập của cô.

Tại khoảnh khắc đẹp nhất đó, một người đẹp dáng người cao gầy, mặc quần áo không nhiều vải hơn vũ nữ thoát y trên đài bao nhiêu, bưng ly rượu về phía anh ta, chân thành ngồi ở bên cạnh, đem cánh tay trắng nõn, mượt mà của mình khoác lên vai người nam kia, cúi người ghé vào lỗ tai anh ta nói nhỏ.....

Khi anh ta đứng lên ôm người đẹp rời đi, mối tình đầu ngây thơ của Tiểu Úc trong nháy mắt vỡ tan như bụi....

Từ đó về sau, cô thật sự nhận thức được: Bạch mã hoàng tử không chỉ phải có dáng vẻ anh tuấn bề ngoài, còn phải có năng lực, có nội hàm, tình cảm phải chân thành, tha thiết, một lòng một dạ.

Tuy rằng hai mươi mấy năm qua, loại đàn ông này chưa xuất hiện, nhưng cô vẫn một mực tin tưởng tình yêu là duyên phận đã sớm được sắp đặt tốt. Rồi sẽ có một ngày, người đúng với mục tiêu của cô sẽ xuất hiện trong thế giới của cô, cho cô trải nghiệm sự lãng mạn say mê chết người ở trong tiểu thuyết ngôn tình.

*****

Hồi ức của Tiểu Úc bị tiếng chuông điện thoại làm gián đoạn.

“Mẹ ạ.” Cô đang cầm điện thoại, thiếu chút nữa cảm động đến rơi nước mắt. “Mẹ rốt cục cũng nhớ tới mình còn có một đứa con gái.”

“Gần đây mẹ bận quá.....”

“Dạ!” Mỗi lần đều là câu này.

“Tiểu Úc, con trai của bác Âu Dương về nước. Ngày hôm qua chúng ta cùng nhau ăn cơm chiều, nó chẳng những có năng lực, bề ngoài cũng đẹp trai hơn người.....

"Lại nữa rồi!". Cô cầm quyển tiểu thuyết lật qua trang tiếp theo, tình tiết trong tiểu thuyết phát triển đến thời khắc quan trọng, không thể bỏ qua.....

Bác Âu Dương trong miệng mẹ Quan gọi là Âu Dương Cẩm Hoa, hiện nay là cổ đông lớn của một công ty điện khí. Âu Dương Cẩm Hoa và Quan Thiên Nguyên – ba của Tiểu Úc là bạn học ở đại học, quan hệ của hai người rất tốt, lại vừa vặn một người sinh con trai, một người sinh con gái, khi nói chuyện thường đem hai đứa trẻ ra ghép đôi, tâm sự “Ông trời tác hợp cho” như vậy không ảnh hưởng cuộc vui toàn cục. Bất quá, từ lúc Tiểu Úc một mực không đồng ý loại tư tưởng phong kiến môn đăng hộ đối này, vợ chồng Quan Thiên Nguyên cũng không đề cập đến nữa. Tiểu Úc còn tưởng rằng bọn họ nghĩ thông, không ngờ là vì con người ta ra nước ngoài. Mới vừa trở về nước, bọn họ lại nhắc lại chuyện xưa.

“Con còn nhỏ mà, mẹ chưa gì đã vội vã đem con gả ra ngoài sao?”. Cô thật vất vả chịu đựng đến sắp tốt nghiệp thạc sĩ, nghĩ đến rốt cục sắp có cơ hội hưởng thụ không khí tự do, đi sa mạc Sahara*** để nhìn bầu trời rộng lớn.

“Hai mươi ba tuổi đã là tuổi kết hôn muộn rồi.”

“Không phải còn hai tháng nữa mới sinh nhật sao mẹ.”

Thì ra đúng là sắp đến tuổi kết hôn muộn. Tiểu Úc chà xát mồ hôi lạnh trên trán, nửa làm nũng, nửa năn nỉ nói: “Mẹ à, nói như thế nào con cũng là con gái ruột của mẹ! Mẹ không thể tùy tiện tìm một nam

nhân cho con a!”

“Chuyện kết hôn của con, mẹ có khi nào thì tùy tiện chưa? Y Phàm tuyệt đối là một người đàn ông tốt, mẹ trước hết sắp đặt các con gặp mặt, cam đoan khi con thấy nó chắc chắn sẽ vừa lòng!”

“Chúng con không phải đã sớm gặp qua rồi sao!” Tiểu Úc cẩn thận hồi tưởng bộ dáng mơ hồ của hân trong trí nhớ. “Hân rất thấp.”

“Thấp?! Con cho rằng bao nhiêu mới gọi là cao?”

“Ít nhất phải cao hơn con chứ?!” Cô nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu: “Hân thấp hơn con hai cm, còn béo hơn con một vòng!”

“Nha đầu chết tiệt kia! Khi đó Y Phàm mới bảy tuổi.”

“Nền tảng kém như vậy, có thay đổi cũng không tốt được bao nhiêu!”

“Con gặp sẽ biết, Y Phàm chẳng những điển trai, tính khí cũng tốt!”

Tiểu Úc lập tức lật lại phần giới thiệu văn bản nội dung trong tiểu thuyết, theo trên mặt đọc ra: “Đẹp trai, nhiều tiền, ôn nhu, đa tình, tốt nghiệp MBA, không dựa vào gia thế, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng.....”

“Con biết Y Phàm hả?”

“Không biết!” Mười quyển tiểu thuyết hết tám quyển viết như vậy, nó phù hợp với thẩm mỹ của cô, gặp mặt làm quen một chút cũng không sao.

Nhưng, trong đầu cô hiện lên một tia chớp! Âu Dương Y Phàm?

Cô nhớ mang máng tên này đã nghe ở đâu rồi, hình như là có nghe Lãng Lãng nhắc qua một lần, nhưng nói cái gì thì không thể nhớ ra được.

“Cuối tuần về nhà chứ? Mẹ dẫn con đi dạo phố, mua mấy cái váy đẹp.”

“Để con xem có viết xong báo cáo không đã.”

“Cuối tuần viết báo cáo cũng không muộn”.

“Dạ.....”

Tán gẫu với mẹ xong, Tiểu Úc nằm trên chiếc giường trong phòng ngủ ôm tiểu thuyết ngôn tình hai tiếng, không lật sang trang tiếp theo. Âu Dương Y Phàm? Không biết hân bây giờ biến thành bộ dáng gì nữa? Có phải hay thật sự đẹp như mẹ hình dung hay không, có thể xuất sắc giống như trong tiểu thuyết ngôn tình viết hay không, lại có thể làm cho lòng cô rung động hay không? Gặp mặt mới biết được!

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tiểu Úc chuyển tầm mắt từ cuốn tiểu thuyết sang người Lãng Lãng, tò mò hỏi: “Nhanh như vậy đã về rồi?”

“Ừ!” Lãng Lãng vừa vào cửa thấy tiểu thuyết trong tay nàng: “Đã qua hơn ba tiếng, cậu còn chưa xem xong hết một nửa?”

Cô do dự một chút, buông tiểu thuyết. “Lãng Lãng, cậu có phải từng nhắc qua một người tên Âu Dương Y Phàm hay không?”

“Ừ.” Lãng Lãng bỏ đồ xuống, ngồi trước máy tính xem QQ có tin nhắn hay không, cũng chẳng có việc gì, chỉ là thói quen của cô thôi.

“Hân là người thế nào?”

“Cậu tùy tiện mua một quyển tạp chí lá cải, bằng không lên mạng một chút sẽ biết!”

“Nổi tiếng vậy sao?” Việc này thật làm cho Tiểu Úc có chút bất ngờ.

“Anh ta từng có rất nhiều bạn gái, dùng CPU hai chip cũng không thống kê nổi. Muốn biết một ngôi sao nữ có hot hay không, có đẹp hay không, chỉ cần tra xem có tai tiếng với anh ta hay không! Cô gái nào cặp với anh ta, còn không bằng đi chết cho rồi, chết sớm siêu sinh sớm”.

Nghe miêu tả như vậy, ý nghĩ đầu tiên của Tiểu Úc chính là: Cô có phải là con ruột của ba mẹ không?! Bảo cô lấy anh, trừ phi cô chết!

- (*) - oanh oanh liệt liệt (lùng lẫ, vang lừng)

- (**) - sinh ly tử biệt (Chết vĩnh biệt nhau gọi là "tử biệt", sống mà xa lìa nhau gọi là "sinh ly").

Đó là hai cảnh thương tâm lớn của đời người. Tuy là hai cảnh, nhưng người ta thường dùng làm một thành ngữ, để nói chung cho người gặp cảnh "tử biệt" cũng như người gặp cảnh "sinh ly")

- (***) Sa mạc Sahara: **(sa mạc Tắt Cáp Lạp)**

Chương 2: Mùa yêu đương

.

.

Bị nhà trang điểm cao cấp nhất tra tấn liên tục suốt hai giờ, người con gái trước gương như được thay da đổi thịt*.

Chiếc váy màu vàng kim dài đến mắt cá chân, không hở hang nhưng ôm vừa khít lấy làm tôn lên đường cong tinh tế của cô. Mái tóc xoăn mới uốn của cô búi lên, chỉ buông xuống một ít ở bên mặt, quyến rũ không thể tả. Khuôn mặt trái xoan bị tô phấn trắng, trên đôi mắt to trong veo như nước là lông mi đen đậm, vênh cong, vút sáng giống như một cô búp bê Barbie xinh đẹp..

Tiểu Úc nhìn mình trong gương, hờn dỗi trong người cũng hoàn toàn tiêu tan hết. Cô cuối cùng cũng hiểu được thế nào là sự chuyên nghiệp. Đó là có thể đem một người trang điểm đến bản thân họ cũng không nhận ra.

“Tiểu Úc, con nhìn xem, con gái là phải như thế này.”

Tiểu Úc quay đầu nhìn sang người mẹ đang nắm giữ mạch máu kinh tế của cô, nhìn biểu tình vừa lòng của bà, thử thăm dò hỏi: “Mẹ có thể nhận ra con là ai sao?”

“Vô nghĩa, con là do mẹ sinh ra đó .”

“A!” Lòng nghĩ : Nếu cô không phải do mẹ ruột sinh, tuyệt đối nhận không ra!

Cô thuận miệng đáp lời, nghĩ thầm tối nay không biết phải uống mấy ly cà phê, mới có thể phấn đấu suốt đêm để ngày mai nộp bảng báo cáo nghiên cứu đây.

Hóa trang xong, Tiểu Úc kéo cái váy dài hết sức khoa trương, bước không được bước nào đi lên xe. Cô đương nhiên biết ăn một bữa cơm cùng người bạn mười mấy năm của ba mẹ căn bản không cần ăn mặc như vậy, bọn họ khẳng định là có mục đích khác. Quả nhiên không ngoài dự đoán, bước vào quán trà tao nhã, Âu Dương Cẩm Hoa vẻ mặt khiêm tốn bước đến. “Là Tiểu Úc sao!? Bác thiếu chút nữa nhận không ra.”

“Bác Âu Dương.” Cô hơi hơi hạ thấp người, đoan trang chào hỏi. Trong lòng cô thầm nói: “Bác có thể nhận ra được mới lạ!!!”

Bác Âu Dương gái theo sau, thân thiện kéo tay cô, kéo cô ngồi cạnh người. “Con ngồi xuống uống chén trà đi, Y Phàm sẽ đến ngay .”

“Con cảm ơn.” Tiểu Úc thật thực nữ ngồi xuống, nâng chung trà lên lẳng lặng đặt ở bên môi, không vội không chậm nhấp nhẹ. Tuy rằng cô trời sanh tính tình phóng khoáng, không bị chuyện gì trói buộc, nhưng ở trước mặt bạn của ba mẹ, cô vẫn cố ra vẻ làm một tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa, cô thì không sao, nhưng vẫn nên để mặt mũi cho ba mẹ.

Chén trà vơi hơn phân nửa đã muốn thấy đáy, Âu Dương Cẩm Hoa có chút áy náy, mới giải thích: “Y Phàm vừa mới gọi điện thoại nói rất nhanh đến, chắc là trên đường kẹt xe.”

Kẹt xe?!

Tiểu Úc tiếp tục thưởng trà. Nhưng tiếp tục uống nước trà mát lạnh cũng không dập được lửa giận trong lòng cô. Vì không muốn đến muộn, sáu giờ sáng cô đã bị mẹ kéo từ trên giường dậy, ở trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê mang đến cho người trang điểm "tàn phá". Mà hăn thì sao, cứ nhiên ngay cả ra cửa sớm vài chục phút cũng không được! Ba mẹ cô sao lại giới thiệu cho cô loại người này, chưa nhắc tới tình

yêu, (cô cố ý tra xét một chút tốc độ giải toán cùng dung lượng của CPU Dual-Core, quả nhiên là một con số thiên văn) mấu chốt là hẳn hoàn toàn không biết tôn trọng người khác.

Chén trà thứ hai cũng đã uống xong một giọt cuối cùng, còn người được ba và mẹ phóng đại đến tận trời cũng chưa xuất hiện. Tiểu Úc rốt cục không thể nhịn được nữa. Lấy cớ đi toilet, vụng trộm kéo theo váy lao ra quán trà.

Nếu hẳn ngay cả tôn trọng tối thiểu cũng không biết, thì cô cũng muốn cho hẳn hiểu một chút mùi vị bị người khác cho leo cây.

Tiểu Úc vừa chạy ra cửa lớn khách sạn, bỗng nhiên nhớ tới mình đã quên lấy túi xách, liền cảm thấy hối hận! Đang do dự có nên trở về hay không, một tiếng dừng xe chói tai đánh tan sự hối hận trong cô. Cô giật mình phát hiện mình đang đứng giữa đường cái, thiếu chút nữa bị một chiếc Porsche chạy nhanh đụng trúng.

“Cô không sao chứ?” Một người đàn ông mặc trang phục tao nhã từ trên xe bước xuống, thái độ rất thành khẩn hỏi: “Thật xin lỗi đã làm cô hoảng sợ.”

Đây là tu dưỡng**gì a!? Làm như cô đứng ở giữa đường cái ngăn người là lỗi của anh ta vậy. Bởi vì đối phương rất cao, ít nhất một mét tám, Tiểu Úc ngẩng đầu, mới nhìn rõ đối phương. Anh mặc một bộ quần áo doanh nhân, thoạt nhìn vừa có phẩm vị lại có tu dưỡng, còn có chút hương vị tinh anh của người kinh doanh. Về phần diện mạo, mắt hẹp dài, mũi thẳng, môi mỏng, màu da màu lúa mạch rất có vị đàn ông, cô luôn luôn có ấn tượng sâu sắc đối với người dễ nhìn, cho nên chắc chắn xác định khuôn mặt này đã gặp qua ở đâu, suy nghĩ mãi đến vắt hết óc mới nhớ tới tên của anh ta.

“Ivan?”

Ivan cũng sửng sốt, nhìn kỹ một lần từ đầu đến chân cô, vẻ mặt mới bừng tỉnh nhận ra, hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

Bị anh ta nhắc mới tỉnh, Tiểu Úc hoàn hồn, vội vàng nhảy lên xe hẳn, lớn tiếng thúc giục: “Mau dẫn tôi rời khỏi nơi này!”

“Muốn đi nơi nào?”

“Sa mạc Sahara, cảm ơn!”

Anh nhướn mày, mỉm cười, nhanh chóng ngồi vào trong xe, cô ngồi vào ghế trước, xe nhanh chóng thoát khỏi nơi nguy hiểm kia.

“Mạo muội hỏi một chút, cô xác định mặc bộ đồ này đi sa mạc?” Ivan chỉ chỉ một thân váy dài khoa trương của cô. Cô nhìn nhìn mình từ kính sau, kéo kéo dây cột tóc, kéo xuống làn váy vương bận kia.

“Đào hôn cũng không cần gấp như vậy chứ?” Anh quay sang cẩn thận đánh giá cô một phen, nhẹ nhàng sờ sờ môi mình, cười như không cười.

“Anh xem tôi giống cái loại con gái gốc đến gần lễ kết hôn mới nhớ tới muốn chạy trốn sao?”

“Vậy cô vội vã chạy cái gì?”

Cô cúi đầu xoa xoa mắt cá chân đau nhức, thuận tay đem đôi giày cao 7 ly ném ra đằng sau. “Nếu ba anh cho anh gặp mặt làm quen với một người đàn ông anh chưa từng quen, không biết chừng anh chạy còn nhanh hơn tôi!”

“Cũng không nhất thiết phải vậy.”

“Nếu đối tượng làm quen khiến anh nhớ tới đã muốn ới thì sao?”

Anh nhíu mày, ý cười ở đuôi lông mày giơ lên. “Không phải chưa từng gặp mặt sao?”

Cô dám xác định người này chưa tốt nghiệp đại học, đầu óc anh ta quả thực làm từ tảng đá.

“Chưa thấy qua nhưng có nghe qua. Anh ta từng có bao nhiêu bạn gái, chính mình còn không đếm hết.”

“Hả? Thật không?” Ivan có điểm khó hiểu nhìn Tiểu Úc, “Cô nói người kia là.....”

“Anh ta tên là Âu Dương..... Âu Dương cái gì....”

“Âu Dương Y Phàm”.

“Đúng! Anh cũng từng nghe qua về người này?”

Anh vội ho một tiếng, mờ mịt đếm ngón tay ra vẻ còn chưa tốt nghiệp tiểu học. Nhìn anh ta đếm thật chăm chú, Tiểu Úc nhìn không được ngắt lời: “Được rồi, Ivan, anh có thể đưa tôi đi...”. Cô đang suy nghĩ muốn nói “Đại Học T”, di động của anh ta đột nhiên vang lên, anh ta sững sốt vài giây mới mở điện thoại ra, mang tai nghe vào.

“Anh... vừa mới ra ngoài, có việc gì sao?”

Tiểu Úc nhìn khu buôn bán nhộn nhịp xung quanh, không khỏi cảm thán sự kỳ diệu của điện thoại di động. Anh chăm chú nghe điện thoại, trầm mặc một lúc lâu, mới âm thầm thở dài một tiếng: “Anh còn có chút việc.....”

“Không sao, tôi không gấp!” Cô nghĩ đến mình làm chậm trễ của việc của Ivan, vội vàng giải thích.

Kỳ thật nếu không phải cô không có tiền, cô nhất định sẽ xuống xe, bởi vì thái độ của anh thoát nhìn không phải lo lắng bình thường.

Anh chần chừ một chút, nói vào điện thoại: “Được rồi, anh lập tức đến!”

Chiếc xe chuyển hướng cầu vượt, chạy về trung tâm thành phố, dọc theo đường đi anh không nói gì, thái độ thoát nhìn cũng thật bình tĩnh, vền vẹn chỉ mới vượt ba cái đèn đỏ thôi! Đây là lần đầu tiên Tiểu Úc ngồi xe Porsche, cũng không biết loại xe này có hệ số an toàn thế nào. Cho nên cô liếc một cái, không dám quấy rầy anh ta, chỉ vụng trộm nhanh chóng thắt dây an toàn vào. Cô còn chưa kịp đi sa mạc Sahara đâu nha.

Xe Ivan rốt cuộc dừng lại ở một quán cà phê, lòng của Tiểu Úc cũng thờ phào theo. Cô đang định xuống xe, Ivan giành trước nói: “Xin lỗi, cô xin vui lòng đợi tôi ba mươi phút!”

“Được rồi, lâu một chút cũng không sao!”

Cô vốn là khách khí, không nghĩ tới Ivan thật đúng là không khách khí. Anh ta vội vàng đi vào, ngồi xuống chỗ cạnh cửa kính, không có lấy một dấu hiệu đi ra. Cô chờ có chút không kiên nhẫn, nhìn qua cửa kính hướng vào bên trong nhìn xung quanh, Ivan cùng một cô gái ngồi mặt đối mặt, chỉ nhìn một cách đơn thuần cô gái bên cạnh kia là biết anh ta vì sao vượt đèn đỏ ba lần.

Thật sự là người đẹp khó gặp, cô ta căn bản không cần mặc âu phục hàng hiệu gì, không cần yêu cầu bất kỳ trang phục nào cũng cao nhã thoát tục, tựa như hoa phong lan trong thung lũng. Mà lúc người đẹp động lòng người nhất chính là khi rơi lệ, từng giọt từng giọt rơi vào lòng người, siết chặt lại.

Aiz! Người đẹp chính là người đẹp, một giọt nước mắt là có thể làm tan chảy một người đàn ông. Đối mặt một cô gái như vậy, không người đàn ông nào có thể đi ra trong ba mươi phút. Cho nên, cô quyết định tha thứ cho anh ta tội không giữ lời hứa!

Tuy rằng Tiểu Úc không nghe được cô ta nói cái gì, nhưng cô có thể thấy được sự đau thương và thất vọng trong ánh mắt Ivan. Rõ ràng anh ta yêu cô gái kia, bởi vì người đàn ông chỉ khi đối với người mình yêu mới có loại ánh mắt này. Mà cô gái kia chắc chắn không phải bạn gái anh, bởi vì rất nhiều lần anh ta lo lắng nắm bàn tay, muốn đưa tay chạm đến đôi tay mảnh khảnh kia nhưng lại rút lui.

Tiểu Úc ngồi trở lại trong xe, thời gian lặng lẽ trôi đi trong bọn họ nói chuyện, nhìn kim phút từng chút nhảy lên nửa vòng tròn.

Ngay tại lúc cô nghĩ cuộc nói chuyện của bọn họ sẽ kéo dài vạn năm, người đẹp đột nhiên đứng dậy chạy ra quán cà phê, hé ra gương mặt lạnh như băng.

“Nhĩ Tích, em khoan đã...” Ivan đuổi theo, kéo lại cánh tay trong suốt trắng như ngọc của cô gái: “Anh không phải không giúp em, mà em so với anh càng hiểu tính cách cậu ta, con người Ronald Reagan* của cậu ta vốn không có sự thỏa hiệp.”

“Anh căn bản là không muốn giúp em.....”

“Nếu anh không muốn giúp em, sao lại nói cho em biết cậu ta đầu tư cổ phiếu gì, nói cho em biết cậu ta hối lộ Trương Hành Trường?”. Anh thất bại lắc đầu, “Đến bây giờ em vẫn không hiểu được...Nhiều năm như vậy trong mắt em ngoại trừ cậu ta, không có người khác sao?”

Cô gái tên Nhĩ Tích kia sững sờ một chút, nhìn lướt qua xe anh, bắt gặp ánh mắt của Tiểu Úc trên xe trong tích tắc, liền xoay người đi.

“Nhĩ Tích, rốt cuộc anh không bằng cậu ta ở chỗ?”

Đối thoại cũ rích! Tiểu Úc bí mật thì thầm. Cô ngáp một cái, bất đắc dĩ dựa vào lưng ghế, thoải mái nhìn trời xanh trên cao.

Aiz! Dựa vào phương thức theo đuổi con gái này của anh, chỉ sợ đến già cũng không theo đuổi bạn gái được, thật đáng tiếc cho xe thể thao phong cách này.

“Vì sao em không thể cho anh một cơ hội?” Ivan lại mở miệng lần nữa.

Trong lúc thổ lộ thâm tình này, Nhĩ Tích quay đầu, một cái ngoái đầu cực đẹp nhìn lại, ánh mắt kia tràn ngập lý trí sáng rọi. “Bởi vì anh không hiểu cái gì gọi là yêu!”

.....

Có một loại con gái khi cự tuyệt người khác, sẽ có vẻ mặt áy náy nói: “Chúng ta không thích hợp.” Người như vậy làm cho lòng người ta chua xót.

Có một loại con gái khi cự tuyệt người khác, sẽ có vẻ mặt hèn mọn nói: “Đừng có nằm mơ!”. Người như vậy làm cho trái tim người ta băng giá.

Có một loại con gái khi cự tuyệt người khác, sẽ thật quan tâm nói: “Nhất định sẽ có người thích hợp với anh hơn em”. Người như vậy làm cho người ta đau lòng.

Mà so với người con gái trước mắt này, ba loại trước đều là nhân từ.

Cô ta đi rồi, đi thật sự bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm cho người ta mất đi cả cảm giác. Tiểu Úc tưởng Ivan sẽ đuổi theo, nhưng không. Anh ta đứng thật lâu, nhìn bóng dáng không có một chút bối rối của cô ta, nhìn bóng dáng không mang theo một chút cảm xúc do dự của cô ta.

Ánh mặt trời chói mắt ở sau lưng chiếu ra một cái bóng thật dài, làm cho anh ta vốn đã rất cao lại càng thêm kiên cường. Tiểu Úc vô thức ngồi thẳng người, nhìn bóng dáng anh. Thời gian lặng lẽ trôi qua theo hướng nhìn chăm chú của bọn họ.

Không biết qua bao lâu, Tiểu Úc bỗng nhiên cảm thấy máu nóng bốc lên đầu, lớn tiếng nói với hẳn: “Cô ta không đáng! Một người con gái không nhìn thấy sự nỗ lực của anh, không đáng để anh giữ lại.” Ivan kinh ngạc quay sang, anh như người trong mơ mới tỉnh, mờ mịt nhìn cô.

“Người không hiểu tình yêu là cô ấy, không phải anh!”

Anh nở nụ cười ngoài ý muốn, nụ cười nhẹ nhàng tiêu sái giống như tất cả vừa rồi chỉ là nhất thời. “Vì sao?”

Vì sao? Cô cũng không biết vì sao, có lẽ là do thấy anh ngóng nhìn lần cuối cùng, có lẽ là do một câu “Vì sao không thể cho anh một cơ hội” của anh. Anh không muốn gì nhiều, chỉ là một cơ hội thôi! Cô đã cảm động, cô nhìn ra được anh là một người đàn ông yêu chân thành và tha thiết.

“Nếu cô ta hiểu được cái gì là yêu, nhất định sẽ xoay người nói với anh một câu: Xin lỗi anh, không yêu anh, là tiếc nuối lớn nhất của em!” Đầu óc cô rối loạn không kịp suy nghĩ đột ngột phát ra một câu: “Nếu tôi là cô ấy, tôi nhất định sẽ nói như vậy!”

“A?” Ivan xoay người đối mặt cô, vừa nhìn vừa cười. “Cám ơn cô khen tặng! Nhưng tôi không hy vọng có một ngày cô nói với tôi như vậy.”

“Tôi càng không hi vọng!!!” Cô sau khi nói xong, mới phát hiện câu nói này còn có ý nghĩa khác, hơn nữa càng nghe càng thấy nhiều nghĩa. Cô xoa xoa hai má phấm hồng, ngồi thẳng, mắt nhìn xuống lỗ mũi, giữ vững nguyên tắc trầm mặc. Đến khi Ivan ngồi vào trong xe, áy náy nói. “Thật xin lỗi, tôi đã muộn năm mươi phút.”

“Không sao.”

“Cô muốn đi đâu?”

“Tùy anh đâu cũng được.”

Anh khởi động xe, hướng đến đường cái. “Bờ biển thì sao?”.

Vừa mới bị người âu yếm vứt bỏ không đến một phút đồng hồ, lập tức mang theo một người con gái khác đi bờ biển? Đây là tư duy logic gì?

Cô thật hoài nghi Ivan đau lòng đến tột cùng là thật hay giả, lại thấy anh vượt một cái đèn đỏ cũng

không hay, cô hoàn toàn hết chỗ nói.

Cài dây an toàn vào, Tiểu Úc quyết định hy sinh một lần, cùng anh đến bờ biển giải sầu. Không có ý gì khác, chỉ là xuất phát từ lo lắng cho an toàn của thân thể người khác.

- (*) thay da đổi thịt: - thoát thai hoá cốt

- (**) tu dưỡng: - Rèn luyện, trau dồi để nâng cao phẩm chất.

- (***) **Ronald Reagan**: Sự lãng mạn và táo bạo của Ronald Reagan đã làm ông trở thành một trong những tổng thống Mỹ vĩ đại nhất.

Chương 3: Ý trời trên người

Mũi xe thể thao mở ra trên đường cao tốc, gió thổi mạnh làm rối tóc Ivan, thổi lên tay áo sơ mi mỏng màu vàng nhạt của anh, lộ ra cánh tay đeo một cái đồng hồ Rolex nam kim cương, kiểu dáng mạnh mẽ.

Nhìn Ivan, Tiểu Úc bất chợt nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp nhau trong bữa tiệc sinh nhật một người bạn. Ngày đó, Tiểu Úc vừa vào khách sạn liền để ý đến Ivan, không hề nghi ngờ, diện mạo của anh rất dễ dàng hấp dẫn phụ nữ chú ý, bất quá trên người anh là quần áo PlayBoy làm cho anh nhìn qua có điểm giống ăn chơi trác táng — mà cô lại ghét nhất loại này. Hơn nữa, cô không thích ánh mắt anh, ánh mắt hẹp dài nheo lại đến khi không thể xuyên thấu.

Khi bọn họ được bạn bè giới thiệu, Ivan nghe được tên cô liền do dự, sau đó mỉm cười ý nhị, chủ động vươn tay: “Tôi tên Ivan.”

Sau đó, anh cùng với cô nói chuyện đơn giản với nhau vài câu, hỏi cô “Còn đi học sao? Bình thường thích làm cái gì?” Hàn huyền vô nghĩa, cô cũng không có hứng thú, chỉ qua loa vài câu. Ivan chắc cảm giác được sự hờ hững nên tự thức thời không hỏi phương thức liên lạc với cô.

Tiểu Úc vẫn nghĩ hai người sẽ không còn gặp lại nữa, không nghĩ tới lần này ngẫu nhiên lại gặp gỡ bất ngờ. Ngược lại, làm cô có dịp nhìn kỹ người đàn ông trước mặt lần nữa. Miệng anh hơi hơi cong lên, cho dù lúc không cười cũng như là đang cười, khi cười lộ lên, ý cười bên môi như mang theo một ý nghĩ xấu không thể nhìn ra, ánh mắt nửa mờ ám lại lộ ra chút gian gian. Loại cảm giác này có điểm giống Sở Lưu Hương dưới ngòi bút Cổ Long, trong ôn nhu mang theo chút hư hỏng làm cho người ta nghiện rằng...

Tiểu Úc đang hết sức chăm chú thưởng thức, Ivan đột ngột dừng ngay bên đường, cũng may cô có chuẩn bị trước, đã thắt dây an toàn, nếu không đã sớm hôn lên tấm kính chắn gió trước mặt. Lấy lại tinh thần, ngồi ổn, Tiểu Úc mới nhìn thấy một người siêu cấp dễ nhìn đứng bên đường, dáng người cương nghị, hơi thở lạnh lùng, toàn thân toát lên vị bá đạo của đàn ông.

Đứng bên cạnh anh ta còn có một cô gái, tóc xoăn rối nhẹ lay động trong gió, hai má phớt hồng, môi mềm mại... Một chút quyến rũ kia.... Mặc dù không có dáng người ma quỷ hay mờ ám trong ánh mắt, vẫn làm cho người ta mê mẩn.

Cô gặp qua rất nhiều cô gái làm cho người ta khâm phục, nhưng chưa từng gặp qua một người cực

phẩm như thế. Cô ấy mang đến cảm giác không thể không ngưỡng mộ - đó là lời khen ngợi chân thành của Tiểu Úc.

“Lần đầu tiên cậu đến muộn.” Người lạnh lùng, dễ nhìn kia đem một cái túi hồ sơ để ra ghế sau, ánh mắt sâu thẳm đảo qua mặt Tiểu Úc, lại nhìn về phía Ivan, tùy ý hỏi: “Chưa thấy qua, mới quen à?”

“Trên đường nhặt được.”

Tiểu Úc đối với hình dung của anh rất không hài lòng, bất quá cho anh chút mặt mũi, cô chỉ hung hăng đá anh một cước.

“Cô ấy là Quan Tiểu Úc” Anh căn răng nhìn về phía cô, giới thiệu với cô: “Bạn tôi Lâm Quân Dật, đây là bà xã của cậu ta.”

“Xin chào!” Vì không muốn Ivan ăn nói lung tung, Tiểu Úc đành tự giới thiệu trước: “Tôi với Ivan trước kia đã quen biết, vừa rồi ba mẹ tôi buộc tôi đi xem mặt, thật vất vả mới tìm được cơ hội trốn thoát, trùng hợp ở cửa khách sạn gặp được anh ta, thuận tiện lên xe anh ta đi trốn.”

“Xem mặt?”. Lâm Quân Dật có thâm ý khác nhìn thoáng qua Ivan, mở cửa xe, giúp đỡ bà xã của anh ta ngồi lên, tựa hồ nghĩ đến cái gì, đột nhiên hỏi Tiểu Úc: “Cô xem mặt ai?”

“Một tay ăn chơi nổi tiếng, mẹ tôi còn khen anh ta đến tận trời, nói cái gì tuổi trẻ tài cao”. Nhắc tới người kia, da đầu của cô bắt đầu run lên, càng ngày càng nghi ngờ ánh mắt của ba mẹ. “Anh ta có gia thế bối cảnh như vậy, chắc là nhờ mỗi ngày ôm phụ nữ mới có thể duy trì công ty, tính làm cái gì... Tên là gì, Âu Dương...”

Cô nhất thời lại quên tên, dùng sức vỗ vỗ Ivan đang lái xe: “Anh ta tên gì nhỉ?”

“Âu Dương Y Phàm.” Anh không kiên nhẫn trả lời.

“Đúng, tên thật khó nhớ.”

“Phải không đó?” Ivan mặt nhăn nhu mày.

“Đương nhiên, so với số lượng bạn gái của anh ta, tên anh ta thật khó nhớ”.

Lâm Quân Dật ho nhẹ một tiếng, tỏ vẻ đồng ý. “Đúng vậy.”

“Anh cũng quen anh ta?” Tiểu Úc nghe vậy vội vàng quay đầu, gặp Lâm Quân Dật cười đến có chút giấu diếm, thái độ kia vừa nhìn là biết không phải quen biết bình thường. Cô hỏi: “Bạn Lãng Lãng của tôi nói, bạn gái của anh ta dùng CPU Dual-Core thống kê cũng không hết. Anh nghe nói qua chưa?”

“CPU Dual-Core?” Ivan bĩu môi, rất buồn bực hỏi: “Không phải 64bit chứ?”

Lâm Quân Dật nói: “Tôi sẽ thử tính toán số liệu Mellon, tốc độ tính toán rất nhanh, bất quá có thể thống kê ra số bạn gái của anh ta hay không, rất khó nói!”.

Tiểu Úc nghe vậy, càng thêm tức giận, nghĩ đến chính mình bị ba mẹ đẩy vào hố lửa thảm thiết, nhìn không được: “Hừ! Tiêu tiền mua cái bằng MBA, liền cho rằng chính mình tài hoa hơn người.... Trùng hợp thắng cổ phiếu, liền nghĩ mình là thiên tài đầu tư.... Gặp được mấy người phụ nữ tham hư vinh háms giàu, lại cho sự quyến rũ của mình không thể kháng cự, tôi đã gặp qua phế vật, nhưng chưa thấy qua phế vật tự cho là đúng như vậy....”

Ivan rất ngạc nhiên nhìn nàng: “Trên thế giới còn có đàn ông như vậy sao?”

“Đúng vậy! Nhân loại đã tiến hóa lâu rồi, đầu óc anh ta sao lại còn chưa tiến hoá?” Cô xoa xoa cái đầu vì tự hỏi nhiều quá mà mơ hồ, xoa cổ họng khô khốc tiếp tục nói: “Ngay cả sói tiến hóa còn có thể trồng trọt, tư tưởng của anh ta sao còn dừng lại ở xã hội nguyên thủy thế nhỉ?!”

Ivan không biết lấy bình nước khoáng từ chỗ nào đưa cho cô cười nói: “Nói như vậy: anh ta còn sống sẽ là đau khổ của nhân loại?”

“Khó tránh khỏi sẽ có một hai người nguyên thủy không tiến hóa hoàn toàn, chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới, bất quá người như vậy thật sự là rất hiếm thấy”.

“A, xin hỏi cô học ngành gì?”

“Học Quản Trị Kinh Doanh!”

“Tôi còn tưởng cô là học Sinh Học .”

“Anh có biết tôi không thể vừa mắt anh ta nhất là về cái gì không?” Tiểu Úc uống miếng nước, lại

nghe tới một chuyện Lăng Lăng từng nói: “Tớ nghe nói anh ta đồng thời kết giao rất nhiều bạn gái. Có một lần, ba bạn gái tình cờ chạm mặt ở bữa tiệc, một người trong đó chất vấn: Sao có thể như vậy? Anh ta cứ nhiên đồng ý nói: ‘Cô giữ không được lòng của tôi, đừng nói là tôi trăng hoa’. Anh xem, anh ta căn bản không phải trăng hoa, mà là không yêu không bền!”

“Có chuyện này sao? Tôi cũng chưa nghe nói, cô làm sao mà biết được?”

“Lăng Lăng nói.”

“Ah! Lăng Lăng, Lăng Lăng.” Ivan có chút hứng trí nhăm hai lần, điều chỉnh tư thế ngồi một chút, quay đầu nhìn hai người này giờ bị xem nhẹ thật lâu: “Quân Dật, tớ giúp cậu vay trước được không?”

“Nếu là vì chuyện cổ phiếu mà áy náy, thì không cần!”

“Cậu biết rồi?”

“Tớ mua cổ phiếu, tự mình không giữ được Kiến Nghiệp cậu nên biết vì cái gì. Kiến Nghiệp theo tớ nhiều như vậy năm, nói sao cũng không thể tùy tiện.”

Đối thoại của bọn họ khiến cho Tiểu Úc không ngừng khiếp sợ. Người Ivan làm cho thua thì ra là anh ta! Tiểu Úc vụng trộm nhìn về kính sau, tầm mắt Lâm Quân Dật dừng lại ở ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy rõ một góc cạnh nhưng trên mặt không thấy một chút oán trách...Mà tay anh ta vẫn cầm lấy tay bà xã, chưa từng buông ra.

“Xin lỗi.” Ivan nói.

“Không sao.” Lâm Quân Dật không nhú nhú mày: “Hắn muốn tớ trắng tay, có rất nhiều cách thu công ty tớ.”

“Tớ có thể giúp cậu làm gì?”

Lâm Quân Dật nhìn cảnh vật chạy như bay ngoài cửa sổ, trầm tư thật lâu: “Hiện tại chỉ còn loại cổ phiếu từ trước đến nay vẫn thấp nhất kia, cậu có hứng thú thừa dịp này thu mua công ty kia hay không?”

“Tớ nghe nói công ty kia vẫn lỗ lỗ, cổ phiếu tăng lên mấy ngày hôm trước bất quá là do có người khống chế nó.”

“Nguyên nhân chính là thế, muốn mượn xác đưa ra thị trường thì nó là lựa chọn tốt nhất”

“Ý của cậu là?”

“Đó là một đầu tư kiếm lợi ổn định, có hứng thú không?”.

Lại là một trận trầm mặc, Lâm Quân Dật nhìn bà xã ngủ trong lòng, cởi áo vest của mình khoác trên người bà xã, dùng thân thể giúp cô ấy che ánh mặt trời nóng rực, quyến luyến vỗ về, vuốt ve mái tóc xoăn của cô. Giờ khắc này tất cả cương nghị của anh đều hóa thành dịu dàng.

Biểu tình trên mặt Ivan có chút cứng ngắc, đôi môi đóng mở nhiều lần mới nói: “Quân Dật, tớ muốn hỏi cậu một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Cậu có biết yêu là gì không?”

“Chính là muốn đứng ở trước mặt một phụ nữ vì cô ấy che gió chắn mưa, cho dù một chút sức lực cuối cùng hao hết cũng sẽ không tự nói với mình: ‘Tôi không thể làm gì!’”

Câu trả lời mới cảm động làm sao, Ivan thua bởi anh ta không oan chút nào!

Nghe xong câu trả lời của Lâm Quân Dật, Ivan lâm vào trầm tư, tốc độ của Porsche càng lúc càng nhanh, vượt qua hai trăm km, Tiểu Úc bắt đầu nhìn chung quanh trong xe.

“Cô tìm cái gì đấy?”Ivan hỏi cô.

“Túi khí*!”. Cô vừa tìm, vừa nói: “Túi khí của Porsche có an toàn không? Thời khắc quan trọng có bung ra hay không?”

“Cô yên tâm, tính an toàn của túi khí rất tốt, lần trước tôi gặp tai nạn xe nhờ nó mà chỉ bị trầy da một chút.”

“Vậy tôi an tâm rồi.” Cô vừa buông tâm xuống, nghe thấy Ivan nói tiếp.

“Bất quá túi khí hỏng rồi, tôi vẫn chưa có thời gian đi đổi cái mới.”

“A?! Anh không phải nói thật chứ?” Sắc mặt cô trở nên trắng bệch nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng

nói: “Ba mẹ tôi chỉ có một người con gái là tôi.... Tôi năm nay mới hai mươi hai, còn chưa có bạn trai...”

Anh kinh ngạc nhìn cô. Cô lại nhìn chặng đường. “Tôi mà xảy ra chuyện gì, cũng không ai giúp tôi chăm sóc ba mẹ tôi...” Ivan im lặng, nhưng tốc độ xe không ngừng giảm lại, cuối cùng giảm chỉ còn một trăm hai mươi km/giờ. Cô cười trộm trong lòng. Hì hì! Người có tiền quả nhiên khôn khéo, vừa nghe nói phải giúp cô chăm sóc ba mẹ cả đời, lập tức giảm tốc độ!

Nhưng cô không nghĩ đến, sự thông minh nho nhỏ của cô lại tạo nên gợn sóng ở đáy lòng Ivan.

Trong ánh hoàng hôn, mặt trời cô độc trên mặt biển. Nước biển tràn lên bờ. Cô gái mặc váy dài màu vàng kéo làn váy lên, chân trần đi trên bãi biển, ánh nắng chiều màu đỏ chiếu vào trên nụ cười hồn nhiên của cô, so với nước biển càng trong vắt hơn. Nhìn hình ảnh đẹp như vậy.... Ivan lại nghĩ tới Lâm Nhĩ Tích.

Lần đầu tiên anh gặp Lâm Nhĩ Tích cũng là hoàng hôn, anh đến Lâm gia, vừa vào cửa liền thấy Lâm Nhĩ Tích nhã nhặn ngồi ở ghế ngoài sân đọc báo chí cho ông nội của cô, mỗi một câu cô đọc đều nhìn biểu tình của ông nội, nhìn thấy sự hưng trí trên mặt người, mới tiếp tục đọc. Tóc đen, bóng mượt rủ xuống bên mặt, hai tròng mắt trong vắt, đẹp mà tinh mịch như sóng, ánh trời chiều cũng chiếu vào trên tươi cười hồn nhiên của cô như thế, tinh khiết vô cùng...

Trong nháy mắt đó, anh muốn kết hôn với cô, không có cảm xúc mạnh mẽ gì hết, chỉ cảm thấy cô sẽ là một người vợ tốt. Sau đó, anh mới biết được thân thế của Lâm Nhĩ Tích. Cha mẹ cô chết sớm, mười tuổi được Lâm gia thu dưỡng. Nhà giàu có, tuy là áo cơm không lo nhưng tránh không được ăn nhờ ở đậu, phải cẩn thận nhìn ánh mắt người khác. Cô vẫn luôn cố gắng học tập, làm việc, nhất là sau khi huyết mạch duy nhất của Lâm gia được tìm về, cô càng thêm cẩn thận, chặt chẽ, không dám nhiều lời, không dám làm thiếu một chuyện.

Nhưng vận mệnh đối với cô rất không công bằng, bắt cô đính hôn cùng anh trai là Lâm Quân Dật - không hề có quan hệ huyết thống. Lúc côi lòng cô đầy chờ mong nghĩ đến người cô yêu sẽ yêu quý, trân trọng cô, làm bạn với cô cả đời, cô lại tận mắt thấy vị hôn phu của mình gọi điện thoại cho người con gái khác, đáng buồn hơn là sau khi anh ấy cúp điện thoại, còn yên lặng ở ban công hút thuốc cả một đêm. Đó là lần đầu tiên cô thấy Lâm Quân Dật hút thuốc.

Đêm đó, Ivan cũng lần đầu tiên thấy Lâm Nhĩ Tích rơi lệ, lần đầu tiên đau lòng vì một cô gái. Anh muốn yêu cô, cũng không thể yêu, muốn giúp cô, lại không cách nào giúp. Cho nên, chỉ có thể trầm mặc nhìn cô khóc, không nói gì, nghe cô hỏi: “Ivan, em nên làm như thế nào?”

Sau đó, Lâm Nhĩ Tích từng hỏi: "Em nên làm như thế nào mới có thể giữ được anh ấy?"

“Vì sao nhất định phải giữ lại một trái tim không thuộc về em?” Anh hỏi lại.

Cô nói: “Ở Lâm gia, cho dù em thích cái gì cũng không dám xin người khác, ngay cả nhiều thứ mình muốn xem thêm vài lần đều lo lắng gia gia phát hiện. Lúc đó, em không có cách nào khác đành bỏ qua, đây là lần duy nhất em muốn vì chính mình mà nắm giữ...Em mặc kệ người khác nhìn em ra sao, em thích anh ấy, em muốn ở cùng với anh ấy!”

...Năm năm, suốt năm năm trôi qua. Ivan chưa bao giờ nghĩ tới có thể có được Lâm Nhĩ Tích, cũng chưa bao giờ để cho cô biết anh yêu cô, anh chỉ hy vọng cô có thể giành được hạnh phúc mà cô khát vọng đã lâu.

Giờ đây, cô đã mất đi người mình yêu, anh thầm muốn cho cô biết, cô không mất tất cả, cuối cùng lại đối lấy là một câu vô tình: “Anh không hiểu tình yêu là gì!”.

Một câu châm chọc cỡ nào! Bao nhiêu đêm anh thức trắng cùng cô, bao nhiêu lần nước mắt nóng bỏng của cô chảy xuống làm phỏng lòng bàn tay anh. Anh vì cô đau lòng năm năm, cô ngay cả một câu: “Em xin lỗi, không yêu anh là tiếc nuối lớn nhất của em!” cũng không nói để an ủi anh. Làm sao trái tim anh có thể không bằng giá?

Không biết khi nào, Lâm Quân Dật ngồi ở bên cạnh anh, mỉm cười nhìn theo Tiểu Úc đang nhặt vỏ sò bỏ vào váy nói: “Nhìn kỹ thấy rất thuận mắt.”

Ivan thuận miệng nói: “Đáng tiếc cô ấy đối với tớ hiểu lầm quá sâu.”

“Hiếu làm? Tớ không nghĩ là hiếu làm.”

Ivan khẽ cắn môi, không có phản bác. Lâm Quân Dật không hiểu làm sao chuyển chủ đề: “Y Phàm... Có chuyện này tớ muốn hỏi cậu.”

“Chuyện gì?”

“Năm năm trước Băng Vũ gọi điện cho Nhĩ Tích, chuyện này cậu biết không?”

Ivan nhìn Lâm Quân Dật, mờ mịt lắc đầu.

“Năm năm trước cô ấy nói với Băng Vũ, cô ấy là vị hôn thê của tớ, khuyên Băng Vũ rời đi, đừng làm cho tớ khó xử! Vài ngày trước, tớ đã nói rõ ràng tất cả với Nhĩ Tích, nói rõ ràng lựa chọn của tớ .... Nhĩ Tích vẫn lừa Băng Vũ nói tớ sẽ không cưới cô ấy, khuyên cô ấy rời xa tớ...”. Nghe chuyện thật như thế, Ivan cảm giác chính mình giống như bị sóng biển nhấn chìm, ngày đêm đảo lộn, trời đất rung chuyển. Mặt anh không chút thay đổi nhìn ánh trời chiều ở xa, đôi mắt phản chiếu màu sắc của những đám mây hồng.

Làm thế nào anh có thể nghĩ đến, Lâm Nhĩ Tích nhìn qua hiền lành, tốt bụng lại dám tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà phải làm như vậy!

Lâm Quân Dật nói tiếp: “Cậu cho rằng Nhĩ Tích rất hoàn mỹ sao? Cậu cho rằng cô ấy thật sự chấp nhất tình yêu của tớ sao? Tớ cảm thấy cô ấy cho tới bây giờ không có yêu tớ, dù cho có yêu một chút, cũng không cần phải làm như vậy!”.

“Cô ấy không thương cậu sao lại chờ nhiều năm như vậy?”

“Cô ấy chỉ là muốn gả cho một người nghiêm túc trong chuyện tình cảm.

Kỳ thật cô ấy nói với tớ không ít lần, cậu rất biết cách làm cho phụ nữ vui vẻ, biết lãng mạn, lại thú vị, nếu cậu có thể một lòng một dạ, tuyệt đối là người mà mọi phụ nữ tha thiết ước mơ!”

“Vậy sao!”

“Tình yêu của cậu với Nhĩ Tích, không phải không có cơ hội.

Anh yêu cô?! Đây quả thực là một sự châm chọc rất lớn. Âu Dương Y Phàm chưa xốt cười cười.

Anh tự xưng là đọc được ý nghĩ tất cả mọi người, tự xưng là không có người phụ nữ nào anh nhìn không thấu, lại hoá ra năm năm chưa nhìn thấu lòng một người...Anh đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên tay. Yêu, không thể thu hồi.

Nhưng những hành động tùy tiện cô đã làm, anh không có cách nào tha thứ được...

- (*) Túi khí: Theo Bách khoa toàn thư "Wikipedia", túi khí (airbag) là một túi tự động bơm đầy khí khi có tai nạn xảy ra nhằm giảm thiểu mức độ chấn thương ở vùng đầu, cổ, ngực và mặt của người lái và hành khách ngồi kế bên khi xe bị va chạm từ phía trước

Chương 4: Quan Tiểu Úc chờ đợi tình yêu

Đêm đã về khuya, Tiểu Úc được Ivan đưa về trường, cô nghĩ lần này Ivan sẽ xin phương thức liên lạc với cô, bởi vì hôm nay bọn họ thực sự rất vui vẻ.

Cô đẩy Ivan ngã xuống biển, nhìn anh bị nước biển làm quần áo ướt sũng thì sáng khoái cười nhạo. Bọn họ chân trần rượt nhau trên bãi biển, cùng cười vui, mở ra hai tay đón gió biển; bọn họ ngồi ở bờ biển uống bia, anh ta còn giúp cô lau đi bia chảy xuống khoé miệng, cô giúp anh gạt ra những hạt cát dính trên tóc.

Bọn họ nằm trên bờ cát đếm sao, anh nói từ tình yêu của Pushkin*, đến bài “Thoa đầu phượng”** của Lục Du từ ngàn năm trước. Cô lại bàn từ bài “Giang thành tử”*** của Tô Thức, đến cả tập truyện “Sáu giấc mộng”**** của Quỳnh Dao.

Bốn người họ đói đến rã người mới vào một quán ăn nhỏ. Cô ở trong quán, ăn một chén cơm cực lớn, đó là chén cơm ngon nhất mà cô từng ăn. Nhưng anh ta vẫn không xin số điện thoại, thậm chí ngay cả hẹn gặp lại cũng thèm không nói với cô. Mặc dù có chút thất vọng, Tiểu Úc vẫn im lặng...Bèo nước gặp nhau, cần gì phải bận tâm chứ!?

Vừa về phòng ngủ, Tiểu Úc mệt mỏi ngã quy ở trên giường, hô to: “Cứu mạng a!”.

Lăng Lăng đang chuẩn bị ôm một chồng sách vở thật dày đi ra cửa, giơ mắt nhìn quần áo của cô, thấy trên chân cô có dính cát, ra vẻ không hiểu hỏi: “Cậu mới từ sa mạc Sahara trở về à?”

"Uh, tớ mới đi bộ về, thật là xa a."

Lăng Lăng cười cười, không nói chuyện.

Tiểu Úc nhìn chồng sách trong lòng Lăng lăng, hỏi: “Cậu không phải muốn làm bác học chứ? Cậu biết rõ rồi mà!”.

“Tớ không được lựa chọn! Sếp nói bài của tớ làm chưa sâu, kêu tớ cùng anh ta tiếp tục làm xong mới được đi, thanh xuân của tớ a! Xem ra phải lãng phí mất rồi!

“Bao nhiêu cô gái muốn đem thời gian tiêu phí trên người Dương Lam Hàng đều không có cơ hội, cậu phải thoả mãn chứ!”.

Hiện giờ ở đại học T, bạn có thể không biết hiệu trưởng là ai, nhưng nếu bạn không biết Dương Lam Hàng là ai, toàn bộ nữ sinh trong trường sẽ khinh bỉ bạn.

Hai mươi bảy tuổi từ MIT về nước, chưa đến ba năm được làm hướng dẫn Tiến Sĩ, chính là hai chữ: "trâu bò"*****!

Về phần diện mạo, toàn bộ nữ sinh trong trường có cùng quan điểm là: Đầu năm nay, bộ dạng đẹp không là gì, Dương Lam Hàng bộ dạng đẹp vừa có khí chất lại có nhân cách mị lực, vậy mới là loại hi hữu!

Mà nhắc tới Dương Lam Hàng, Lăng Lăng luôn cười nhạo: “Cậu thử ở cùng anh ta một chút cho tớ xem, cậu không bị anh ta bức điên mới là lạ!”.

Tiểu Úc thở dài một tiếng, thanh xuân của cô sao lại không phải tiêu hao ở trong này. Một văn bằng thạc sĩ bình thường không đại diện được cái gì, hơn nữa đối với loại sinh viên không có lý tưởng như cô, thực tài ít đáng thương. Nhưng ở trước mặt phần đông phụ nữ ham hư vinh, bằng cấp, gia thế và bối cảnh, ắt là đề tài không thể thiếu. Cái này được gọi là hiện thực!

“Tớ đi học, không cần để cửa, buổi tối tớ không về”.

Thấy Lăng Lăng ra ngoài, Tiểu Úc đột nhiên đứng lên, chạy vội đến trước máy tính ngồi xuống, cũng bắt đầu viết báo cáo. Lúc đang viết đến ý tứ tuôn trào, di động vang lên, cô tiện tay bắt lấy. “Xin chào!”.

“Hi! Khuya như vậy còn chưa ngủ.” Giọng nam trung, nghe rất dễ chịu. Cô không tự giác nhìn điện thoại, là một chuỗi dãy số xa lạ.

“Xin hỏi anh là?”. Cô dùng bả vai đỡ điện thoại, tay tiếp tục gõ bàn phím.

“Ivan, còn nhớ không?”

Là anh ta?

“Uh, hình như có chút ấn tượng, không nhớ rõ lắm.” Cô vừa cười nói vừa cố nhớ lại mình đưa số điện thoại cho anh ta khi nào.

Hay là trao đổi điện thoại?

Sao một chút cũng không nhớ rõ, chẳng lẽ cô mất trí nhớ. “Anh làm sao biết số điện thoại của tôi?”

“Tôi nhờ người bạn ở cục điều tra liên bang của Mỹ giúp tôi tra.”

“Hiệu suất làm việc của bạn anh thật cao, mới không đến một giờ đã có thể điều tra ra.”

“Không, nửa giờ trước tôi đã biết, nửa giờ còn lại thì suy xét có nên gọi cuộc điện thoại này hay không.”

Cô dừng tất cả động tác lại, bởi cô đã cảm nhận được một tia ái muội từ trong lời nói của anh ta. Trong nháy mắt, cô nhớ ánh mắt Ivan nhìn người kia rời đi, cô lập tức khôi phục tâm trạng, giọng điệu trở nên nghiêm túc: “Tìm tôi có chuyện gì không?”.

“Không có gì, tâm trạng tôi không tốt, muốn nghe giọng của cô thôi.”

“Có ai nói với anh, phương pháp này theo đuổi con gái quá cũ rồi hay không, kính nhờ anh trải qua huấn luyện chuyên nghiệp rồi theo đuổi tôi tiếp, tránh lãng phí thời gian của mọi người.”

“Cô nói cái gì!?” Bên kia rõ ràng là tiếng ai đó đang cao giọng.

“Tôi đang bận nhiều việc, đang viết nghiên cứu báo cáo, chờ khi nào anh có chút kinh nghiệm thì liên hệ với tôi. Bye bye!”

Gác điện thoại, Tiểu Úc tiếp tục viết báo cáo, viết viết, trong đầu bất ngờ hiện lên tươi cười của Ivan! Nói thật, anh ta càng nhìn càng đẹp, nhân phẩm, tính cách đều là tốt khó gặp. Nhưng, cô không muốn sống ở trong bóng của con gái kia, lại càng không muốn để anh ta đem nỗi nhớ nhung với người khác hoá thành dây dưa với cô...

*****

Tiểu Úc vẫn cho rằng mình lạnh lùng cự tuyệt như vậy chắc chắn Ivan sẽ mất ngủ một đêm. Khi tỉnh lại anh ta sẽ hối hận vì không biết tự lượng sức.

Thế nhưng cô còn chưa tỉnh ngủ, Lãng Lãng về mặt mệt mỏi đã mở cửa, bước vào chỉ chỉ cửa: “Dì à! Nói cho dì biết có một chiếc Porsche đã chờ dì dưới lầu một buổi sáng rồi đó.”

Tiểu Úc mờ mịt nhìn, chưa tới tám giờ, người kia không thể nào đến.

Lãng Lãng leo lên giường, đắp lại cái chăn, sau đó trở mình rồi lại ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt: “Tiểu Úc, cậu nhắc anh ta lần sau đến đừng có phong cách như vậy, coi chừng trở thành tiêu đề trên BBS, bị những con mọt sách chửi rủa! Tớ lại phải mất công giải thích giùm cậu.”

“Nếu lần sau còn dám đến, tớ đánh gãy chân anh ta!”

Cô vội vàng rửa mặt xong, mặc một bộ quần áo thể thao chạy vội xuống lầu, liền thấy không ít nữ sinh nhìn xe anh ta chỉ trỏ.

Cô vừa định làm bộ như không biết cái xe này, định đi vòng qua, Ivan đột nhiên xuống xe, lộ khuôn mặt tươi cười vô tội: “Buổi sáng tốt lành! Phòng ngủ các em quy định thật kỳ cục, chưa tám giờ không cho tiếp khách.”

“Ha ha.” Cô giả ngu hỏi: “Thật khéo nha! Anh đang đợi ai à?”

“Đúng vậy, đang đợi!”

“Chúng ta còn không nhanh đi đi?”

Tiểu Úc cố gắng không làm những người đi đường chú ý, từ khi ba ba lái xe tới đón cô, có người hiểu lầm cô quen người giàu có***** cô mới biết miệng lưỡi người đời thật đáng sợ. Từ đó về sau cô luôn luôn thận trọng từ lời nói đến hành động. Không nghĩ tới cô vất vả thành lập hình tượng, hoàn toàn bị người này hủy.

“Anh tới là để nói với em.....” giọng nói Ivan vừa đủ đánh thức Lãng Lãng đang ngủ: “Quan Tiểu Úc, anh muốn chứng minh với em, anh nhất định có thể theo đuổi em!”

Nói xong anh tiêu sái xoay người, mở cửa lên xe. Cái gì! Cô làm sao có thể tiêu hóa giọng điệu này? Cô hung hăng kéo tay áo lên, hung hăng đập một cước lên chiếc Porsche, rống to với cửa kính xe đang dần dần khép lại: “Nếu anh có thể theo đuổi tôi, tôi sẽ đổi sang họ của anh!”

Tay anh vươn đến tay áo cô, “Anh sẽ cân nhắc việc này!”

Nói xong, khởi động xe, chạy đi mất!

*****

Ngày sau đó, Tiểu Úc tràn đầy hy vọng đợi Ivan triển khai thế tấn công mãnh liệt vì cô đã chuẩn bị tốt phòng tuyến tâm lý vững chắc chống đỡ anh.

Không ngờ, thủ đoạn Ivan theo đuổi so với dự đoán của cô càng không đáng nhắc tới.

Mỗi ngày bó hoa đưa đến phòng ngủ dưới lầu, nói thẳng ra bó hoa kia đều bị ném vào siêu đại thùng rác ở ngoài hàng hiên phòng ngủ. Có khi nhận được những món quà nhỏ tinh xảo, cô cũng tùy tay ném, làm gần đây cô lao công mỗi lần thấy cô đều trêu chọc.

Thỉnh thoảng về đêm anh gọi điện thoại cho cô nói những chuyện không đâu.

Chẳng hạn như bây giờ, anh lại gọi điện thoại đến, mở miệng câu đầu tiên kể anh ta vừa xem xong bộ "Sáu giấc mộng". Sau đó bắt đầu quở trách những đàn ông dưới ngòi bút Quỳnh Dao.

Tiểu Úc bất mãn hỏi: "Vậy anh nói ai mới giống đàn ông?"

"Pushkin!"

"Để một người phụ nữ quyết đấu với những người khác đến chết! Anh chưa gặp qua người nào ngu xuẩn như vậy."

"Trước kia tôi cũng cảm thấy như vậy!" Điện thoại vang lên giọng nói quyến rũ có chút bối rối: "Cho đến khi anh gặp em, anh mới biết được: con người thật sự chuyện gì cũng đều có thể làm!"

Cô hơi hơi nhếch khóe miệng, ý cười tràn ngập trong ánh mắt như nước tuôn ra. Không thể nói là không cảm động. Nhưng cô vẫn là vờ như thờ ơ nói: "Tuy rằng tôi khen thắm mỹ của anh, nhưng vẫn là muốn nhắc anh nhớ, anh không cần uống phí công sức, tôi sẽ không thích anh."

Điện thoại bên kia khẽ cười một tiếng. "Anh khi nào thì nói qua thích em? Kỳ thật anh chỉ muốn cùng em trò chuyện cho đỡ nhàm chán thôi."

"Vậy lần sau tâm sự anh phải trả phí."

"Không thành vấn đề, bao nhiêu tiền?"

"Theo giá thị trường, một giờ một trăm."

"Đắt như vậy? vậy anh cúp máy, hôm khác nói tiếp!"

"....." Điện thoại bên kia chỉ còn lại tiếng tút tút, Tiểu Úc ngây ngốc nhìn chằm chằm di động, người này cũng có điểm thú vị.

Ngày hôm sau buổi tối, Ivan lại gọi điện thoại tới, giọng điệu vẫn như cũ: "Tiểu Úc, nhớ anh không?"

Cô trả lời lạnh như băng: "Xin lỗi! Vui lòng giới thiệu, tôi không nhớ rõ anh là ai!"

"Tốt! anh là Ivan, xuất thân cao quý, đến nay chưa kết hôn, thanh niên tài俊, phong lưu tiêu sái....."

"Dừng!" Cô không thể nhịn được nữa bèn ngắt lời anh ta, may mắn vừa rồi không ăn gì. "Anh đừng làm tôi buồn nôn được không?"

"Anh chỉ ăn ngay nói thật!"

"Xí! Tôi đã thấy khả năng thôi phòng của anh không ai vượt qua."

"Em không tin? Ngày mai gặp mặt, anh sẽ cho em kiểm chứng một chút."

"Kiểm chứng?" Tiểu Úc rất khinh thường bĩu môi: "Anh một ngày ngoài đi dạo cùng Porsche, nửa đêm không việc gì gọi điện thoại quấy rầy tôi, còn có việc có thể làm sao? Theo tôi thấy, sự nghiệp viễn thông của quốc gia nhanh chóng phát triển, chính là bởi vì có loại người nhàm chán như mỗi giây phút đều góp một viên gạch!"

"Anh không có việc gì làm?!" Anh dừng một chút, hỏi: "Ngày mai em rảnh không?"

"Để làm gì?"

"Anh cho em thấy anh không có việc gì làm là như thế nào!"

"Tôi không rảnh!"

*****

Ai ngờ sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Úc đang ôm chăn ngủ say, Ivan gọi điện thoại bảo cô xuống lầu, nói có chuyện quan trọng muốn tìm. Vội vàng mặc quần áo xuống lầu, cô vẫn còn trong trạng thái buồn ngủ

híp mắt nhìn anh ta.

“Sớm vậy! Có chuyện gì không?!”.

“Công trường bên kia xảy ra chút vấn đề, quản lí hạng mục mời anh đi qua xử lý một chút.”

“Đâu có liên quan tới tôi?”.

“Lên xe rồi hãy nói!” Nói xong, cũng không phân trần lời kéo tay cô, đẩy cô lên xe.

Nửa giờ sao, xe dừng lại trước một tòa nhà cao tầng đang thi công, Tiểu Úc còn chưa rõ chuyện gì, một đám người tiến lên chặn xe bọn họ, nói nhao nhao, ồn ào.

Bởi vì rất loạn, Tiểu Úc không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, chỉ đơn giản nghe thấy trong bọn họ có công nhân đang đòi tiền lương, có người cung cấp hàng hoá đang đòi tiền hàng còn nợ, còn có một đám người yêu cầu rút khỏi công trình và đòi đảm bảo đền bù tổn thất. Xem ra tình hình sự nghiệp của anh ra cũng không thành công lắm, giống như gần phá sản...

Ivan xuống xe, thái độ cực kỳ thành khẩn giải thích với bọn họ, nói với tất cả mọi người: “Mong mọi người đợi mấy ngày nữa, vấn đề rất nhanh sẽ có thể giải quyết”.

Nhưng cổ họng anh ta nói có chút khàn khàn, căn bản không có người nghe.

Ivan nhìn đồng hồ, trên mặt lộ ra vẻ lo âu. “Như vậy đi, bất kể có yêu cầu gì, hôm nay tôi đều đáp ứng mọi người, nhưng mọi người phải chọn ra vài người đại diện, theo tôi đi vào trong bàn bạc thoả đáng.”

Những người đó thương lượng với nhau một chút, rất nhanh chọn ra ba người lớn tuổi nhất. Ivan dẫn họ tiến vào văn phòng đơn sơ trước công trình. Sau khi ngồi xuống mặt đối mặt, Ivan không nói thêm gì, cầm mấy tờ giấy đặt lên bàn. “Có yêu cầu gì các chú cứ đề ra đi.”

Vài người bắt đầu giành nói trước, anh tập trung tinh thần vừa nghe, vừa ghi lại tất cả yêu cầu của bọn họ, hơn nữa còn nói với bọn họ: “Tôi hiện tại đi chuẩn bị cho các chú, buổi sáng ngày mai các chú lại đây lấy tiền, tôi cam đoan sẽ không thiếu một phân tiền!”

“Lỡ ngày mai anh chạy thì chúng tôi phải làm sao?”

“Nếu muốn chạy, hôm nay tôi tới làm gì?!”

Họ liếc nhìn nhau. “Được rồi, chúng tôi tin anh một lần.”

Sự việc cuối cùng tạm thời giải quyết xong, Ivan đuổi xong mọi người. Bấy giờ đã là tám giờ rưỡi. Anh vội vàng lái xe chở Tiểu Úc đến một toà văn phòng ở cách xa nội thành.

Trong tưởng tượng của Tiểu Úc, công ty Ivan hẳn là đặt ở nơi phồn hoa, văn phòng nguy nga, xa hoa lộng lẫy, rộng lớn, nhân viên là trai xinh gái đẹp, đương nhiên cũng không thể thiếu một cái cửa sổ sát đất có thể ngắm toàn bộ phong cảnh...

Trên thực tế, công ty anh ta hoàn toàn không phải như thế, hoặc là nói đây căn bản không thể gọi là một công ty, gần như là một văn phòng có phần rộng rãi mà thôi.

Không trang hoàng hoa lệ, thậm chí ngay cả cái bàn và ghế dựa giống như của ông chủ cũng không có.

Nhân viên cũng rất kỳ quái, vài người đàn ông trung niên, y phục không chỉnh, tóc hỗn độn, ngồi ở trước máy tính, vẻ mặt cổ hủ.

Ivan vừa vào cửa, liền có một người đầu đầy tóc bạc nhưng nhìn qua lại thật trẻ tuổi đi tới: “Ông chủ, ST bắt đầu phiên giao dịch lại rút xuống, làm sao bây giờ?”

“Tiếp tục chiếm giữ!”

“Nhưng chúng ta chiếm giữ đã rất nhiều”.

Thêm một nhân viên đứng lên: “Xem tình hình, loại cổ phiếu này sắp tới không thể tăng lên, không bằng.....”

Ivan quả quyết đánh gãy hẳn: “Đem toàn bộ cổ phiếu này chiếm giữ!” .

Vài người nhất thời quá sợ hãi, xem biểu tình của bọn họ, Ivan giống như vừa đưa ra một quyết định đặc biệt vô lý.

Vài người nghị luận một phen, trong đó có người đứng lên nói: “Ông chủ, anh đã thu lỗ năm trăm ngàn cho loại cổ phiếu này, cho dù này loại cổ phiếu này tăng lên, chúng ta cũng thu không đủ phí tổn... anh thu tay lại đi.”

“Cứ làm theo lời tôi nói.” Biểu tình Ivan vẫn kiên định như cũ, giống như bất luận lời nói của kẻ nào cũng sẽ không ảnh hưởng quyết định của anh. Anh vỗ vỗ vai Tiểu Úc, chỉ chỉ cái bàn bên cửa kính: “Tiểu Úc, em ngồi bên kia uống chút cà phê trước, tôi có vài việc phải xử lý một chút.”

“Ừhm, anh đi đi, không cần để ý đến tôi.”

Cô nhận ly cà phê từ máy làm cà phê tự động, ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn Ivan cời áo khoác, cời bỏ mấy cái cúc áo, ngồi ở trước một máy tính, rất nhanh liền chuyển động chuột, gõ bàn phím.

Thấy anh như vậy, Tiểu Úc mới hiểu được, thì ra sự nghiệp của Ivan đều không phải thành công như cô tưởng, lại càng không phải cái loại ăn chơi trác táng ngồi trong văn phòng máy lạnh tùy tiện ký văn kiện, mắng mỏ cấp dưới. Anh đang làm chứng khoán đầu tư - một loại “trò chơi con số ” tùy thời có khả năng trở thành hai bàn tay trắng!

“Chiếm giữ toàn bộ các cổ phiếu khác, làm quyền chứng!”

Một câu của Ivan, tất cả trong phòng đều kinh hô.

“Cái gì!”

“Ông chủ...”

Ivan căn bản không để ý tới biểu hiện khó có thể lý giải của bọn họ , quyết đoán nói: “Lập tức chiếm giữ, chuẩn bị chuyển màn!”

Tiểu Úc từng học qua một khoá đầu tư tài sản, đối với cổ phiếu cùng chứng khoán cũng biết một ít.

Quyền chứng là một loại chứng khoán phiêu lưu cao, tiền lời cao, tính đầu tư rất mạnh, một khi sai lầm sẽ phải mất hết tiền gốc, cho nên người đầu tư có ánh mắt tinh tường sẽ không lựa chọn đầu tư dài hạn.

Cô hiểu được, Ivan sở dĩ lựa chọn cách này, nhất định là đang gặp khó khăn rất lớn, mới có thể bất đắc dĩ dùng tất cả của mình làm tiền đặt cược.

Quen biết lâu như vậy, ấn tượng Ivan cho cô là một người thích nói xằng bậy, bất cần đời, thậm chí có phần chơi bời lêu lổng, hôm nay cô mới phát hiện anh cũng có một mặt khác, lúc làm việc so với bất luận người nào đều cẩn thận quả quyết, bởi vì mỗi một giây, mỗi một con số dao động trên bàn phím, đều đại biểu cho một lần đánh bạc của toàn bộ bản thân....

Anh như vậy, làm cô có chút không đời được tầm mắt!

Một buổi sáng, Tiểu Úc không nhớ rõ mình uống mấy ly cà phê, cô giống như luôn bưng ly cà phê nhìn bộ dáng làm việc của anh, nhìn anh cau mày với những đồ thị đường cong thay đổi liên tục trong máy tính. Vào giữa trưa, Ivan gọi điện thoại bảo người ta đưa thêm một phần cơm lên, sau khi cho cô một hộp, lại ngồi trở lại trước máy tính cùng mọi người vừa ăn vừa ghi lại những đường cong thay đổi liên tục trong đồ thị.

Ăn cơm xong anh bắt đầu gọi điện thoại không ngừng: Ngân hàng, bệnh viện, thậm chí là luật sư... Tiểu Úc thật không rõ anh đang gặp phiền toái gì, chỉ cảm thấy nếu cho cô sống một ngày trong cuộc sống áp lực như vậy, cô nhất định biến thành người điên, mà anh giống như lúc nào cũng cười thật nhẹ nhàng, sống thật ung dung.

Đợi đến khi xong việc, Ivan đưa cô về trường mới nói câu thứ hai trong hôm nay: “Tiểu Úc, thật có lỗi, hôm nay đã không quan tâm chăm sóc được em”

“Mỗi ngày anh đều làm việc như vậy, không thấy áp lực lớn sao?”

“Không có cách nào, làm đầu tư chứng khoán chính là như vậy.” Anh đậu xe ở ven đường, dụi dụi mày, dựa vào lưng ghế: “Anh đã làm việc vất vả để tất cả trở thành một con số, mà con số này tại bất kỳ thời điểm nào cũng khả năng bị mất sạch.... Em biết không? Rất nhiều lần anh mơ thấy mình hai bàn tay trắng, loại cảm giác này thật sự rất thất bại.....”

“Anh không phải gặp phiền toái gì chứ? Tôi có thể gì giúp không?”

Ivan lắc đầu. “Hiện tại anh đang thu mua một công ty, nếu ngày mai cổ phiếu kia tiếp tục rớt giá, tài chính trên tay anh là đủ rồi... Nhưng nếu loại cổ phiếu kia lên giá lại, anh sẽ thất bại trong gang tấc.....”

“Đã rớt thành như vậy, sao lại có khả năng tăng giá?”

“Có thể! Bởi vì sau lưng nó có cao thủ chân chính đang khống chế, ý tưởng của hắc không có người khống chế được.”

“Ivan.....” Nhìn bộ dáng mỗi một của anh, Tiểu Úc lại có chút thương cảm, cô tuy rằng không giúp được cái gì, ít nhất cũng có thể ở cạnh giúp anh giảm bớt một chút áp lực: “Hôm nay tôi sẽ cùng anh vượt qua”.

Thấy anh ngồi thẳng lên, ánh mắt ái muội nhìn mình, Tiểu Úc đột nhiên ý thức được mình nói sai.

Cô đưa cằm lên, xoay khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng đi chỗ khác. “Nhìn gì chứ? Anh đừng suy nghĩ nhiều...”

“Oh?” Ivan đem một bàn tay khoác lên ghế cô, thân mình nghiêng về phía cô một chút, nhẹ giọng ở bên tai cô hỏi: “Anh phải nghĩ như thế nào... mới không phải suy nghĩ nhiều?”

Ngực cô giống như bị va chạm, lòng đang có một trận đau đớn co rút khác thường sau đó liền mất đi nhận thức. Sự nhanh nhẹn nhanh miệng của cô hoàn toàn không thể hiện được trong thời khắc này, chỉ có thể lắp bắp nói: “Tôi... Ý của tôi là sẽ cùng anh tâm sự.”

Tay kia của anh lại khoác lên vai cô, cổ ý vuốt ve lọn tóc xoăn của cô, nụ cười xấu xa, ái muội trên mặt càng thêm rõ ràng. “Chỉ là nói chuyện phiếm sao?”

Lòng cô lập tức rối loạn, nhìn ánh mắt mỉa mai của anh, trong lúc nhất thời quên chính mình đang ở nơi nào, chỉ biết gật đầu lung tung.

“Vậy là tốt rồi!” Ivan ngồi thẳng, nói hùng hồn: “Anh còn lo lắng em có ý muốn không an phận gì với anh....”

Ý nghĩ không an phận?! Người này.... Da mặt rớt cuộc làm bằng gì?

“Thừa dịp anh còn tiền, em muốn đi đâu?” Anh hỏi. “Cửa hàng bách hoá? Quán cơm Tây? Hay là.....”

“Chúng ta đi leo núi đi!”

“Leo núi?” Ánh mắt anh nhìn cô giống như đang nhìn quái vật, còn là loại quái vật cấp bậc khủng long.

“Anh không phải nói cho tôi biết, anh đòi phải đi từng bước lên chứ?”

“Vô nghĩa!”

- (*) Pushkin: - Phổ Hi Kim

- (**) Bài thơ “Thoa đầu phượng” () của Lục Du ()

”

Thoa đầu phượng

"*Hồng tô thủ,
Hoàng đẳng tửu,
Mãn thành xuân sắc cung tường liễu.
Đông phong ác,
Hoan tình bạc.
Nhất hoài sầu tự,
Kỷ niên ly tác!
Thác! Thác! Thác!*

*Xuân như cữu,
Nhân không sấu,
Lệ ngân hồng ắp giao tiêu thấu.
Đào hoa lạc,
Gian trì các.
Sơn minh tuy tại,
Cẩm thư nan thác.
Mạc! Mạc! Mạc!"*

Thoa đầu phượng (Người dịch: Nguyễn Xuân Tảo)

"*Tay trắng muốt,
Rượu vàng rót,
Cây liễu cung sân xuân cách bức.
Gió đông dữ,
Tình thăm lữ.
Một mối tơ sầu,
Bao năm tan vỡ.
Dở! Dở! Dở!*

*Xuân như trước,
Người gãy rạc,
Ngấn lệ đỏ ngẫu khăn lụa ướt.
Hoa đào rửa,
Lầu gác trở.
Non thề còn kia,
Tờ hoa khôn ngỏ.
Chớ! Chớ! Chớ!"*

- (***) Bài thơ “Giang thành tử” () của Tô Thức ()

(Bản dịch của Vi Nhất Tiểu)

“Mười năm sinh tử miên man

Lòng xuân khôn dứt muôn vàn ái ân

Quan san vạn dặm cô phần

Thê lương tình ấy phân trần nơi đâu

Tương phùng chẳng nhận được nhau

Tóc xanh mặt ngọc đượm màu phong sương

Đêm mơ về lại cố hương

Thấy em hiên vắng soi gương chải đầu

Nhìn nhau chẳng nói một câu

Tóc xanh ướt đầm lệ sầu chứa chan

Biết khi trắng sáng thông ngàn

Đoạn trường chốn ấy gặp nàng được chăng”

- (****) Tập truyện “Sáu giấc mộng”: – “Lục cá mộng” của Quỳnh Dao (Sáu truyện trong tập này được viết như là sáu giấc mộng của một ông lão. Đêm trăng, ông ngồi bên cửa sổ ánh mắt xa vời, chậm rãi kể cho cô cháu gái nghe những giấc mộng đời người.

Những giấc mộng ấy đã từng vắt kiệt tình yêu và nước mắt của bạn đọc Trung Hoa ở khắp các châu lục trên thế giới.)

- (*****) "trâu bò": - ngừu nhân. (tiếng lóng người Việt mình dùng từ "trâu bò" là để chỉ người cật lực, chăm chỉ làm việc nên mình để vậy nhé!)

- (*****) người giàu có: - Sugar daddy : ý chỉ những người lớn tuổi giàu có nuôi dưỡng các sinh viên nữ như là tình nhân

Chương 5: Bóng ma khó hiểu trong Quan Tiểu Úc

.

.

Đối với một số người có thể nói leo núi là một niềm vui không kể xiết, phải trải qua con đường đầy chông gai gặp ghềnh, đi từng bước một tiến tới đỉnh cao.

Khi đứng trên đỉnh núi nhìn đô thị phồn hoa, phải xem mới biết được thế giới xa hoa trụy lạc kia nhỏ bé bao nhiêu, nhà cao tầng đều có thể đắm nát dưới chân.

Lúc leo núi xác thực là một loại tra tấn, không thể đi xe thể thao nên thay bằng đi bộ. Đỉnh núi nắng hè chói chang mặt trời gay gắt, tất cả mọi góc cạnh đều rất rõ ràng.

“Ivan, anh nhìn nơi đó xem! Đó là trường học của tôi.” Tiểu Úc hưng phấn mà chỉ vào một hướng phía trước.

Ivan mệt mỏi tìm tảng đá để ngồi, cảm giác hai chân mình bủn rủn mới nói: “Quan Tiểu Úc, hỏi thật

nhé, nơi này rồi cuộc có cáp treo xuống núi không?

“Đương nhiên là không. Nơi này chẳng qua là cái núi nhỏ vô danh, ngoại trừ buổi sáng có người leo núi rèn luyện thân thể, nhân tiện đến xem phong cảnh, những người khác căn bản sẽ không đến, sao có thể có cáp treo?”

“Chốc nữa cô công tôi đi xuống, bằng không tôi sẽ không xuống núi .”

“Xí! Anh như thế cũng coi là đàn ông sao!?”

“Cô cũng được coi là phụ nữ?!”

Tiểu Úc liếc mắt khinh thường, lôi kéo cánh tay, kéo anh đứng lên từ tảng đá.

“Không có xe Porsche anh không thể đi bộ? Không có đồng hồ Rolex thời gian đối với anh không hề có ý nghĩa? Hay là không mua vàng, không mua kim cương, sẽ không có người nào yêu anh sao?”

Ivan nhìn cô, bỗng nhiên không biết trả lời như thế nào.

“Không còn tiền, anh sẽ không còn là anh?!”

“.....” Anh thật sự không biết.

“Trước đây, ba ba mang tôi đến núi này, tôi khóc lóc với ông. Ông nói cho tôi biết: ‘Tiểu Úc, ba ba không thể cả đời bảo vệ con, con đường của mình phải tự chính mình đi.’” Năm nay tôi trưởng thành, ông vẫn thích dẫn tôi đến ngọn núi này, nói với tôi: ‘Tiểu Úc, ba ba có nhiều tiền đều là của ba ba, con cái gì đều không có, con đường của con phải do chính con đi!’”

Ivan vẫn nhìn cô, thật lâu mới nói: “Cô có một người cha thật tốt!”

“Từ nhỏ đến lớn, tiền tiêu vặt của tôi không thể nhiều hơn bạn bè, quần áo không cần đẹp hơn người khác. Ông không cho tôi đi nước ngoài học tập, mà để tôi học Thạc Sĩ tại đại học T giống như những người khác, lúc đó tôi còn cho rằng ông đối với tôi không tốt. Sau đó có một lần đến đây, lúc tôi quay đầu liền thấy ông dựa một thân cây thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, tôi mới hiểu được ông yêu tôi nhiều thế nào.”

“Chuyện đời không thể biết trước được. Ông ấy không dám cam đoan có thể để em dựa vào cả đời, cho nên hy vọng em giống một người con gái bình thường có cuộc sống bình thường, nếu có một ngày ông chỉ còn hai bàn tay trắng, em cũng có thể có một cuộc sống tốt!”.

Tiểu Úc cười vỗ vỗ bờ vai của hắn. “Không sai, lực lĩnh ngộ rất nhạy bén .”

“Quá khen!”

“Kỳ thật, hai bàn tay trắng cũng không có gì. Chúng ta giống nhau có hai tay có thể làm việc, có hai chân có thể bước đi, còn đôi mắt có thể thấy thế giới phồn hoa, xa hoa, truy lạc..... Anh còn sợ điều gì?!”.

Ivan về phía trước đi ra từng bước, cùng Tiểu Úc sóng vai nhau đứng.

Xa xa là núi rừng trùng điệp, dưới chân còn có nhà cao tầng gần bó thành một mảng. Nơi này phong cảnh quả thực rất đẹp.

“Đúng! không có gì đáng sợ.” Anh nói: “Ba tôi từng phá sản, ông ở trong xe ngủ ba tháng, mỗi ngày cầm báo kiểm việc làm. Ông nói cho tôi biết: cũng không có gì, ngủ rất ngon, cũng có thể ăn no, quan trọng nhất là... mẹ tôi luôn bên cạnh ông.”

Những ngọn đèn đường sáng lên, một loạt nhà lầu sáng đèn, ngọn đèn trên cầu cũng nổi liền với ánh sáng long lanh...

Ivan thật sâu nhìn bên cạnh Tiểu Úc. Thì ra, bỗng nhiên khi quay đầu, người đứng ở ngọn đèn mờ nhạt mới chính là người anh vẫn tìm kiếm.

Đường vốn gập ghềnh bởi vì đêm tối càng trở nên khó đi hơn.

Ivan nắm chặt tay Tiểu Úc, giúp đỡ cô chậm rãi đi xuống núi. Đi đến sườn núi cô không cần thận bước lên một cành cây, dưới chân vừa trượt, suýt nữa té ngã, may thay được anh đỡ lấy kịp lúc.

“Không sao chứ? Chân có bị thương không?”

Cô giật giật mắt cá chân, có chút đau, một chút mà thôi, nhưng anh lại kiên trì muốn cõng cô trên lưng.

Phải cõng một người khác trên lưng nên đường càng lúc càng khó đi, Ivan kéo theo cả cỗ đại bên người, từng bước tường bước đi về phía dưới. Mồ hôi rất nhanh ướt đầm áo sơ mi của anh, cành khô cũng

cào xước quần dài của anh...

Cô hỏi anh: “Anh có mệt hay không?”

Anh nói: “Cho dù anh chỉ còn hai bàn tay trắng, anh cũng có thể cống em đi như vậy.”

Cô cười ghé vào trên lưng anh, trên người anh có hương vị mồ hôi nhàn nhạt, trong lòng cô bỗng xuất hiện một loại cảm giác không tên. Có chua, có ngọt, cũng có một chút say mê.

*****

Ánh đèn u ám, tình ca uyển chuyển.

Rượu nguyên chất trong miệng, người đẹp trong ngực.

Đối với một người đàn ông mà nói, đây là một loại dụ hoặc trí mạng, huống chi là loại công tử phong lưu, phong lưu đã thành tính như anh?!

Ivan mỉm cười nhìn trong lòng, mùi thơm từ thân thể của cô bay ra, đó không phải là mùi của nước hoa, mà là một loại hương thơm đặc thù của con gái.

“Ivan, anh nhất định sẽ không thất bại....” Cô sớm thấy đầu óc choáng váng, vẫn tựa vào trên vai anh như cũ, vẫn cố gắng an ủi hẳn: “Tôi tin tưởng anh nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này.... Chờ căn nhà của anh xử lý xong rồi, tôi nhất định sẽ mua một cái nhà... cho tôi.....”

Anh nhìn gương mặt thuần khiết, không tỳ vết của cô, ngón tay nhẹ vén những sợi tóc mềm mại của cô, nhẹ giọng hỏi: “Nếu anh thu mua thất bại, đêm mai em có thể ở bên người anh hay không?”

“Nói thừa, chúng ta là bạn bè mà!” Về mặt cô đạo đức, hiên ngang nói: “Cùng lắm thì ngày mai tôi mời khách.....”

Anh nhìn cô, ánh mắt càng ngày trở nên càng dịu dàng, càng ngày càng say đắm: “Tiểu Úc....”

“Anh còn trẻ, cho dù hai bàn tay trắng cũng có thể bắt đầu một lần nữa!”

“Đồ ngốc, em là cô gái ngốc nhất anh từng gặp.....” Anh nắm cánh tay cô thật chặt đặt bên hông, làm thân thể cô hoàn toàn bị anh ôm ấp.

Cô thực sự rất ngớ ngẩn, dễ dàng tin tưởng một người ngay cả tên cũng không biết, có thể dễ dàng say trong vòng tay của một người đàn ông như thế....

Thế nhưng là anh ta lại thích sự ngốc nghếch của cô!

Anh biết Tiểu Úc đã từ rất lâu rồi, đó là một ngày mùa hè trong sáng không mây, trong hoa viên hoa đang nở rộ, có một cô bé ngồi ở trong bụi hoa đếm đóa hoa, đếm thật nồng nhiệt. Khuôn mặt hồng nhỏ nhắn đáng yêu, đôi mắt to sáng ngời, đôi môi mướt mà, hơn nữa còn có mái tóc dài uốn cong, giống một con búp bê đáng yêu. Khi đó, ba anh mỉm cười hỏi: “Xinh đẹp không? Sau này lấy về nhà làm vợ đi?”

Anh hoàn toàn không hiểu vì sao lòng anh tràn đầy vui mừng liền gật đầu nói “Dạ được!”

Sau này anh trưởng thành, ra nước ngoài du học ba lại hỏi anh: “Con còn nhớ Quan Tiểu Úc không?”

“Con gái bác Quan?”

“Đúng vậy, các con nên gặp mặt trước đã.”

Anh do dự một chút. Khi đó anh đúng là còn trẻ tuổi hết sức lông bông, đối với loại môn đăng hộ đối này cảm thấy thật buồn cười, nhưng anh tôn trọng ý kiến của ba, càng tôn trọng Bác Quan.

Bởi vì từng có một năm, tài chính Mỹ chịu ảnh hưởng của gió lốc, kinh tế thế giới đều đi xuống, rất nhiều công ty vì lần đó mà có nguy cơ tuyên cáo phá sản đóng cửa. Công ty của Âu Dương Cẩm Hoa cũng bởi vì tài chính quay vòng bất lợi, gần lâm vào tình trạng đóng cửa. Vào thời kì này, tất cả mọi người còn không lo được cho chính mình, không ai nguyện ý cho ông vay tiền, chỉ có Quan Thiên Nguyên bạn học thời đại học lấy công ty thực phẩm của mình ra thế chấp cho ông mượn tiền, giúp ông giải quyết khoản tiền quay vòng. Tiền mặc dù không nhiều, cũng không giải quyết được vấn đề căn bản, nhưng khiến cho ông ở trong giới thương trường lạnh lùng tìm thấy người bạn chân chính. Tuy vậy, cuối cùng công ty ông vẫn tuyên cáo phá sản.... Đúng nhờ là lần đó thất bại, nên ông mới có thành tựu như ngày hôm nay.

Nghĩ vậy, Ivan gắng gượng nói: “Được. Tối nay con sẽ từ chối bữa tiệc của bạn con.”

Anh lại không nghĩ rằng anh bỏ buổi vui chơi cùng bạn bè, chân thành mời Tiểu Úc, mà cô lại một lời

từ chối, một chút mặt mũi cũng không cho anh.

Có lẽ là ngẫu nhiên, cũng có lẽ là ý trời sắp đặt, đêm đó anh được một người bạn rủ đi PUB chơi, vừa vặn nghe thấy có người kêu “Quan Tiểu Úc” nên anh tò mò tìm thanh âm đó. Dưới ánh sáng mờ mờ, nhìn thấy cặp mắt linh động, đáng yêu, và mái tóc xoăn, anh nhận ra được đó là cô bé năm đó. Cô vẫn đáng yêu như vậy, nhất là ngồi ở PUB nhìn vũ nữ thoát y vừa ăn kem chuối tiêu, càng đáng yêu hơn!

.....

“Ivan?” Thân thể mềm mại của Tiểu Úc ở trong lòng anh cọ cọ, mắt nửa nhắm nửa mở ngửa đầu nhìn anh. Bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh đưa đến trên mặt anh, mặt nhăn lại nói. “Anh đừng lúc ẩn lúc hiện, để tôi nhìn kỹ xem, tôi phát hiện anh rất giống một người...”

Cô lại để sát vào chút, nheo lại ánh mắt đã mờ mịt, gương mặt không đánh một chút phấn nào cũng phỉếm hồng, môi đỏ mọng. Đôi môi mướt mà yêu kiều của cô thoát nhìn thật đẹp, mùi rượu XO còn lưu lại làm cho anh nhin không được muốn nhắm nháp, thật nhiều...

Ivan nhất thời thất thần, không khống chế được cúi xuống đôi môi, lúc sắp chạm tới thì tiếng điện thoại làm anh phân tâm, anh không cần xem số điện thoại cũng biết là ai gọi tới, bởi vì đó là tiếng chuông anh cài riêng cho Lâm Nhĩ Tích.

Anh ngồi ở sô pha không nhúc nhích, nhìn di động trên bàn bởi vì đang rung mà không ngừng xoay tròn, ánh huỳnh quang màu lam chớp động chung quanh, ánh mắt anh lóe lên đau đớn. Điện thoại vang hơn mười tiếng, gián đoạn một phút, lại tiếp tục vang.

Anh hít một hơi thật sâu, cầm lấy điện thoại ở trên bàn, bắt điện thoại nhưng không chủ động nói chuyện, bởi anh thật sự không biết nên nói cái gì.

“Y Phàm?!” Lâm Nhĩ Tích hỏi với giọng không chắc chắn.

“Uh!” Anh thản nhiên ý bảo anh đang nghe.

“Anh... Hiện tại không tiện sao? Em có việc tìm anh.”

Ivan nhìn Quan Tiểu Úc đang ngủ say trong lòng mình, áp chế khát vọng đang phát sinh ở trong lòng “Thật xin lỗi, hiện giờ không tiện lắm.”

“Chỉ cần một phút thôi...” Lâm Nhĩ Tích chần chờ một lát, nói: “Em đang ở ngoài cửa.”

“Ngoài cửa?” Ivan lập tức đem Quan Tiểu Úc thả lại sô pha, đẩy cửa đi ra.

Lâm Nhĩ Tích đứng ở ngoài cửa, nhìn qua cửa đang chậm rãi khép lại nói “Rất khó mà thấy được cô gái nào xuất hiện ở bên cạnh anh hai lần.”

Anh cười khổ khép lại điện thoại, gắt gao nắm ở lòng bàn tay. Câu này thật là châm chọc. Loại xấu hổ đỏ mặt này, Ivan thật sự tìm không thấy vấn đề có thể hàn huyên, đành phải hỏi: “Em không phải nói tìm anh có việc sao? Chuyện gì?”

Lâm Nhĩ Tích bị hỏi sững sốt, tựa hồ không ngờ anh sẽ trực tiếp đi vào chủ đề như thế, nhưng cô rất nhanh thay một bộ mặt khác hướng anh nói: “Nghe nói anh muốn mua công ty kia.”

“Làm sao em biết?”

“Em nghe ông nội nói.”

“Thì ra cái gì ông ấy cũng biết” Ivan không khỏi thở dài, không hổ danh là thần thoại trong giới chứng khoán, không có một đường cong biến hóa có thể qua khỏi mắt hắn.

“Ông nội bảo em nói cho anh. Đừng nhúng tay vào chuyện của Lâm gia.”

“Việc của Lâm gia anh không có hứng thú xen vào nữa, nhưng chuyện của bạn bè anh sẽ không thờ ơ đứng nhìn”

“Y Phàm.....”

“Xin lỗi, anh còn có việc.” Nói xong, anh đẩy cửa ra.

Anh đang muốn đóng cửa liền nghe thấy Lâm Nhĩ Tích nói. “Chúng ta có thể nói chuyện đằng hoàng hay không. Em...”

“Tiểu Úc cần anh chăm sóc..... Anh tuy rằng không hiểu cái gì là yêu, ít nhất còn hiểu cái gì là trách

nhệm.”

“Em xin lỗi!” Lâm Nhĩ Tích đột nhiên giữ chặt cánh tay anh, nói: “Ngày đó tâm trạng em không tốt, lời không nên nói cũng dám nói ra... Anh có thể tha thứ cho em không?”

“Anh không trách em!”

Nhìn vẻ mặt áy náy của Lâm Nhĩ Tích, đôi mắt gần như sắp khóc đến nơi, anh bỗng nhiên phát hiện Lâm Nhĩ Tích nói không sai: “Tình yêu, anh thật sự không hiểu!”

Mặt ngoài tuy rằng làm ra vẻ ung dung, nhưng khi Ivan trở về ghế sofa trong lòng lại mang theo vài phần buồn bã.

“Đang tìm cái gì?” Anh thấy Tiểu Úc đang mơ mơ màng màng sờ loạn, khó hiểu hỏi.

“Điện thoại của tôi đâu? Tôi giống như nghe thấy điện thoại của tôi vang lên, nhất định là ‘Hung linh đêm khuya’ gọi....”

“Hung linh đêm khuya?” Từ xưng hô này khiến anh thật tò mò, anh tìm ra di động trong túi của cô, quả nhiên hiện một loạt “Hung linh đêm khuya”, mà số điện thoại đúng là của anh. Anh nở nụ cười. Cô gái này có thể bào nào gì đây? Thật đáng yêu.

Anh bỗng dừng kéo cô lên nói. “Đi thôi”

“Đi đâu?”

Anh xấu xa cười. “Đi khách sạn tìm phòng!”

“A!” Ánh mắt cô cũng chưa tỉnh, ghé vào trong trong lòng tiếp tục ngủ...

Ngày hôm sau, ánh nắng xuyên thấu bức màn màu trắng chiếu vào trong phòng hé ra thân thể hai người trên giường, quấy nhiễu mộng đẹp của hai người. Tiểu Úc lấy tay che khuất ánh nắng chói mắt, mở to đôi mắt còn mông lung.

Phòng rất lớn, đập vào mi mắt là căn phòng màu trắng sạch sẽ.

Đây là nơi nào? Đây không phải nhà cô, cũng không phải phòng ngủ của cô.

Một trận đau đầu kịch liệt làm cô đột nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua, Ivan mang cô đi một gian KTV, nói mình tâm tình không tốt, kêu một chai XO để cô uống cùng. Cô tự cho là tửu lượng tốt, không nghĩ tới mới uống hai ly liền bắt đầu say, sau đó không biết gì nữa. Anh ta sẽ không chiếm tiện nghi của cô chứ? Vội vàng cúi đầu xem quần áo của mình, may quá, quần áo còn mặc ở trên người.

Yên tâm đi nhiều, cô đảo mắt nhìn bên cạnh, Ivan cứ nhiên cùng ngủ cùng giường với cô, hơn nữa còn nằm một bên tay cô ngủ thật say, hương vị thật ngọt ngào. Cô không chút do dự, một cước đá anh từ trên giường lăn xuống.

“A!” Sau khi hét thảm một tiếng, Ivan xoa cánh tay đứng lên, vẻ mặt oan ức nhìn cô.

“Em sao mới sáng sớm liền mưu sát chồng?!”

“Anh có biết nam nữ thụ thụ bất thân hay không?!”

“Em mà cũng là phụ nữ sao?” Ivan leo lên giường, ôm gối tiếp tục ngủ.

“Anh!” Cô tức giận cầm lấy cái gối, dùng sức đánh.

“Đừng đánh, đừng đánh!” Anh đoạt lấy cái gối trong tay cô, trịnh trọng nói: “Anh chịu trách nhiệm là được chứ gì?!”

“Anh nằm mơ!”

Cô vừa định nâng tay tiếp tục đánh, không ngờ cổ tay bị anh dùng hai tay nắm lấy, thuận thế kéo ngã lên trên giường. Anh đồng thời đặt thân mình ở trên người cô, làm thân thể của cô không thể cử động được.

Ivan nhẹ nhàng nhìn cô, trên khóe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa “Em đến tột cùng muốn anh thế nào?”

“Tôi...”

Vấn đề này thật đúng là nan giải a, đúng vậy, cuối cùng thì cô muốn anh làm thế nào? “Chẳng lẽ..... em muốn.....” Anh cười xấu xa hơn, ánh mắt nheo lại, bắt đầu từ trên mặt cô nhìn xuống phía dưới... con

người đen láy chột lưu động.

Gió thổi nhẹ lên bức màn, mùi hương trên người anh nhẹ nhàng lan tỏa. Hơi thở ấm áp của anh phất vào cô, giống như hôn nhưng lại không phải hôn.

Tiếp xúc gần gũi như thế, tư thế ái muội như thế, một loại khí nóng kì dị xuất hiện, tim Quan Tiểu Úc bắt đầu đập nhanh, lời định nói liền gặp phải chướng ngại, năng lực tự hỏi cũng xuất hiện vấn đề, làm cho cô quên cả cử động tay chân.

Tuy không rõ đây là cảm giác gì, nhưng cô hiểu được loại cảm giác này không gọi là “Chán ghét”. Cô thậm chí có điểm chờ mong, muốn thử xem cảm giác đôi môi chạm nhau có thật sự say lòng người như vậy hay không...

Thời cơ tốt ngàn năm một thuở như thế, Ivan lại buông cô ra, đứng dậy xuống giường. Áp lực trên thân thể đột nhiên biến mất, lòng Tiểu Úc cũng buông lỏng theo, luồng nhiệt trong mạch máu bắt đầu phục hồi lại.

Cô rất cục hiểu được Ivan luôn miệng muốn theo đuổi cô, không có việc gì cũng quấy rầy cô, không phải là tình yêu. Kỳ thật anh ta chẳng qua là lấy cô ra tiêu khiển, lấp đầy chỗ trống trong lòng mà thôi.

Trong lòng anh ta vẫn chưa quên được cô gái kia... Cô cười khổ ở trong lòng một chút, cái gì đều có thể miễn cưỡng, duy nhất có tình cảm là không miễn cưỡng được.

Như vậy, sao cô không cười mở một chút, chân thành làm bạn tốt của anh, giúp anh vượt qua khoảng thời gian này.

Tiểu Úc ở trong phòng tắm, rửa mặt sạch sẽ, sửa sang lại quần áo thật tốt mới đi ra, đang chuẩn bị về nhà, phát hiện Ivan ngồi ở sô pha thất thần nhìn dưới sàn nhà.

Cô xem xem sàn nhà không nhiễm một hạt bụi.

“Anh không sao chứ?” Cô hỏi.

“Cổ phiếu vừa bắt đầu phiên giao dịch liền tăng.”

“Cái gì?!” Lòng của cô trầm xuống.

Biết rõ tất cả an ủi đều không hề ý nghĩa, cô nửa quỳ ở sô pha, hai tay khoác lên tay vịn vào ghế, ngẩng đầu nhìn anh. “Còn khả năng nào cứu vãn không.... Nói không chừng cổ phiếu buổi chiều sẽ rút xuống.”

“Anh sớm đã biết trước kết quả này.” Ivan ngửa đầu tựa vào sô pha, hô hấp của anh thật sự không tốt, mỗi lần hít vào thở ra đều không có lực, ánh mắt vô hồn. Tiểu Úc thật sự hy vọng anh phát cuồng rống to kêu to, mắng chửi người, hoặc là đập vỡ gì đó, còn hơn anh im lặng như vậy thật sự làm cho người ta đau lòng.

“Vì sao anh không cùng nhóm cổ đông trong công ty đàm phán, từ trong tay bọn họ mua cổ phiếu không phải càng dễ dàng hơn sao?”

“Đương nhiên nói rồi, anh nghĩ hết biện pháp mới từ trong tay bọn họ mua được 20 cổ phần.”

“Vậy anh.....” Đả kích như vậy thật sự quá lớn, cô rất cuộc không tìm thấy lời nào có thể an ủi anh.

“Anh không sao. Chỉ là đối với một số người rất thất vọng.”

Anh nhắm mắt lại, mày nhíu càng sâu: “Chính mình không chiếm được..., cho dù phải hủy cũng không để cho người khác có được.... Tội gì phải vậy?”

“Anh lúc đó chẳng phải cũng vậy sao? Biết rõ không chiếm được, còn nhất định phải cố chấp làm gì?”

Mày Ivan buông lỏng, bỗng nhiên mở to mắt, tiêu sái cười với cô: “Em nói rất đúng, cùng lắm thì đem tất cả đều chấm dứt, anh cùng Quân Dật sẽ mở lại một công ty mới.”

Tiểu Úc còn chưa kịp thích ứng sự chuyển biến tình hình xảy ra của anh. Anh đã kéo cô đi ra ngoài cửa.

“Đi đâu?”

“Đi ăn cơm trước, sau đó đi giải quyết chuyện công trường”

“Ờ!”

“Anh phá sản rồi, hôm nay em mời khách. Đúng rồi, tiền phòng đêm qua em trả.”

“Không phải chứ?! Bây giờ em cắt đứt với anh còn kịp không?”

“Không còn kịp rồi !”

*****

Lúc ăn cơm, di động Ivan ở trên bàn kêu lên chấn động cả bàn ăn, anh cũng không thèm để ý đến, cứ tiếp tục ăn miếng thịt bò thơm ngon của mình.

Tiểu Úc rút cục chịu được không được liền nhắc nhở: “Ê, điện thoại của anh kìa.”

“Uh!”

Anh ăn xong miếng thịt bò của mình, lấy miếng thịt bò của Tiểu Úc cắt một miếng rồi tiếp tục ăn.

Cô nhìn lướt qua điện thoại thấy tên người gọi là — Lâm Nhĩ Tích.

“Anh không nghe máy, vậy em nghe đó?”

“Uh! Nghe đi.”

“Anh muốn em nói gì?”

“Tùy em, muốn nói cái gì cũng được.” Ivan lại cắt miếng thịt bò đặt vào miệng chậm rãi ăn.

Cô bĩu môi. “Sao không nghe máy?”

“Ở trước mặt em nghe điện thoại của cô ấy, anh không làm em thất vọng à?”

“Khư! Đâu có liên quan tới em, anh cũng không phải ông xã của em.”

Anh thuận miệng nói: “Sớm muộn gì cũng sẽ là ...”

Tay cầm đĩa thức ăn của Tiểu Úc chợt run lên, nước trên đĩa thịt bò có vài giọt rơi xuống, cô vội vàng cầm lấy khăn tay xoa xoa, dùng hết toàn lực sát, nhưng làm như thế nào cũng không hết được.

Ivan giương mắt nhìn cô, tắt điện thoại đi, sau đó cầm lấy di động xoa xoa vài cái, vừa nhìn cũng biết đang thiết lập chức năng gì.

“Điện thoại có thể không nghe, lòng của anh cũng có thể tắt máy sao?” Cô nhìn anh, nụ cười tắt đi, tức giận mắng. “Em biết anh vì muốn lợi dụng em, để em bên cạnh anh là để chính mình không có thời gian dư thừa nghĩ đến cô ta. Nhưng anh có nghĩ tới hay không: lỡ đâu em ngu một chút, xem những lời anh nói là thật thì làm sao bây giờ?”

“Em?!” Sắc mặt Ivan có điểm lạnh. “Anh không thèm nghĩ đến cô ấy nữa, đem hết tâm tư đặt trên người em, em còn không vừa lòng? Vậy anh phải làm như thế nào em mới vừa lòng?”

“Cảm tình anh đối với cô ấy..... Không cần nhớ tới, cũng vĩnh viễn sẽ không quên!”

Anh khẽ cắn môi, cúi đầu tiếp tục ăn.

“Ivan, em làm bạn tốt của anh! Anh cần giúp đỡ em sẽ giúp. Nhưng em sẽ không yêu anh, cũng như anh sẽ không yêu em!”

Cô đứng lên, bỏ lại chiếc khăn trong tay rời đi, đi tới cửa vẫn không quên tính tiền xong mới rời đi.

Trong trí nhớ của cô, đó là lần bước đi đẹp nhất trong cuộc đời cô từ trước tới nay!

Chương 6: Tiểu Úc để lỡ tình yêu?

.

Mười một giờ tối, di động lại vang lên đúng giờ, Tiểu Úc tiện tay cầm lấy di động đặt ở bên gối, trên màn hình rõ ràng hiện bốn chữ: “Hung linh đêm khuya”

Trong điện thoại vẫn là thanh âm tràn ngập từ tính, lại mang theo vài phần nhẹ nhàng. “Có phải đang đợi điện thoại của anh không?”

“Anh một ngày không gọi điện thoại quấy rầy em, là anh chết hả?”

“Không thể..... Nhưng, anh sợ em chịu không nổi.”

“Xin anh đổi phương thức tiêu khiển có tiêu chuẩn chút được không? Anh làm em mỗi ngày trước mười một giờ đều không dám ngủ.”

“Vậy tại sao em không tắt máy?”

“Tắt máy.... Em tắt máy lỡ người khác có chuyện quan trọng tìm em không được thì làm sao?”

Lăng Lăng đang ở trước máy tính viết chương trình nghe cô nói vậy, quay đầu nháy mắt mấy cái, nhìn cô bằng một ánh mắt ái muội.

Tiểu Úc quay sang, làm bộ như không phát hiện.

“Anh có chuyện muốn nói với em. Buổi chiều hôm nay cổ phiếu đột nhiên rớt xuống.”

“Thật không!?” Cô ngạc nhiên nắm chặt điện thoại mừng rỡ, ngay cả giọng nói cũng vì hưng phấn mà trở nên sắc nhọn: “Anh nói thật không?”

“Ừh! Hiện tại cổ phần công ty trong tay anh đã đủ, ngày mai phải cùng nhóm đại cổ đông ở công ty kia đàm phán. Aizz! Những lão già đó ai cũng khó chơi.”

Tiểu Úc cầm điện thoại nằm trên giường, một giọt lệ chảy xuống bên gối. Cô cũng không biết vì cái gì, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng chua xót. Anh nói: “Đúng rồi, ngày hôm qua thật sự cảm ơn em, chờ nhà cửa sửa sang xong anh nhất định cho em bước vào đầu tiên!”

“Không cần, anh gửi một tin nhắn báo em là được!”

“Em thích phong cách trang hoàng gì? Anh trang hoàng miễn phí cho em.”

“Vậy anh có bản chất con người một chút, dùng vật liệu trang trí bảo vệ môi trường như màu xanh lá đi.”

“Em cứ việc yên tâm, anh không vì em suy nghĩ, cũng phải thay anh suy nghĩ tiếp chứ?”

Tiểu Úc đột nhiên ngồi lên. “Anh nói vậy là có ý gì?”

“Ý trong chữ.”

Tiểu Úc sờ sờ hai má hồng hồng, giận dữ nói: “Em đã thấy nhiều đàn ông, chỉ chưa thấy qua người có da mặt dày như anh.”

“Anh còn nghĩ em sẽ cúp điện thoại.”

Cô đang do dự có nên cúp điện thoại hay không, thanh âm thản nhiên tự đắc của Ivan truyền đến: “Không muốn cúp điện thoại của anh? Em không không phải thích anh rồi chứ?”

“Tự kỷ điên cuồng!”

“Người thích anh rất nhiều, đây không phải chuyện gì bề mặt, đừng ngại.”

Cô rất cục không thể nhìn được nữa cúp điện thoại.

.....

Trên bàn, màu bluelover* ánh lên sắc tím rực rỡ dưới bóng đèn dây tóc, giống như tình yêu lâu dài mà thâm trầm.

Tiểu Úc bỗng nhiên phát hiện bluelover cũng không phải dung tục! Khi Tiểu Úc dời tầm mắt, đúng lúc phát hiện Lăng Lăng cười thật đáng ghét. “Mùa xuân, mùa yêu đương! Động lòng xuân rồi sao?”

Cô làm bộ như khinh thường giương đầu: “Thôi đi, theo đuổi con gái có ai có trình độ như anh ta, tớ còn cảm thấy buồn thay anh ta.”

“Không có trình độ? Theo tớ thấy anh ta nếu không phải cao thủ tình trường, thì sau lưng cũng có cao nhân chỉ điểm.”

“Là sao?”

Lăng Lăng đứng lên, lười biếng nhún nhún vai: “Người như cậu tuyệt đối không thể vì mấy bó hoa tươi, vài trò lãng mạn nhỏ có thể cảm động, tớ đoán nếu anh ta ở dưới lầu thấp mấy trăm ngọn nến, lớn tiếng nói yêu cậu cả đời không thay đổi, một chút cậu cũng không thèm để ý! Trái lại, mỗi ngày anh ta gọi một cuộc điện thoại, chọn lúc đêm dài yên tĩnh, lòng người cô đơn nhất cùng cậu tùy tiện tâm sự, sẽ càng dễ dàng làm cậu thích anh ta. Bởi vì càng là người sâu sắc sẽ càng thích người đàn ông nào dám đi vào thế giới nội tâm của mình, thật sự hiểu mình.”

“Nhìn không ra cậu là chuyên gia tình yêu nha.”

“Chuyên gia thì chưa tới, nhưng kinh nghiệm vẫn có.” Tầm mắt của cô dừng lại trên biểu tượng màu xám**, âm thầm nói: “Đừng nói tớ không nhắc nhở cậu, đàn ông đều rất hấp tấp, anh ta có thể trong nửa tháng không thiếu một ngày, gọi điện thoại nói chuyện phiếm với cậu, trò chuyện chùng mực, dẫn đo đúng chỗ như vậy, quyết không đơn giản.”

“Anh ta là nhảm chán mà thôi!”

“Ngay cả nhảm chán có thể làm vậy cũng không dễ dàng, đàn ông tốt không còn nhiều, nếu có thể nắm chắc thì đừng bỏ qua!”

“Chúng tớ không thích hợp.”

“Vì sao?”

“Trong lòng anh ta yêu một người khác, tớ không muốn lúc anh ta ôm tớ mà lòng nghĩ người kia.”

Cô thở dài xa xôi. Mấy ngày nay, cô vẫn nhớ tới ánh mắt Ivan nhìn cô gái kia. Tình yêu chân thành tha thiết để lại vết thương thật sâu ở trong lòng anh, cô không thể đoán, cũng không muốn đoán. Cho nên cô thà cùng anh làm bạn bè bình thường, nhảm chán thì tâm sự hoặc ra ngoài chơi, chỉ thế thôi.

Lăng Lăng nghe vậy lập tức ngừng cười, vẻ mặt thân thiết ngồi ở bên giường cô: “Anh ta có người yêu rồi? Vậy vì sao anh ta đối với cậu...”

“Cô gái kia không thương anh ta.”

“À! Mỗi người đều có quá khứ, cậu để ý như vậy làm gì.”

“Nhưng không biết anh ta có thể buông được quá khứ hay không.”

Cô vẫn mong có một mối tình yêu vang dội. Chỉ cần tình yêu này là trong sáng và chân thành, cho dù bị toàn thế giới phản đối, cho dù yêu đến ruột gan đứt từng khúc, cô cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng, Ivan cố tình theo đuổi cô xem cô như trò đùa. Cô vẫn chưa nhìn thấy chút chân tình, chút thành ý của anh, càng không biết chính mình có nên đem trái tim của mình giao cho một người bất cần đời như vậy hay không. Dưới tình huống này, bọn họ còn muốn tiếp tục tán gẫu sao? Nếu có một ngày cô thật sự yêu anh, biết rõ là sai nhưng không thể tự kiềm chế, cô biết dùng gì để giữ anh lại?

Cho nên, ngày hôm sau chưa đến mười một giờ, Tiểu Úc tắt di động. Đêm hôm đó, cô không cách nào ngủ yên, cứ cảm giác di động đang vang, rồi mơ hồ thấy Ivan đang gọi điện thoại cho cô. Ngày thứ ba, vừa tan học, Tiểu Úc hòa với dòng người chen chúc nhau ra khỏi giảng đường, vừa ra khỏi cửa liền thấy

chiếc Porsche chói mắt kia. Cái xe thể thao này cũng không biết là người ngu ngốc nào thiết kế, cô vừa nhìn liền chướng mắt!

“Quan Tiểu Úc!”

Cô nghĩ mình xen lẫn trong đám người có thể lén đi qua, không ngờ mắt Ivan đeo kính còn có lực xuyên thấu như vậy, nhanh chóng phát hiện cô, lại kêu rất lớn tiếng.

Vì tránh cho anh kêu một lần nữa, khiến cho càng nhiều người chú ý, Tiểu Úc bước nhanh đi qua, hung hăng đập Porsche của anh một cước.

“Anh đóng phim sao?! Giả vờ lạnh lùng là chuyện của anh, nhưng anh có thể giả vờ như không biết em hay không!”

Ivan vẻ mặt oan ức nhìn cô nói: “Chuyện của Quân Dật khiến đầu óc anh choáng váng, hôm nay cố ý bớt chút thời gian lại đây gặp em. Em không một chút vui mừng, cũng nên có chút cảm động a!”

“Cảm động cái đầu anh! Anh làm sao biết em đi học ở trong này?”

“Anh không biết, chỉ đứng ở chỗ này đợi ... Anh tự nói với mình, nếu duyên phận làm cho anh gặp được em, anh liền thuận theo ý trời!”

Trời ạ, cô cả tám trăm năm không lên lớp một lần, hôm nay vì sao muốn đi học. Mọi sự không thành đúng là ý trời mà. Tiểu Úc cẩn thận nhìn gương mặt tươi cười vô hại của anh, lắc lắc cái đầu hỗn loạn. “Chán ngắt!”

Vừa mới định rời đi, Ivan kéo lấy cánh tay của cô: “Ngày hôm qua sao không mở máy?”

“Em đã nói rõ ràng với anh, anh không phải mẫu người em thích, em cũng không phải người trong lòng anh yêu nhất, cho nên mời không cần lãng phí thời gian quý giá của nhau, cảm ơn!”.

“Em muốn ăn gì, anh mời!”

Là ai nói: Nước quá trong ắt không có cá, người hèn hạ là vô địch! Đúng là rất rất rất có đạo lý!

“Ivan, nói thật với anh, Âu Dương Y Phàm lần trước em đề cập với anh, là vị hôn phu của em.”

“À!” Anh không có phản ứng gì, cái đầu heo này không phải chậm chạp bình thường.

“Hai nhà chúng em là quen biết nhiều năm, đã hứa gả cho nhau, anh hiểu không?”

“Ừh!”

“Sau khi em tốt nghiệp sẽ kết hôn với anh ta.”

Ngọc Hoàng đại đế, Như Lai phật tổ, cầu xin tha thứ cho cô nói dối gạt người!

“Phải không?” Anh tháo mắt kính xuống, vạn phần kinh ngạc trừng mắt thật to: “Có chuyện này sao? Anh đây thật đúng là phải đi về nghiên cứu.”

Cuối cùng anh ta cũng không phải là rất ngu!

“Đi đi, về nghiên cứu cho kỹ.”

Đuổi Ivan rồi, khi Tiểu Úc về phòng ngủ, Lãng Lãng đang ở trên mạng xem cà vạt.

“Tiểu Úc, cậu về rất đúng lúc! Cà vạt nào đẹp?”

“Sao lại đột nhiên muốn mua cà vạt?”

“Cũng sắp đến ngày nhà giáo, mẹ bảo tớ mua chút gì đó cho ông thầy biến thái của tớ, thực không chịu nổi mẹ, còn nói tớ không hiểu biết gì hết.”

“Trung Quốc vốn là đất nước của lễ nghi mà! Cà vạt Giorgio Armani không tệ.”

“Một cái cà vạt đến một ngàn!” Lãng Lãng vừa mở trang mạng ra, liếc mạng lắc đầu: “Tặng anh ta thì tớ lên mạng tìm đồ nhái là được.”

“Cậu không lầm chứ!”

“Không sao, dù sao mang ở trên người anh ta, người khác đều nghĩ đồ nhái hơn hai trăm. Hey! Có rồi, chọn cái hai mươi này đi.”

“Vấn đề là sếp của cậu có thể nhìn ra.”

“Vậy tặng cái này, đồ nhái này mắc hơn một chút.”

Tiểu Úc té xỉu, nếu cô mà là Dương Lam Hàng, chắc chắn bị nha đầu Lãng Lãng này làm tức chết.

*****

Lại một đêm yên tĩnh. Tiếng chuông gió bên cửa sổ vẫn thanh thúy, hương cà phê vẫn nồng đậm.

Nhưng Tiểu Úc đã nằm trên giường ôm tiểu thuyết ngôn tình một canh giờ mà vẫn chưa lật qua trang khác.

Lăng Lăng xem giờ trên máy tính, liếc nhìn ly cà phê đã sớm nguội lạnh vẫn chưa được uống ngụm nào. “Cảm thấy mất mát sao?”

Tiểu Úc chậm rãi hoàn hồn. Đây là lần xem giờ thứ N trong hôm nay, mười hai giờ hơn mà Ivan chưa gọi điện thoại. Từ sau lần cô nói rõ với, “Hung linh đêm khuya” không còn xuất hiện trong điện thoại của cô vào mười một giờ nữa. Tiểu Úc nhìn di động của mình, trong lòng có chút rầu rĩ, làm như tên ngu ngốc kia có thiếu cô cũng không sao.

“Sao có thể! Cuối cùng không có người phiền tớ”

“Muốn chiến đấu thì chiến đấu đi, cần gì phải khó xử chính mình.” Ở trong ánh mắt nhìn thấu tất cả của Lăng Lăng, cô rốt cuộc không che giấu được gì, đành phải phớt bầy, thản nhiên nói: “Lăng Lăng, tớ phát hiện tớ càng ngày càng để ý anh ta.”

“Rung động rồi à?!” Lăng Lăng lắc đầu, thở dài: “Tớ đã nói rồi, anh ta theo đuổi phụ nữ rất lợi hại!”

“Giờ tớ tin rồi.”

Tiểu Úc cầm lấy di động, mở ra, khép lại, lại mở ra, rốt cục vẫn không nhìn được, gọi điện thoại cho Ivan.

“Nhanh như vậy đã nhớ anh?” Giọng điệu vẫn bõn cợt như vậy, nhưng thanh âm nghe có điểm mệt mỏi.

“Thôi đi, em chỉ muốn xác định anh chết hay chưa?”

“Cũng sắp, trong quá trình phẫu thuật đột nhiên Quân Dật bị mất nhịp tim, đang cấp cứu .....”

“Nghiêm trọng như vậy?”

“Anh khuyên cậu ta nên giải phẫu sớm, cậu ta lại không nghe.”

“Anh ấy chắc sẽ không có việc gì, có người bạn như anh, anh ta làm sao bỏ được....”

Lời của cô còn chưa nói xong, nghe thấy Ivan ở bên kia điện thoại vội vàng hỏi: “Bác sĩ, Thế nào?”

Sau đó anh vội vã nói: “Ngày mai anh gọi cho em.”

Điện thoại liền cúp! Không gọi thì thôi, sau khi gọi xong lòng của cô bỗng thấy trống rỗng, như thế không có điểm tựa!

Buổi sáng hôm sau có chuyên gia nước ngoài đến giảng báo cáo, điện thoại Tiểu Úc đang cầm trong tay bắt đầu rung động, cô phản xạ rất nhanh liền mở ra, vừa nhìn thấy mặt trên lóe ra “Hung linh đêm khuya” thì nhanh chóng bắt máy, vừa đi ra ngoài cửa vừa đề thấp thanh hỏi: “Bạn anh sao rồi?”

“Cuối cùng cứu được mạng về rồi, cắt bỏ hai phần ba dạ dày.... Vừa mới tỉnh lại.” Giọng anh còn còn mệt mỏi hơn đêm qua.

“Anh không sao chứ!”

“Có rảnh không?” Anh dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Anh muốn gặp em!”

“Được rồi, gặp ở đâu?”

“Em ở cửa chính trường học chờ anh, anh sẽ đến nhanh thôi!”

Tiểu Úc ở cửa chính đợi suốt một giờ, chiếc Porsche khó coi đòi mạng kia mới đến. Vài ngày không gặp, Ivan gầy thấy rõ, tiểu tụy làm cho cô cảm thấy mùi lòng. “Chúng ta đến một nhà hàng Hongkong không tồi gần trường em đi, lúc này hẳn là rất yên tĩnh.”

“Cám ơn! Em mà thêm một đôi cánh sẽ thành thiên sứ!”

Vào quán, đồ ăn vừa lên đến, Ivan lập tức tập trung ăn, ăn đến trời đất u ám, một chút hình tượng cũng không thèm để ý.

“Uy! Bây giờ là xã hội hài hoà, anh đừng giống như đang chịu áp bức được không?”

“Em thử một ngày một đêm chưa ăn cơm xem!” Anh nuốt đồ ăn trong miệng, uống một ngụm nước, lại

tiếp tục nhét một miếng bánh vào miệng, mới ấp úng mở miệng: “Hiện tại Như Lai phật tổ hiện trước mặt anh, anh cũng có thể ăn hân!”

“Ăn đi, ăn đi, đừng ăn em là được.”

“Em?” anh nở nụ cười chứa vài phần tà khí: “Chờ anh ăn no, hồi sức tinh thần đã! Đừng có gấp!”

“Anh chết đi!”

Đúng là một con sói đói mà, không, là sắc lang!

Cô sao lại nhất thời tốt bụng, để ý việc vợ vãn của anh ta chứ.

Ivan ăn sạch những thứ có thể ăn trước mặt, mới tao nhã lau khước miệng hỏi cô: “Chúng ta đi ra ngoài một chút đi.”

“Không được, buổi chiều em còn có tiết.”

“Đi học! Em không lầm chứ? Bây giờ học sinh tiểu học đều biết trốn học, em đừng làm mất mặt sinh viên.”

“Em thi trượt anh có chịu trách nhiệm không?”

“Yên tâm, anh có một ông anh họ làm giảng viên ở trường em, không thi được thì anh bảo anh ấy giúp em.”

“Thật không? Anh họ anh là người khoa nào, tên là gì? Nói nghe một chút, nói không chừng em biết đấy.”

“Có lẽ em không biết đâu, anh ấy mới vừa đến trường các em tên Dương Lam Hàng. Lúc nào rảnh anh giới thiệu hai người làm quen, nếu có việc em có thể tìm anh ấy hỗ trợ.”

“Dương Lam Hàng!” Một miệng đầy trà của Tiểu Úc nghẹn tại cổ, ho cả buổi mới nuốt xuống.

“Em quen?”

“Nói thừa! Đó là người chồng lý tưởng của toàn bộ nữ sinh trong trường em, rất có quyền rũ!”

Có một loại đàn ông thích hợp làm chồng, đủ trầm ổn, đủ nội hàm, đặt cảnh giới quan trọng nhất, giống như Dương Lam Hàng!

Có một loại đàn ông thích hợp làm bạn bè, đủ nhẹ nhàng, đủ ân cần, am hiểu, giống như người trước mặt cô!

Bất quá sắc mặt ai đó trước mặt giờ phút này không tốt lắm, thật đen a.

“Anh thấy em nên hết hy vọng đi, lòng anh ấy sớm có người yêu rồi.”

“Phải không? Là ai a?” Cô tò mò vĩnh tai, phụ nữ ai cũng thích nhiều chuyện. Nhất là nhiều chuyện về Dương Lam Hàng đặc biệt này.

“Có nói em cũng không biết.”

Tin tức quan trọng như vậy cô không thể buông tha, Tiểu Úc đưa tay lắc lắc cánh tay Ivan, năn nỉ: “Nói cho em nghe một chút! Nói một chút thôi...”

“Không có gì hay để nói. Khi Hàng học ở MIT có thích một người con gái, vì người con gái kia anh ấy đã bỏ cơ hội ở lại MIT, về nước phát triển. Nhưng anh ấy thật không ngờ, người con gái kia đã sớm có bạn trai.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh ấy không chịu quen bạn gái nữa, chỉ muốn chờ đợi người con gái kia suy nghĩ lại.”

“Thật cố chấp a! Nếu em là người con gái đó, đã sớm cảm động bỏ nhà vào trong lòng anh ấy!”

“Em nghĩ thật hay!” Ivan hung hăng lấy tay chỉ chỉ cái trán cô: “Hàng đã từng nói: không lấy ai ngoài cô ấy!”

Cô không khỏi cảm động, một tiếng thở dài, tức giận nói: “Trời ạ, thế giới này còn có người đàn ông như vậy sao?!”

“Phải nói, thế giới này còn có người ngốc như vậy! Anh khuyên anh ấy bao nhiêu lần, yêu chính là yêu, phải đi theo đuổi, bất kể cô ấy có người yêu hay không, có thủ môn không lẽ không ghi được bàn thắng?! Anh ấy nói tình cảm không thể miễn cưỡng, cần chậm rãi vun đắp, kiên nhẫn chờ đợi. Hai năm

không đủ, có thể chờ năm năm, sớm muộn gì cũng cảm động cô ấy....”

“Nói có đạo lý a, anh cho là ai cũng da mặt dày giống anh sao?”

“Anh mà giống anh ấy chậm rãi vun đắp, chờ em nuôi dưỡng tình cảm được với anh, con của em có thể đã học đại học!”

“Đừng có làm như chuyên gia tình yêu, anh từng có bạn gái chưa?! Với phương pháp theo đuổi của anh, cả đời này cũng không kịp theo đuổi phụ nữ.”

“Thế chẳng lẽ muốn làm nghiên cứu giống anh ấy? Hay dùng sổ để thống kê tính toán xem tỷ lệ nhiều hay ít?

Không biết từ khi nào, tay Ivan từ trên bàn vươn đến, đặt lên tay cầm ly cà phê của cô. “Tiểu Úc, yêu là tranh thủ! Bất luận tỷ lệ thành công lớn bao nhiêu, anh đều làm cho nó biến thành một trăm phần trăm.”

Một dòng điện khác thường truyền khắp người, Tiểu Úc mạnh rút tay về, cầm lấy khăn tay trên bàn lau lau: “Đừng thảo luận với em về vấn đề logic, anh tốt nghiệp tiểu học chưa?”

“Tiểu học! Chẳng lẽ em nhìn không ra anh tốt nghiệp MBA trường Harvard?”

“Harvard!? Harvard sao lại có người ngu ngốc như anh!”

“Nếu anh ăn không phải trả tiền, vậy hôm nay em đãi. Đi thôi!” Ivan không chút khách khí đem giấy tính tiền nhét vào trong tay cô

Chờ Tiểu Úc hoàn hồn lại, Ivan đã kéo tay cô, ra cửa.

“Đi đâu a?” Cô hỏi.

“Chỗ con gái thích nhất, shopping.”

“Anh không phải mua trang sức châu báu cấp thấp cho em chứ?”

“Em không thích trang sức sao?” Anh có chút giật mình.

Cũng khó trách, bây giờ rất nhiều người có chút sắc đẹp, bao gồm không ít ngôi sao nữ. Được tặng trang sức, xe nổi tiếng, biệt thự, liền nhanh chóng lên giường, ngay cả cảm tình cũng không cần bồi dưỡng. Cho nên mới sinh ra tật xấu của Âu Dương Y Phàm – cái loại hoa hoa công tử tự cho là đúng. Nhớ tới người ngu ngốc kia, Tiểu Úc lại cảm thấy cơn tức dâng lên, giận dữ nói: “Em đã sớm nói anh phải học chút huấn luyện chuyên nghiệp rồi hãy theo đuổi em tiếp, cái gì tốt không học, lại đi học thủ đoạn cấp thấp của Âu Dương Y Phàm – cái loại công tử nhà giàu này.”

“Em nói vị hôn phu như vậy sao?”

“Nói thì sao, dù sao anh ta cũng không nghe thấy.”

“Cũng đúng.” Anh đồng ý gật đầu: “Vậy em muốn đi đâu?”

Cô nghĩ nghĩ, thật sự không có nơi nào tốt để đi, vì thế nói: “Tùy anh, đừng đi nơi nào thô tục, một nơi có chút đặc sắc là được.”

Chờ xe anh dừng lại, Tiểu Úc thực sự sốc, anh cư nhiên đưa cô đến bệnh viện. Có ai gặp qua, hẹn hò mà đi bệnh viện?!

Ôm cái mũi bước qua hành lang tràn đầy mùi nước khử trùng, xa xa liền thấy một ông lão đứng ở ngoài cửa một gian phòng bệnh, nhìn xuyên qua tấm kính trên cửa nhìn bên trong phòng bệnh. Bóng dáng ông có chút tang thương, nhưng cũng không quá già nua. Cho dù cách ông xa ba thước, cô vẫn tinh tường cảm giác được cái loại khí phách làm cho người ta tự nhiên sợ hãi trên người ông. Bên cạnh ông còn có một người khác đứng, Lâm Nhĩ Tích. Tiểu Úc không tự giác quay đầu nhìn Ivan đang dừng bước, anh xoay người, vừa muốn rời đi, lại cảm thấy không ổn, vô cùng xấu hổ.

Ông lão vẫn chưa nhìn thấy bọn họ, chỉ nói với Lâm Nhĩ Tích: “Nhĩ Tích, Quân Dật nó không biết quý trọng con, sau này ông nội tìm một người đàn ông tốt khác cho con.”

“Không cần đâu, ông nội.” Lâm Nhĩ Tích kéo cánh tay ông, nhẹ giọng nói: “Con chỉ muốn ở bên cạnh ông, quan tâm chăm sóc ông.”

“Con đó...” Ông ấy ho khan vài tiếng, thở dài nói: “Khi nào thì mới biết nghĩ cho tương lai mình?!”

Lâm Nhĩ Tích dịu dàng lắc đầu, ánh mắt thê lương mà kiên cường kia khiến người ta tan nát cõi lòng.

Khi cô ta buồn bã xoay người, vừa vặn thấy Ivan và Tiểu Úc đứng ở bên hành lang. Cô ta hơi sửng sốt, lập tức thay bằng nụ cười mỉm bình tĩnh, rồi hướng về phía bọn cô gật đầu tỏ ý chào một chút.

Cổ họng Tiểu Úc thanh thanh, cố ý nói lớn một chút để Lâm Nhĩ Tích có thể nghe thấy : “Mẹ tôi nói: Phụ nữ điều gì cũng có thể sai, điều duy nhất không thể sai là để mất người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu mình.”

Bước chân của Lâm Nhĩ Tích dừng một chút, tựa hồ đã nghe hiểu ý nghĩa trong câu nói của cô.

Ivan cố tình nghe không hiểu, còn tự mình đa tình ôm vai cô, cười hỏi: “Nói như vậy, em đã quyết định lấy anh.”

Lúc này đây, Lâm Nhĩ Tích đứng ở chỗ rẽ hành lang, không ngoái đầu nhìn lại, cũng không có rời đi.

Tiểu Úc vụng trộm liếc mắt chỗ rẽ hành lang, giật nhẹ tay áo Ivan, thấp giọng nói: “Cô ấy đang đợi anh. Hiện tại là thời điểm yếu đuối nhất của cô ấy, anh trăm ngàn lần đừng để vượt mất cơ hội.”

Cô thấy Ivan nhìn cô đăm đăm, nhíu mày, nghĩ rằng anh không hiểu ý cô, nhỏ giọng giải thích: “Anh không biết chuyện con gái luôn không biết quý trọng những gì mình có, mất đi mới biết nó quý giá sao...”

Ivan nhìn thoáng qua bóng dáng Lâm Nhĩ Tích, chỉ liếc mắt một cái mà thôi.

Anh quay tầm mắt lại, gắt gao ôm Tiểu Úc ôm vào trong lòng, dùng thanh âm chỉ có cô mới có thể nghe thấy ôn nhu nói: “Tiểu Úc, cho anh chút thời gian, anh có thể quên cô ấy để hết lòng yêu thương em...”

Trái tim của cô có chút say, tay chân không thể kiểm soát, quan trọng nhất là đầu óc cũng không nhạy bén. Ai có thể nói cho cô biết, đây là tình huống gì không? Khi Ivan buông cô ra, nắm tay cô đi về phía phòng bệnh, Tiểu Úc không nhìn được nhìn thoáng qua chỗ rẽ hành lang, nơi ấy đã không còn một bóng người...

- (*) màu bluelover: - lam sắc yêu cơ

- (**) biểu tượng màu xám: - ý chỉ cái icon offline của Dương Lam Hàng (người yêu của Lăng Lăng)

Chương 7: Hương vị rung động

Đứng trước cửa kính phòng bệnh Tiểu Úc thiếu chút nữa không nhận ra bạn của Ivan, anh ấy gầy tới

mức xương gò má cũng nổi lên, hốc mắt lõm xuống, không thể nhìn ra vẻ tuấn lãng, cương nghị ngày trước. Nhưng ánh mắt lại mang thần thái sáng láng, nhìn một cô bé đang ăn kem chuối tiêu trên sofa, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc...

Cô bé rất đáng yêu, một mái tóc xoăn như búp bê, lông mi thật dài đang chớp chớp, một đôi mắt to và ngây thơ được khảm trên gương mặt trắng noãn tựa như bánh bơ ngọt, làm cho người ta nhìn thấy đều chảy nước miếng.

Cô bé quay đầu nhìn anh ấy, đi lại sofa, đem kem đưa đến miệng cười nói: “Ba ba... có muốn ăn không?”

Anh ấy lắc đầu, cười nhẹ. “Tư Tư, hiện tại ba ba không thể ăn, con cất giùm ba ba...”

“Dạ!” Cô bé ngoan ngoãn đem kem chuối tiêu đã ăn hết một nửa đặt trên bàn bên cạnh, còn có chút tiếc nuối lại nhìn một cái.

Người vợ xinh đẹp liếc anh ấy: “Anh lớn rồi còn bắt nạt một đứa trẻ?”

“Thoạt nhìn cảm thấy ăn rất ngon...lần đầu tiên con gái mời anh mà...”

“Em sẽ cất giùm anh.” Vợ anh ấy cúi người dùng bông thấm chút nước, nhẹ nhàng chạm trên đôi môi khô nứt của anh ấy, mỗi một cái đều thật nhẹ nhàng. Anh chuyển sự chú ý, bắt lấy tay cô đặt lên môi hôn...

Trong ánh mắt đều là yêu thương vô hạn...

Xem ra muốn lãng mạn, thật sự không cần phải có ánh trăng.

Ivan rất không tử tế cắt ngang cảnh đẹp. Anh gõ cửa rồi lôi kéo Tiểu Úc đi vào: “Quân Dật, không việc gì thì đừng ở trên giường giả chết, nhanh đứng lên xây cho tớ một ngôi nhà.”

“A...” Đúng lúc bà xã vừa mở miệng, Lâm Quân Dật ngắt lời: “Ivan, đã khởi công rồi à?”

“Mọi chuyện đều xử lý xong, ngày mai có thể tiếp tục thi công.”

Chị Lâm vẫy tay con gái.

Cô bé lập tức bước đến, rất lễ phép chào hỏi Tiểu Úc: “Em chào chị!”

Nghe xong cô như mở cờ trong bụng, ôm lấy cô bé trước mắt bắt đầu điên cuồng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Cô bé rất đáng yêu a!”

Phụ nữ thích nhất là khi có người nhỏ tuổi hơn kêu mình là chị, chứng tỏ cô vẫn còn trẻ nhưng có người cố tình không hiểu còn thay cô đánh chính.

“Tư Tư, sau này gọi cô ấy là thím biết chưa?”

“Dạ, con chào thím!” Tư Tư nắm tay cô, đặc biệt vui vẻ chỉ chỉ Lâm Quân Dật nằm ở trên giường, ngọt ngào nói: “Thím, đó là ba ba của con.”

Đứa trẻ thật ngoan a!

Không hiểu sao không khí trong phòng bệnh lập tức trở nên thương cảm. Nhất là Lâm Quân Dật, vẻ mặt anh ấy trầm xuống.

Thừa dịp lúc ra ngoài mua hoa quả, Tiểu Úc vụng trộm hỏi Ivan: “Tư Tư không phải con ruột của Lâm Quân Dật sao?”

“Đương nhiên là con ruột!”

“Nhưng... em vẫn cảm thấy bọn họ có gì đó là lạ.”

“Úc!” Ivan nói: “Cậu ta gần đây mới biết Tư Tư là con gái mình...”

“Sao lại như vậy?”

“Rất phức tạp, trong một lúc nói không rõ được.”

Tiểu Úc cứ hỏi mãi nên Ivan mới nói cho cô biết sự tình.

Thì ra Lâm Quân Dật và bà xã là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau ở trong cô nhi viện. Đáng tiếc ông trời trêu người, hai người ly hợp nhiều lần trắc trở, cuối cùng bởi vì em gái Lâm Nhĩ Tích cố ý gieo bất hòa mà hiểu lầm nhau. Lâm Quân Dật nản lòng thoái chí trở về Mỹ, còn bà xã đang mang thai lại nhận hết mọi khổ sở. Không lâu sau, hai người lại gặp lại lần nữa, Lâm Nhĩ Tích vì không muốn cho bọn họ bên nhau, lại nghĩ cách chia rẽ bọn họ, thậm chí không tiếc lợi dụng Ivan...

Sau khi nghe xong, Tiểu Úc thật sự sốc.

“Cô ấy lợi dụng anh mà anh còn yêu cô ấy?” Ivan sao lại yêu một người tâm cơ thâm trầm như vậy, đã thế còn cam tâm tình nguyện bị lợi dụng.

“Việc này anh cũng về sau mới biết được.”

“...!” Cũng may, anh ta không phải ngu ngốc. “Vậy giờ anh có phải rất hận cô ấy không?”

Ivan lắc đầu, bình tĩnh nói: “Anh không hận cô ấy. Cô ấy từ nhỏ đã sống phụ thuộc người khác, không nơi nương tựa. Dù là kẻ nào ở trong hoàn cảnh này lớn lên đều đánh mất chính mình... Hiện tại, anh chỉ hy vọng cô ấy có thể hiểu được chính mình cần gì, tìm được một người có thể cho cô ấy hạnh phúc.”

Cô thích đáp án này của anh, đặc biệt thích!

Thích sự khoan dung, thích sự lạnh nhạt... Yêu và hận, trước giờ luôn khắc chế lẫn nhau. Không hận... mới thật sự không yêu!

Thình lình Ivan nắm chặt tay cô. Cô càng muốn rút ra, anh càng cầm thật chặt.

“Tiểu Úc...” Tay kia của anh thì chuyển qua bên hông cô, con người đen chứa đựng chân thành chưa bao giờ có: “Em hãy yêu anh, như anh yêu thương em!”

Kinh điển a! câu nói này kinh điển đến mức chỉ có thể có trong những quyển sách viết ra.

Anh nắm lấy thắt lưng, tay ôm chặt thêm, thân thể cô một chút cũng không thể cử động. “Bởi vì đây là ý trời, chúng ta đều không thể kháng cự...”

Lời ngon tiếng ngọt từ miệng anh thật sự ngọt ngào đến tận trái tim, có thể lừa chết người không đền mạng.

“Anh thật lòng yêu ...”

Chưa kịp nói hết, cô liền bị một đôi môi mềm mại ngăn chặn...

Đôi môi chạm nhau, làm trời đất đảo lộn. Trong nháy mắt sự kinh ngạc của cô lập tức bị nụ hôn nồng nhiệt chôn vùi, cô không tự chủ được nhắm mắt lại, dùng lòng mình thể nghiệm sự va chạm tuyệt đẹp của môi và môi trong lúc đó....

Mới đầu anh hôn mềm nhẹ, càng hôn càng cuồng nhiệt. Cuối cùng, đôi tay anh ôm chặt cô, lưỡi linh hoạt thâm nhập vào khuôn miệng của cô.... Đầu lưỡi vừa đụng chạm, nụ hôn nồng nhiệt liền hóa thành nụ hôn khiêu khích hoàn toàn không thể khống chế, cuồng nhiệt phá hủy phòng bị tâm lý của cô.

Nụ hôn dài vừa chấm dứt, anh ôm lấy thân thể cô, điều chỉnh hô hấp cùng nhịp tim đang đập dồn dập một chút. “Chúng ta chính thức kết giao đi?”

Mọi thứ bắt đầu rất đột ngột, làm cô có chút loạn, không, là rất loạn! Cô cần bình tĩnh suy nghĩ một chút! Đầu óc cô hiện giờ dường như trống rỗng.

“Có thể cho em thời gian để suy nghĩ không?”

“Được! Bao lâu?”

Cô nghĩ nghĩ nói: “Chờ em có đáp án em sẽ gọi điện thoại cho anh, em đi trước... Em hy vọng anh đừng quấy rầy!”

Cô nghe thấy tiếng thở dài rất nhỏ, cảm giác được anh không được vui.

Sau ngày đó, anh không xuất hiện nữa, cũng không gọi điện thoại cho cô.

*****

Tháng năm, mùa cây anh đào nở rộ.

Cây anh đào trước phòng ngủ trong một đêm đã nở rộ, đung đưa trong gió thật rực rỡ xán lạn....

Tiểu Úc rất thích cây anh đào, cô nói cây anh đào tựa như tình yêu, hoa nở hoa rơi tuyệt mỹ trong chốn lát...

Lăng Lăng lại không thích cây anh đào, cô nói cây anh đào rất thương cảm, đóa hoa như mưa bay lá tả, khi bay múa đầy trời, ý nghĩa đã chấm dứt...

Nhưng hôm nay, Lăng Lăng lại nghiêng người ngồi ở cửa sổ, nhìn cây anh đào nở rộ dưới lầu đến gần người. Gió thổi qua khẽ lay động mái tóc đen dài, cũng lay động ưu thương cô che dấu đã lâu.....

Tiểu Úc biết, cô ấy đang nhớ đến một người, một người cô ấy vẫn yêu nhưng chưa từng thấy mặt. Bọn họ quen biết trên mạng, hiểu nhau, nhưng lại chưa bao giờ gặp mặt.

Bởi vì người kia sống ở Mỹ, anh ta có ước mơ vĩ đại đang theo đuổi. Lãng Lãng không muốn trở thành sự ràng buộc của anh ta, không muốn anh ta vì cô mà buông tha cho ước mơ đang theo đuổi.

Lãng Lãng nói: Tình yêu của bọn họ, như cây anh đào, từ tinh hoa của mặt trời và mặt trăng sinh ra thân cây trắng kiêu, không biết khi nào hoa tươi nở rộ, cũng không biết khi nào hoa khô héo...

Nếu nhất định không có kết quả, đơn giản là cô ấy không nên đi bắt đầu...

Tiểu Úc không đồng ý, chỉ cần hai người yêu nhau, có cái gì khó khăn không vượt qua được, có cái gì không thể từ bỏ?

Muốn biết quen có kết quả hay không, bắt đầu trước rồi nói sau!

Giữa trưa Lãng Lãng nhìn đồng hồ rồi thu dọn đồ đạc, rửa mặt, lấy ít đồ dùng quần áo và chút đồ ăn vặt, ra khỏi cửa.

Hôm nay giáo sư Dương Lam Hàng của cô mời tất cả sinh viên trong tổ đề tài của anh và một vài tổ khác đến khu nghỉ mát chơi.

Lãng Lãng đi rồi, căn phòng vốn không lớn, nhất thời trở nên trống trải.

Tiểu Úc nhàm chán nhìn thời khoá biểu, hôm nay lại không có tiết học thật là làm cho người ta buồn bực. Cô lấy di động ra gọi cho vài người bạn đã lâu không gặp, nhưng tất cả họ đều rất bận rộn, không phải bận rộn cùng bạn trai hẹn hò, thì là bận rộn đi mua sắm.

Cô đành gọi về nhà, tiếp điện thoại là mẹ Quan: “Tiểu Úc a, mẹ đang muốn gọi điện thoại cho con đây!”

Cô cảm động muốn chết, định nói đôi câu thật tình cảm với mẹ thì mẹ Quan nói tiếp: “Tối nay nhà mình hẹn bác Âu Dương ăn cơm, con về sớm một chút! Lần này không được trốn đi, nếu trốn nữa mẹ đánh gãy chân con!”

“Mẹ à, mẹ giết con đi!”

“Mẹ sao lại sinh ra một nha đầu không lương tâm như con chứ! Con thử không trở về xem!!!” mẹ Quan nói xong liền dập điện thoại.

Cô khóc không ra nước mắt, trong lúc vô ý thì thấy tên “Hung linh đêm khuya” trên điện thoại, trong lòng run lên, nhiều ngày nay vẫn chưa hạ được quyết tâm, đột nhiên lại trở nên kiên định.

Điện thoại vừa nổi, đối phương lập tức nhận, anh thấp giọng hỏi: “Tiểu Úc?”

Nghe anh nói chuyện thấy không tiện lắm, Tiểu Úc nói nhanh: “Anh đang bận à? vậy em chờ anh xong việc rồi nói sau.”

“Chờ một chút!” Một lát sau mới tiếp tục nói: “Không sao, anh đang cùng luật sư bàn luận phương án xác nhập công ty.”

“Em sợ làm lỡ công việc của anh.”

“Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện của em chứ?”

Cô muốn nói vài lời với anh, suy nghĩ thật lâu, chỉ nói: “Cám ơn!”

Trong lòng rất ấm áp, cảm giác được xem trọng thật tốt!

“Chút nữa anh cùng luật sư bàn công việc xong, liền đến trường học đón em.” Anh trầm mặc trong chốc lát, nói: “Buổi tối anh muốn dẫn em tham gia một buổi tiệc xã giao.”

“Không được, buổi tối em phải cùng ăn cơm với vị hôn phu.”

“Ừhm.”

Tiểu Úc rõ ràng là muốn chọc tức anh, không biết vì cái gì khi nói ra lại thấy có điều bất thường. Nhất là nghe thấy anh thản nhiên “uhm” một tiếng.

“Anh thật lòng thích em sao?”

“Đúng.”

“Anh tin vào ý trời chứ?”

“Ừh”

“Em cho anh một cơ hội, nếu hôm nay trước mười hai giờ anh có thể tìm được em, em chấp thuận làm bạn gái anh!”

“Được!” Anh rất thoải mái đồng ý, ngay cả cơ hội đổi ý cũng không cho cô

Sau khi cúp điện thoại, Tiểu Úc tắt luôn điện thoại, bỏ vào ngăn kéo.

Cô không muốn lấy một công tử đào hoa như Âu Dương Y Phàm, cũng không muốn dễ dàng chấp nhận tình yêu, cho nên tình nguyện tin vào ý trời — hôm nay, là sinh nhật 23 tuổi của cô, cô tin ông trời sẽ để cô gặp được chân mệnh thiên tử của chính mình.

*****

Vừa ra khỏi phòng, Tiểu Úc liền bắt đầu nhìn xung quanh, hy vọng có thể thấy chiếc Porsche xấu muốn chết quen thuộc kia, đáng tiếc nhìn hoài mà vẫn không thấy.

Dọc theo đường đi, cô ngồi trong taxi không ngừng nhìn qua cửa kính xe tìm kiếm...

Mỗi một chiếc xe thể thao chạy qua đều làm cho lòng cô run lên, dần dần cô phát hiện: Kỳ thật so với thương hiệu Porsche, các xe thể thao khác còn khó nhìn hơn.

Về nhà, mặc vào lễ phục mẹ đã chuẩn bị cho, im lặng chờ người khác trang điểm cho mình, cô muốn cười, lại cười không nổi.

Nhắm mắt lại, gương mặt tươi cười của anh đã khắc thật sâu ở trong tâm trí của cô, từ trước đến nay anh đều trực tiếp thổ lộ, bây giờ nhớ tới vẫn thấy cảm động.

Không thể tưởng được, bất giác cô để ý đến anh như thế. Từng phút từng giây trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến giờ ăn cơm chiều.

Ngồi ở bàn ăn xoay tròn trên đỉnh khách sạn, quan sát kiến trúc nhỏ bé bên ngoài, Tiểu Úc tưởng tượng thấy Ivan đang ở khắp tìm cô!

Theo thời gian trôi qua, cảnh vật ở bên ngoài cửa sổ sát đất, chậm rãi di chuyển, chậm rãi biến hóa, giống như năm tháng trôi qua, tất cả đều đang thay đổi, duy chỉ có sự chờ mong của cô với anh đã thành vĩnh hằng.

Cô cúi đầu uống một ngụm trà, bắt đầu hối hận quyết định của chính mình.

Ý trời? Ông trời sao có thể nói cho Ivan: cô đang ngồi ở đây chờ anh?

Cô không phải đang cho anh cơ hội mà là tuyệt đường hy vọng của anh và tuyệt đường hy vọng của chính mình.

Thời gian chậm chậm trôi, lòng cô như lửa đốt, đến hít thở cũng không thông.

“Tiểu Úc, con không có việc gì chứ?” Mẹ Quan liền hỏi cô: “Sao nhìn đồng hồ suốt vậy con?”

“Dạ, không có gì!”

Mẹ Quan thấy bộ dạng mất hồn mất vía của cô nhẹ nhàng ôm bả vai cô, dịu dàng khuyên nhủ: “Mẹ biết con không thích Y Phàm, ngại nó là một công tử đào hoa, con còn trẻ nên nhìn vấn đề thoáng một chút. Đứa nhỏ Y Phàm này có năng lực, nhân phẩm tốt, ba mẹ không nhìn lầm nó đâu!”

Tiểu Úc trầm mặc không lên tiếng.

Mẹ Quan thở dài, giọng điệu vô cùng bất đắc dĩ: “Tiểu Úc, ba con đã già, tim lại không tốt, không thể làm lụng vất vả. Con còn nhỏ không có kinh nghiệm xã hội, ba mẹ nếu không tìm người có thể tin cậy thì sao có thể yên tâm giao con cho người đó?”

Tiểu Úc gật gật đầu. “Con hiểu nhưng có thể giúp con tiếp quản sự nghiệp của ba lại không chỉ có một mình anh ta. Con có thể tìm người khác.”

“Nha đầu ngốc, thế giới này lòng người khó lường, người ta có thể thề non hẹn biển, nhưng chưa chắc sẽ yêu con mãi! Kỳ thật, con cùng Y Phàm tiếp xúc một chút sẽ phát hiện nó có rất nhiều ưu điểm. Lúc còn nhỏ nó rất có trách nhiệm, làm việc cẩn thận, tính cách cũng tốt, nên sẽ có thể trở thành một người chồng tốt.”

“Ừhm!”

Cho dù có nhiều ưu điểm thì như thế nào? Cả đời ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm hàng đêm, cho dù cuộc sống cao sang thế nào cũng không bù lại được nội tâm trống rỗng, đây mới là điểm đáng chú ý!

Kim phút lại một lần chỉ số mười hai, thế là đã 6 giờ, chỉ còn lại có 6 giờ thôi, kỳ tích có thể phát sinh hay không?

Ivan có thể lập tức chạy đến bên cô hay không, cười cùng cô rồi nói: Đây là do ông trời an bài, chúng ta nên thuận theo ý trời! Lòng của cô thật chờ mong...

Cô cúi đầu cười yếu ớt. Giờ này phút này, cuối cùng cô đã hiểu lòng mình bị Ivan chiếm giữ tâm tư từ bao giờ rồi.

Cô không chút do dự đứng lên. Cô muốn đi tìm Ivan, nhào vào trong lòng anh, lớn tiếng nói với anh: “Em yêu anh! Cho dù thế nào em cũng muốn yêu anh!”

“Tiểu Úc!” Mẹ Quan thấy Tiểu Úc đột nhiên đứng dậy, tay liền giữ chặt lấy cô. “Con muốn đi đâu?”

“Mẹ! Cho dù Âu Dương Y Phàm rất vĩ đại, con cũng không thể cùng anh ta bên nhau. Anh ta là loại đàn ông không đáng để yêu!!!” Cô kiên định nói.

Thế sự luôn khó có thể nói trước.

Cửa đột nhiên mở ra, một nữ phục vụ xinh đẹp dẫn một vị khách đi vào.

Tiểu Úc mờ mịt nhìn cửa, cô nghĩ nhất định mình nhìn lầm rồi. Cô nháy mắt mấy cái, rồi dụi mắt, vẫn là nụ cười tươi không có ác ý kia.

“Ivan?!”

Cô bước thật nhanh tới, sự việc xảy ra bất ngờ, làm cô nhất thời không biết nên làm thế nào. Cô muốn giới thiệu anh cho ba mẹ, lại lo lắng dưới tình huống này mà giới thiệu sẽ rất đường đột. Bất quá hôm nay Ivan mặc tây trang màu vàng nhạt, rất có điểm thanh niên tài tử, so với bình thường nhìn trầm ổn hơn rất nhiều. Ăn mặc như vậy cũng thích hợp gặp ba mẹ.

Anh vừa cười vừa hướng cô nói: “Xem ra đây thật sự là ông trời an bài!”

Ngẩng đầu lên, cô nở nụ cười. Đúng vậy, đây là đúng là ý trời, cô nhận định anh chính là người cô luôn chờ đợi.

Hiện tại, bất luận là ai cũng không thể ngăn cản bọn họ bên nhau!

Nhưng cô không để ý cũng không nghĩ đến, Ivan lại xoay người, nho nhã lễ độ cùng ba mẹ cô chào hỏi: “Bác trai bác gái, xin lỗi đã để mọi người đợi lâu!”

“Không sao, chúng ta cũng vừa đến.” Quan Thiên Nguyên đứng dậy đi đến bên Tiểu Úc: “Tiểu Úc, ba giới thiệu một chút cho con biết. Đây là Y Phàm ba thường hay nhắc đến! Y Phàm, đây là con gái bác, Tiểu Úc.”

Chương 8: Thổ lộ thất bại

Giới thiệu xong, Quan Thiên Nguyên thân thiện vỗ vỗ vai Ivan, hướng phía sau anh nhìn xung quanh một chút hỏi: “Sao chỉ có một mình con?”

“Vì con sợ bị muộn một lần nữa.” Khi Ivan trả lời cố ý hướng cô vắn vắn mặt mày, cười có chút mờ ám: “Nên con trực tiếp chạy tới từ công ty. Con vừa gọi điện thoại cho ba mẹ con, họ sẽ đến ngay.”

“Ivan? Âu Dương Y Phàm!?” Tư duy của Tiểu Úc ngày thường nhanh nhẹn đột nhiên bãi công, chỉ có thể nhớ lại chính là câu nói kia của Lăng Lăng: “Anh ta từng có rất nhiều bạn gái phải dùng đến CPU dual-core thống kê, để đánh giá một ngôi sao nữ có hot hay không, có đẹp hay không, chỉ cần tra xem có tai tiếng với anh ta hay không là được! Cô gái nào cặp với anh ta, còn không bằng chết đi cho rồi.”

Ivan đưa tay về phía cô, nụ cười tươi càng thêm đáng giận: “Lần đầu gặp mặt, rất vui được gặp em! Vị hôn thê đáng yêu của anh.”

Vị hôn thê!!! Cô chán nản.

Anh ta là Âu Dương Y Phàm!

Trong phút chốc, rất nhiều sự việc xâm nhập vào đầu óc bãi công của cô.

Lần đầu tiên gặp mặt, khi anh nghe được tên của cô vẻ mặt hứng thú dạt dào cùng ý cười giấu không được.

Lần thứ hai gặp mặt, khi cô thỏa sức cười nhạo thậm chí chửi rủa anh ta, anh ta mỉm cười đưa nước cho cô để nhuận giọng.

Mỗi đêm đều gọi điện thoại cho cô, lặng lẽ tiến vào lòng của cô. Lăng Lăng đã cảnh báo: Anh ta là cao thủ tình trường, cô lại không tin. Thì ra anh ta luôn luôn lừa cô, đùa giỡn cô! Lửa giận mạnh mẽ thiêu đốt trong mạch máu, càng thiêu càng mãnh liệt, cô không chút do dự đưa tay cầm lên chén trà vừa mới uống, hung hăng ném về phía khuôn mặt tươi cười đáng giận kia. Cái chén ở trong tay cô vỡ vụn.

Cô như nghe thấy ba mẹ kinh hô, “Tiểu Úc!”

Cô như thấy ba mẹ Âu Dương Y Phàm kinh ngạc ở cửa.

Cô như thấy dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống trên trán của anh ta.

Mọi thứ trở thành ác mộng hư vô mờ mịt. Giờ phút này cô chỉ có một ý nghĩ, muốn thoát khỏi cơn ác mộng đáng sợ này.

Cô kéo làn váy lên lao ra khỏi gian phòng, nước mắt trong nháy mắt sượt qua bên vai Âu Dương Y Phàm chảy xiết xuống.

“Tiểu Úc.” Âu Dương Y Phàm đuổi tới hành lang, nắm chặt cánh tay cô, dùng hết sức lực dồn thân thể của cô lên vách tường: “Em nghe anh giải thích, vui đùa là giả, nhưng tình cảm anh đối với em là nghiêm túc.”

Lưng cô trên vách tường cứng ngắc lạnh như băng, rất đau, nhưng đau nhất không phải nơi đó.

Tiểu Úc thử ba lượt, mới phát ra tiếng khàn khàn: “Chờ anh tính xem bản thân từng có bao nhiêu bạn gái, thì nói hai chữ ‘Nghiêm túc’ này với em.”

“Em và họ không giống nhau!”

“Có gì không giống nhau?!”

Âu Dương Y Phàm nhất thời nghẹn lời, kỳ thật anh không biết đáp án.

Anh thích ở bên cạnh cô, cho dù bị cô châm chọc, bị cô hạ thấp, anh cũng vui vẻ chịu đựng. Nhưng đây rốt cuộc là một loại cảm giác gì, anh cũng nói không rõ.

Anh không nói gì lại một lần nữa phá hủy ảo tưởng của Tiểu Úc, cô chầm rãi rút cánh tay của mình về.

“Âu Dương Y Phàm, anh căn bản không hiểu cái gì là yêu!”

Lâm Nhĩ Tích nói rất đúng, tên đàn ông này căn bản không hiểu cái gì là yêu!!!

Khi Tiểu Úc thấy phần uất trong mắt anh, cô mới hiểu được ý nghĩa của những lời này với anh mà nói có thương tổn sâu thế nào.

Nhưng cô đã không muốn thu hồi, cũng như sự quý mến đối với anh, đã không có khả năng thu hồi nữa.

Xoay người chạy ra khỏi khách sạn, gió lạnh thổi bay làn váy dài của cô, cảm giác mát làm cho cô cảm thấy thân thể lạnh đến xương.

Ánh trời chiều đỏ rực mà u ám.

Tiếng gió ở bên tai cô gào thét, như là lời thề son sắt của anh: Quan Tiểu Úc, anh muốn chứng minh cho em xem, anh nhất định có thể theo đuổi được em!

Anh đã thành công, đã làm cho cô yêu anh. Nhưng kết cục lại tàn nhẫn như thế!

Hận anh, giận anh, đương nhiên là có những cảm giác thật sự chính là thất vọng, thất vọng hoàn toàn về anh!

Một mối tình từng cho người ta bao nhiêu vui sướng, thì nhất định sẽ để lại bấy nhiêu đau xót!

*****

Tiểu Úc không nhớ rõ chính mình quay về phòng ngủ như thế nào.

Trong bóng tối, một mình cô nằm trên giường, không khí chung quanh ép tới mức cô thở không nổi.

Cô không dám nghĩ đến ba mẹ sẽ giải thích với người nhà Âu Dương như thế nào, lại càng không dám tưởng tượng ngày mai họ có thể đem cô băm thây làm trăm mảnh hay không!

Cho dù băm thây cũng là chuyện ngày mai, hôm nay cô thật sự quá mệt mỏi, hậu quả gì cũng mặc.

Điện thoại trong phòng ngủ đột nhiên vang. Mấy trăm năm không vang một lần, lúc vang đúng là đình tai nhức óc.

Cô không muốn tiếp vì cô biết không thể là ba mẹ cô, cũng không có khả năng tìm cô bởi vì cô còn không biết số điện thoại phòng ngủ là bao nhiêu. Nhưng tiếng chuông điện thoại thật sự rất chói tai.

Cô cầm lấy microphone, tức giận nói. “Alo! Bạch Lăng Lăng không có ở đây.”

“Người đẹp! Sinh nhật vui vẻ nha!” Không ngờ trong microphone lại là giọng của Lăng Lăng.

Lòng cô ấm lên, một giọt lệ lặng lẽ từ khóe mắt chảy xuống. “Cám ơn cậu!”

“Vừa rồi nghe mọi người nói hôm nay là ngày mười lăm tứ mới nhớ, thật ngại gần đây bận quá !”

“Tớ không sao!”

“Sao cậu tắt điện thoại?”

“Tớ không muốn mở!” Cô vô tình nói.

“Không phải cậu ở phòng ngủ một mình chứ?”

“Rất yên tĩnh mà!”

Lăng Lăng trầm mặc một lát, cười nói: “Không bằng cậu tới tìm tớ đi, tớ ở Tân Tân Phường, chạy xe nửa giờ là đến. Tớ đem đại soái ca trong khoa tớ giới thiệu cho cậu.”

Ở đầu dây bên kia rất ồn, chắc mọi người đang ăn cơm.

“Không đi, tớ với bọn họ cũng không quen biết.”

“Không biết càng tốt a, cậu hoàn toàn có thể không lo lắng ý nghĩ của bọn họ.”

Nói có đạo lý. Ngay cả bụng của cô cũng đang đồng ý quan điểm của Lăng Lăng.

Tiểu Úc xoa xoa cái bụng trống trơn, cô thật sự rất đói, cả trưa và buổi tối đều chưa ăn gì, đói đến cả khí lực đau lòng cũng không có. Cô cũng không phải loại con gái thích hủy hoại bản thân, đau lòng khổ sở thì ngày ngày buồn bã.

Thất tình có gì đặc biệt đâu, tìm nơi nào nhiệt cười đùa, gây ồn ào, đem tất cả quãng về phía sau. Ngày mai, hít sâu, tất cả lại bắt đầu!

“Được! Giờ tớ qua đó!”

“Tớ ra cửa chờ cậu. Lát nữa gặp!”

“Lát nữa gặp, bye!”

Tân Tân Phường là kiểu nhà hàng sân vườn xây dựng ở bờ biển. Phòng khách và nhà ăn đều có kiến trúc theo kiểu biệt thự, từng toà nhà san sát bên vườn hoa, tạo nên mảng phong cảnh khác biệt. Rất nhiều người chán ghét ở trung tâm thành phố chật chội, ồn ào, thích tới nơi này nghỉ ngơi vào cuối tuần, hít thở không khí trong lành một chút. Nhất là lúc tâm trạng không tốt, đến đây ngắm nhìn sức sống dào dạt trong hoa cỏ trong người sẽ đặc biệt khoan khoái.

Tiểu Úc vừa tới. Cô hít sâu hương hoa lài đang phả vào mặt, đã thấy Lãng Lãng đứng đối diện ở bụi hoa rực rỡ vậy tay với cô.

Tâm trạng cô nhất thời tốt hơn không ít. Đi theo Lãng Lãng vào khách sạn, vừa nhìn thấy những gương mặt xa lạ đầy trên ghế lô, cô lại có chút hối hận. “Tớ đến có tiện không?”

“Đương nhiên tiện, chốc nữa cậu có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, ăn cho anh ta nghèo luôn.”

“Tớ muốn uống rượu, có Lafite năm 82 không, cho tớ hai chai!”

“Được! Lát nữa đến quầy phục vụ tớ hỏi giùm cậu.” Lãng Lãng ôm thắt lưng của cô, vô cùng thân thiết dựa vào, lúc cười khuôn mặt giấu trên vai cô, xinh đẹp mộc mạc.

Tiểu Úc không khỏi cảm thán, người con gái đáng yêu như vậy cũng không có được hạnh phúc mình muốn, nguyệt lão có phải nên xuống chức không!?

Sau khi ngồi ổn Tiểu Úc lặng lẽ nhìn quanh bốn phía, tầm mắt cô bắt gặp một đôi mắt sâu thẳm như đầm nước, chỉ cần liếc mắt một cái, tầm mắt của cô rốt cuộc đời không ra. Không hề nghi ngờ bề ngoài rất tuấn tú, ngũ quan hoàn mỹ không thể soi mói, nhưng đẹp trai với anh mà nói không phải trọng điểm. Bởi vì sự mê hoặc của anh căn bản không phải bề ngoài, mà là hương vị độc đáo của đàn ông Trung Quốc toát trên người anh ta. Vốn từ ngữ của cô thiếu thốn vốn không thể tìm được từ thích hợp để hình dung anh ta.

Điển trai? không đủ để hình dung tài năng của anh ta.

Lịch thiệp ? không đủ để hình dung sự công chính anh ta.

Tao nhã, lịch lãm cũng không đủ để hình dung thanh khí.

Tóm lại, sức hấp dẫn kia là toát ra từ nội tâm, từ nhân cách.

Cùng là anh em bà con, sao nhân cách lại chênh lệch lớn như vậy!

Đàn ông như vậy mà không theo đuổi được người mình thích, tám phần người con gái anh ta thích là người mù, hoặc là thẩm mỹ cực kém, hết như Lãng Lãng bên cạnh cô!

“Cậu nhìn đủ chưa?” Lãng Lãng kéo tay áo cô, chỉ chỉ đĩa nhỏ trước mặt cô, không biết từ khi nào đã đầy thức ăn. “Tuy rằng ngắm trai đẹp có thể no không cần ăn cơm, nhưng cậu cũng phải lo lắng cảm nhận của bụng cậu a!”

Tiểu Úc cúi đầu ăn một miếng đồ ăn, vụng trộm chỉ chỉ cà vạt của Dương Lam Hàng: “Cà vạt kia không phải là cậu tặng chứ?”

“Đúng vậy, đẹp không?!” Lãng Lãng đặc ý là ở chỗ này.

“Cà vạt khó xem nhất trên thế kỷ mà cậu cũng mua được, không dễ dàng a!”

Cà vạt kia kỳ thật không phải đặc biệt khó coi, nhưng màu hồng nhạt trẻ con mang ở trên người Dương Lam Hàng, miễn bàn đến việc không hợp. Hơn nữa hoa văn lờm chờm trên cà vạt kia, không có trình tự, muốn bao nhiêu tục khí có bấy nhiêu tục khí. Làm hỏng cả nét đẹp của áo sơ mi Giorgio Armani kinh điển trên người Dương Lam Hàng.

“Khó coi sao? Sao tớ không thấy?”

Tiểu Úc không nói gì, cúi đầu bóc vỏ tôm ăn.

Không biết ai đột nhiên phát ra một câu: “Mọi người hoan nghênh thầy Dương cùng thầy Chu hát cho chúng ta nghe một bài đi!”

Rượu quá ba lần nhóm sinh viên lập tức kịch liệt hưởng ứng, “Đúng vậy! Nghe nói thầy Chu hát Chín Trăm Chín Mươi Chín Đóa Hoa Hồng đặc biệt dễ nghe, thầy hát một lần đi.”

Một bạn gái tên Tiểu Tiểu ngồi ở bên cạnh Lăng Lăng gục trên bàn, lau mồ hôi lạnh ở tay nói: “Thật là lớn gan! Nhưng tuyệt đối đừng để cho sắp tới hát, một khi thầy ấy cầm microphone có thể hát thành chín ngàn chín trăm chín mươi đóa hoa luôn!”

“Ý cậu là sao?” Tiểu Úc khó hiểu hỏi.

Lăng Lăng cười giải thích: “Chính là liên tục hát mười lần, hát đến nỗi sinh viên trong tổ bọn họ vừa thấy hoa hồng đã muốn ới.”

Thầy Chu khách khí chối từ: “Các em hát đi, tôi và thầy Dương không hát đâu.”

Tiểu Tiểu vội hỏi Lăng Lăng: “Lăng Lăng, cậu biết thầy Dương thích bài hát nào không?”

Lăng Lăng không chắc chắn lắm: “Tớ đoán là “si tâm tuyệt đối”, di động anh ta cài nhạc chuông này, tới bây giờ chưa từng đổi, thật lỗi thời. Cậu nhất định đừng hát đấy.”

“Lăng Lăng cậu thật đáng yêu!” Tiểu Tiểu nói xong, lập tức đoạt lấy tập nhạc chọn bài này, còn làm như không có gì nói: “Vì bày tỏ sự cảm ơn của chúng em với thầy Dương, em xin đại diện toàn thể bạn học trong tổ, hát tặng cho thầy Dương một bài hát, hy vọng thầy sẽ thích!”

Âm nhạc du dương trầm buồn vừa vang lên, khoe miệng Dương Lam Hàng lập tức mất tự nhiên, mím nhẹ. Nhưng vẫn lịch sự gật đầu mỉm cười, vỗ vỗ tay, nói: “Cảm ơn!” Ca từ trong mỗi bài hát của Lí Thánh Kiệt có thể nói tinh phẩm, bài này lại là đứng đầu!

*“Muốn dùng một ly Latte khiến em say sưa
Khiến em có thể yêu anh nhiều hơn một chút
Cảm giác yêu thầm em không thể nào hiểu được
Từ lâu đã có người bên cạnh nên em mãi mãi sẽ không hiểu
Nhìn thấy em cùng người ấy ở trước mặt anh
Chứng minh tình yêu của anh thật ngu muội
Em không hiểu được những nỗi buồn của anh
Bởi vì em vĩnh viễn chưa từng trải qua...”*

*Vì em mà trả giá bằng nỗi đau này, em mãi mãi không bao giờ biết
Hà cớ gì anh phải miễn cưỡng chính mình mà yêu mọi thứ ở em
Lặng lẽ đóng cửa lại, âm thầm đếm những giọt nước mắt của anh
Vẫn biết rằng để em rời khỏi thế giới của người ấy là không thể
Anh vẫn ngốc nghếch chờ đợi một ngày nào đó kỳ tích xuất hiện
Đến một ngày nào đó em sẽ phát hiện người thực sự yêu em một mình chịu tổn thương...*

*Anh từng cho rằng bản thân sẽ hối hận
Nhưng không ngờ lại yêu đến mức vô cùng say đắm
Vì em mà rơi giọt nước mắt đầu tiên
Vì em mà thực hiện bất kỳ thay đổi nào
Cũng không đổi được sự kiên quyết của em đối với anh
Đến một ngày nào đó em sẽ phát hiện
Người thực sự yêu em một mình chịu tổn thương...” (*)*

Tình cảm nồng nàn trong tiếng nhạc dưới ánh đèn bảy màu xoay tròn ánh sáng hòa với bóng hắt lên khuôn mặt trầm tĩnh của Dương Lam Hàng để lại vô số sắc màu rực rỡ, đồng thời vén lên nỗi niềm kỳ vọng lẫn thất vọng ẩn sâu trong đáy mắt anh.

Môi anh ta mỏng mà mềm, dưới ánh sáng thay đổi nở một nụ cười gượng nhàn nhạt, như thể đang một

mình nhắm nháp hương vị yêu thầm...

Bài hát kết thúc, đèn sân khấu sáng rực lên, Dương Lam Hàng khẽ thở ra, đưa tay lên nhẹ nhàng vỗ.

Chắc là do bản tình ca rất động lòng người, Tiểu Úc không thể không nhớ tới tên ngu ngốc kia, ngực co rút đau đớn!

Cô cầm lấy một chai bia bên cạnh bàn, rót vào ly của mình, cầm ly lên uống một hơi cạn sạch!

Cảm giác yêu một người, thì ra chua xót như thế!!!

(*) : [Si tâm tuyệt đối](#) của Lí Thánh Kiệt

Chương 9: Đợi chờ không thay đổi (1)

“Lam Hàng, báo cáo ngân sách khoa học tự nhiên của cậu được duyệt chưa?” Thầy Chu đầu hơi hói quay sang anh ta hỏi. Thầy Chu vừa nhìn là biết nhân vật cỡ hướng dẫn Tiến Sĩ, bề ngoài cũng rất trù tượng.

“Vẫn chưa thầy à, uỷ ban ngân sách đang xét duyệt.” Dương Lam Hàng nói.

“Loại đề tài này nghiên cứu từ trên xuống dưới rất vất vả, lại không thu bao nhiêu lợi ích, tôi khuyên cậu vẫn là nên nghiên cứu theo chiều ngang thôi.”

“Sức lực tôi có hạn...” Tầm mắt Dương Lam Hàng chuyển tới trên người Bạch Lăng Lăng, khẽ cười, nụ cười tràn ngập tự tin và ôn hòa: “Tôi cũng không muốn em Bạch Lăng Lăng quá vất vả.”

“Còn nói không muốn tớ vất vả?” Lăng Lăng nhỏ giọng ở bên tai cô nói thầm: “Chỉ còn thiếu không bóc lột lớp da của tớ!”

Vừa hát xong quay về, nghe thấy thế, Tiểu Tiểu lập tức bất mãn phản bác: “Thôi đi, cậu phải tranh thủ mà vui, chúng tớ mỗi ngày đều ở phòng thí nghiệm làm tạp dịch, mỗi ngày đều phải làm việc mười tiếng, còn không có tiền lương, đến xã hội chiếm hữu nô lệ còn tiến bộ hơn chúng tớ.”

“Xã hội nô lệ không cần cậu học thành tiến sĩ!”

“Khư, thầy Dương nghiêm khắc với cậu chứng tỏ thầy cho rằng cậu đáng giá để thầy hao phí tâm huyết trên người cậu, nếu không quan tâm cậu, cậu mới nên tự mình kiểm điểm một chút.” Tiểu Tiểu đáp trả Lăng Lăng bằng một thái độ có phúc mà không biết hưởng. Tiểu Tiểu bưng ly bia đến chỗ trống bên cạnh Dương Lam Hàng ngồi xuống, cười ngọt ngào nói: “Thầy Dương, em có thể mời thầy một ly không?”

“Được.” Hai tay anh cầm ly lên để Tiểu Tiểu rót đầy bia, một hơi uống cạn hết. “Cám ơn em, em hát hay lắm!”

Lễ tiết rõ ràng, đúng chỗ, chỉ là sau khi uống xong ánh mắt nhú lại, hai gò má trắng nõn lập tức ửng đỏ, thoát nhìn là biết không quen uống bia.

“Thầy Dương, em tên Tiểu Lệ”

“Tôi biết, em đã từng chọn lớp của tôi, lần nào cũng đều ngồi ở hàng đầu.”

Mấy nữ sinh ngồi ở bên cạnh vừa nghe, lập tức hăng hái chạy qua, hỏi Dương Lam Hàng có biết tên mình hay không, còn nói anh đáp không được sẽ phạt bia, không ngờ anh nói đúng tên từng người từng người, tiếng kinh hô vang lên không dứt.

Tiểu Úc nhất thời hưng phấn, cũng đứng lên: “Thầy Dương, thầy biết em tên gì không?”

Lăng Lăng ở bên cạnh nháy mắt cô mấy cái, cắn chiếc đũa, cười trộm đến run rẩy. Dương Lam Hàng cũng cười, đôi mắt sáng ngời đảo qua Tiểu Úc, lại nhìn về phía Lăng Lăng đang cười trộm bên cạnh.

“Phạt bia!” Thầy Chu bên cạnh anh cũng ồn ào theo. “Phạt bia!”

“Em là Quan Tiểu Úc, đúng không?”

Tiểu Úc hoàn toàn bá phục. Vậy cũng đoán được!!! Tiểu Úc thầm nghĩ Dương Lam Hàng là một thiên tài.

So với anh ta thứ trong đầu cô là đồ bỏ đi, giữ gì cũng là thứ vô dụng.

Dương Lam Hàng nhìn ra sự tò mò của cô, liền bật mí: “Tôi đã thấy em một lần rồi.”

“Thế à?” Sao cô lại không có ấn tượng.

“Ở sân trường, Ivan nói cho tôi biết em chính là Quan Tiểu Úc...”

Tiểu Úc oán hận ngồi xuống, anh ta thật ngu ngốc sao lại đi khắp nơi giới thiệu người ta chứ!

“Ivan?” Lăng Lăng nhỏ giọng hỏi: “Ivan biết sếp của tớ sao?”

“Sếp cậu là anh họ của anh ta.”

“Khéo thế!”

“Đúng vậy! Đúng là khéo như vậy.”

Ai cũng đều đến kính rượu thầy giáo, Lăng Lăng đương nhiên cũng không thể ngoại lệ. Cô cầm ly bia ngồi vào vị trí Tiểu Tiểu nhường cho, rót đầy bia vào ly của Dương Lam Hàng, lại rót cho mình một ly: “Thầy Dương, em mời thầy một ly. Cảm ơn thầy lo lắng cho em, những điều em học được ở thầy cả đời cũng không học hết.”

Lăng Lăng vừa định nâng ly, Dương Lam Hàng đột nhiên đưa tay nắm chặt ly bia của cô, đồng thời cũng chạm vào ngón tay nhu nhược không có xương của cô.

“Bia này rất lạnh” Giọng anh tràn đầy sự quan tâm: “Uống vào không tốt cho dạ dày.”

Cô nhìn anh, ánh mắt dưới ánh đèn rực rỡ sắc màu dần dần trở nên mờ lung, mê ly.

Anh nhìn cô, ánh mắt luôn điềm tĩnh ở trong tiếng nhạc ngân nga dần dần trở nên dịu dàng, say đắm.

Tiếng nhạc vang lên bài hát chín trăm chín mươi chín đoá hồng, thầy Chu bị đám sinh viên kéo đi ca hát, khi tất cả mọi người đều vây quanh vỗ tay, cười trộm nghe thầy ấy ca hát, chỉ có Tiểu Úc trong bóng tối lặng lẽ nhìn thời gian.

Nửa phút đồng hồ trăm mặc, nửa phút đồng hồ nhìn nhau thật lâu. Lâu, như chờ đợi một đời.

Thầy Chu hát cũng không phải đặc biệt khó nghe, chỉ là rất âm ỹ, khiến Tiểu Úc không nghe được bọn họ đang nói gì.

“.....”

“.....”

Cô xê dịch ghế dựa, tới gần, tới gần, cuối cùng nghe được Dương Lam Hàng nói: “Kỳ thật, tôi bắt em học nhiều, là muốn chờ sau khi em tốt nghiệp Tiến Sĩ, xin cho em ở lại trường dạy học...”

Dương Lam Hàng che miệng, hắng giọng, tầm mắt chuyển dời sang ly bia màu hổ phách: “Tôi không nên tự ý sắp xếp cuộc sống cho em. Nếu em thật sự không muốn theo tôi học lên Tiến Sĩ, tôi trở về sẽ lập tức kí giấy đề cử em...”

“Thầy Dương, em.....”

“Lăng Lăng, em đã trưởng thành, có thể tự quan tâm chăm sóc chính mình! Về sau, em không cần tôi lo lắng cho em nữa!”

“Thầy Dương, cảm ơn thầy! ”

Thầy Lăng Lăng bưng ly rượu hồn xiêu phách lạc về, Tiểu Úc đi sát theo sau ngồi trở lại. “Lăng Lăng, cậu nói anh ta biến thái? Cho tới bây giờ tớ chưa thấy qua sếp nào tốt như vậy, năm mơ cũng chưa gặp qua!”

Lăng Lăng cúi đầu, lén lau nước mắt ở khóe mắt, nghẹn ngào nói: “Anh ta đối với tớ rất tốt, ngay cả ba ba của tớ cũng chưa quan tâm tớ như vậy!”

“Cho nên ông trời cho cậu gặp được một thầy giáo tốt có thể dẫn đường cho cậu cả đời.”

“Có lẽ thế! Tương lai anh ta nhất định là người cha tốt.”

“Theo tớ thấy sẽ là người chồng tốt!”

“Cậu nhìn trúng anh ta rồi à?” Cô ngừng khóc mỉm cười, gương mặt xinh đẹp trắng trong thuần khiết như hoa sen sau cơn mưa. “Anh ta không phải quá già sao? Làm chú của cậu còn được”

“Nói đùa, anh ta năm nay mới hai mươi chín!”

“Theo tớ thấy anh ta già đến nỗi sắp vào quan tài.”

Nói giỡn một trận, Lăng Lăng đột nhiên hỏi: “Tiểu Úc! Cậu với Ivan làm sao vậy?”

“Ivan! Cậu đoán xem tên tiếng Trung của anh ta là gì?” Tiểu Úc biết Lăng Lăng không có khả năng đoán được, nói luôn đáp án: “Tên là Âu Dương Y Phàm”

Biểu tình của Lăng Lăng còn khoa trương hơn Tiểu Úc đoán, miệng anh đào nhỏ ước chừng có thể nhét vừa một cái trứng gà!

Phỏng chừng cho dù bồ của người yêu cô đứng ở trước mặt, nhiều lắm cũng giật mình thành như vậy mà thôi.

“Cậu không phải yêu anh ta chứ?” Lăng Lăng nuốt nuốt nước miếng, ngữ khí như là thiên tai nhân họa sắp đổ xuống tới nơi.

Tiểu Úc khoát tay, cố ý cười đến rất lớn tiếng: "Nói đùa! Chỉ là gọi điện thoại, nói chuyện phiếm, có thể có cảm tình sâu bao nhiêu?”

Lúc cười, cô cố dùng lý lẽ để thuyết phục chính mình tin tưởng lời vừa nói, đáng tiếc cái gì đều có thể giả bộ chỉ duy nhất cảm tình là nguy trang không được. Quen nhau mới hai tháng thôi, làm sao có thể rung động?

Thế mà vẫn rung động!

Ăn xong bữa cơm, ngoại trừ Lăng Lăng nói sẽ không uống rượu nên rượu chưa thấm, ai nấy đều có chút men say, nhất là thầy Chu, uống mơ mơ màng màng, nhàn rỗi không có việc gì liền đoạt lấy microphone, hát bài chín mươi chín đoá hoa hồng một lần nữa.

Dương Lam Hàng thấy mọi người vẫn còn muốn chơi nữa, nên bao một cái phòng giải trí cho bọn họ chơi suốt đêm.

Thầy Chu tự nhiên vọt vào ghế lô KTV cùng với một nhóm sinh viên cầm microphone tiếp tục hát, một nhóm nam nữ khác chạy đi chơi mát chược, đánh bài tú-lơ-khơ, còn lại Tiểu Úc, Lăng Lăng cùng Tiểu Tiểu ở trong đại sảnh nhàm chán nói chuyện phiếm.

Tiểu Úc nghĩ nghĩ, sợ ba mẹ lo lắng dùng di động của Lăng Lăng gọi điện thoại về nhà.

Mẹ Quan vừa nghe thấy giọng cô, tức giận đến phát run: “Con đã chạy đi đâu? Điện thoại không mở, phòng ngủ cũng không có người, Y Phàm tìm con cả buổi tối, khắp nơi đều đi tìm.”

“Con không sao, con đi chơi với bạn học, ngày mai sẽ trở về.”

“Con là nha đầu không tim không phổi”

“Cứ như vậy nha mẹ, tạm biệt!”

Vội vàng tắt điện thoại, nhân viên tạp vụ đúng lúc mang đến mấy ly cà phê.

Tiểu Úc chạy nhanh tới lấy một ly để giải khát, cho đỡ sợ. Hương vị cà phê đặc biệt, mùi hương nồng đậm chẳng những không giảm vị đắng của cà phê, ngược lại càng tăng thêm hương thơm. Sữa trắng, cà phê đen ở trong ly quần quít giao hòa, giống như tình yêu ngọt ngào hòa quyện cùng nỗi chua xót.

“Hương vị không tồi!” Tiểu Tiểu uống một ngụm, tựa hồ thực thích, hỏi nhân viên tạp vụ: “Đây là cà

phê gì?”

“Là cà phê Nã Thiết nhập khẩu từ Italia, vị tiên sinh kia cố ý gọi cho quý khách.” Nhân viên phục vụ đưa tay chỉ chỉ vào Dương Lam Hàng ở quầy bar, anh ta cũng đang tình tứ nếm cà phê.

Dưới ánh đèn mờ ảo, trong âm nhạc, chỉ có trên người anh còn giữ lại phần tỉnh lặng, rời xa sự huyền ảo này.

“Nã Thiết, sao tên lạ vậy?” Tiểu Tiểu hỏi

“Tiếng Italia là Cafe Latte!”

Lăng Lăng bưng tỉnh hiểu ra, khuấy đều cà phê trong ly, lại uống một ngụm: “Latte thì ra là cà phê, tớ còn tưởng là rượu! Một ly cà phê có thể làm người ta say sao...”

“Cậu thử xem sẽ biết.” Tiểu Úc nói.

“Mời quý khách từ từ thưởng thức.” Người phục vụ vừa định rời đi, Lăng Lăng gọi lại: “Xin hỏi chị, nơi này của có thể lên mạng không?”

Đến đây chơi cũng không quên lên mạng. Tiểu Úc âm thầm lắc đầu, Lăng Lăng là con sâu mạng, nếu xuyên không khẳng định sống không nổi!

“Có thể! Nếu cô muốn lên mạng, tôi có thể dẫn cô qua đó.”

“Các cậu có đi không?” Lăng Lăng nhìn về phía Tiểu Úc cùng Tiểu Tiểu.

“Tớ đi.” Tiểu Úc bưng cà phê đứng lên, không phải muốn lên mạng, mà là nếu muốn quên cái gì, thì không nên để chính mình thật yên tĩnh.

Tiểu Tiểu càng không ngừng hưởng về quầy bar nhìn xung quanh: “Tớ nghĩ nên đi trò chuyện với thầy Dương, một mình thầy chắc rất nhàm chán.”

Lăng Lăng cười lắc đầu: “Tình yêu thầy trò là loạn luân nha.”

“Xì! Đây là thời đại gì, tư tưởng của cậu còn phong kiến như vậy!”

*****

Nhân viên phục vụ dẫn Lăng Lăng cùng Tiểu Úc vào một cái phòng, bên trong vừa vặn có mấy cái máy vi tính tình thế lỏng.

Tiểu Úc vừa ngồi xuống khởi động máy, đang suy nghĩ chơi trò gì để giết thời gian, liền phát giác Lăng Lăng có chút khác thường. Cô ấy giống như mất đi linh hồn.

Lăng Lăng nhìn màn hình máy vi tính, tay theo con chuột lướt xuống, bàn tay bỗng buông lỏng.

“Làm sao vậy?” Tiểu Úc đẩy đẩy, cô ấy gắt gao cắn môi dưới không nói được một lời.

Tiểu Úc nhìn theo ánh mắt cô ấy, thấy trên QQ cô ấy có một lời nhắn nhắn vào buổi sáng:

Nếu..... anh đột nhiên cầm nhẫn kim cương đứng trước mặt một cô gái, xin cô ấy đem tương lai giao cho anh, em cảm thấy cô ấy sẽ trả lời như thế nào?

Hỏi vấn đề này, rõ ràng là lấy dao đâm vào tim Lăng Lăng mà!

Ai...! Đàn ông khắp thiên hạ đều không có lương tâm a! Lăng Lăng nhìn những chữ tối đen trên máy vi tính, ngón tay nửa trong suốt chạm đến bàn phím, giống như đang sờ bảo vật quý hiếm nhất trên thế giới.

Tiểu Úc nghĩ Lăng Lăng sẽ gục xuống trên bàn nghẹn ngào khóc rống, hay ít nhất cũng nên chảy vài giọt lệ, nhưng không, mặt cô vẫn không chút thay đổi, môi bị cắn đến xanh tím.

Cô giật nhẹ Lăng Lăng: “Lăng Lăng!”

Cô lắc đầu, thân nhiên cười cười: “Tớ không sao, tớ không sao...Chúng tớ là bạn bè, bạn bè bình thường!”

Lúc cô nói, ngón tay trở từng chữ từng chữ chạm vào bàn phím, giống như đứa nhỏ vừa mới học đánh chữ.

Qua thật lâu, thật lâu, cô mới đánh ra bốn chữ:

Chúc anh thành công!

Tin vừa gửi đi, cô nói: “Từ trước đến nay chúng tớ chỉ là bạn bè.”

Cô đỡ ghế dựa đứng lên, hai mắt trống rỗng, xoay người. Những lời này, không biết là nói với Tiểu Úc, hay là nói với chính mình.

Không biết từ khi nào, Dương Lam Hàng lặng lẽ đi tới, đứng ở phía sau Lăng Lăng, yên lặng nhìn tin nhắn trên màn hình của cô.

Ánh sáng màu lam nhạt chiếu không rõ cảm xúc trong mắt anh.

Thời gian trong khoảnh khắc đó dường như trôi, bên ngoài huyên náo trong khoảnh khắc đó cũng giống như dừng lại.

“Bạch Lăng Lăng!” Dương Lam Hàng bắt lấy tay Lăng Lăng, nắm chặt ở lòng bàn tay.

Cô hơi cử động thân thể một chút, ngửa đầu cười nhẹ.

Mỉm cười mà không hề có ý cười, như hoa tulip màu đen nở trong bóng tối.

Xinh đẹp và vô vọng, chỉ vì vĩnh viễn không nở rộ!

Cô chậm rãi rút tay ra, nghiêng người đi qua sát vai anh.

“Anh ta...” Dương Lam Hàng đuổi theo, lại giữ chặt Lăng Lăng một lần nữa, chỉ chỉ cái máy tính đang tắt, hỏi: “Anh ta đối với em mà nói chỉ là bạn bè bình thường?”

“Anh ấy với em là bạn bè trên mạng...” Lăng Lăng dừng một chút, giận chó đánh mèo miệng nói: “Thầy là thầy giáo, không phải ba của em!”

Cũng khó trách Lăng Lăng nổi giận, tự vạch áo cho người xem lưng!

Có thể thấy cô ấy đang rất kiềm chế, ở mặt ngoài không biểu hiện, nhưng đoán chừng ở trong lòng đang thế mạnh như nước...

“Bạch Lăng Lăng, mặc kệ anh ở trong lòng em là gì, cũng không để ý em có thể chấp nhận anh hay không, anh muốn nói cho em biết...Anh yêu em!”

Tiểu Úc nghĩ mình đang nghe lầm, nhất định là nghe lầm!

Gần đây rất mệt mỏi, nên đã nghe lầm!

Thấy Lăng Lăng cũng ngây ngốc, chẳng lẽ cô ấy cũng nghe lầm sao.

Lăng Lăng sững sốt thật lâu, mới bỏ tay anh ra, lạnh lùng nói: “Thầy Dương... thầy say rồi!”

Lăng Lăng mới vừa đi hai bước, Dương Lam Hàng bước nhanh vọt đến trước mặt ngăn cô lại.

Cô nhất thời không phản ứng kịp, đâm vào trong ngực anh.

“Anh đã bỏ lỡ một lần, không thể lại bỏ qua lần thứ hai!” Anh thuận thế đem Lăng Lăng ôm thật chặt vào trong lòng, dán vào khuôn mặt có vài sợi tóc hỗn độn. “Cuộc sống của anh là một con đường thẳng, chuyển biến chỉ vì cùng em gặp nhau, em không thương anh cũng không sao, hãy cho anh một cơ hội, cho anh chứng minh anh yêu em nhiều thế nào!”

Lăng Lăng rất chấn kinh, đến nỗi ngay cả phản kháng cũng đã quên!

Tiểu Úc gãi gãi đầu, tình huống này, cô có nên tránh đi hay không đây? Hay là nên đi qua ngăn cản vị phó Giáo Sư này quấy rối tình dục nữ sinh của mình.

Nói thật lòng thì cô rất chờ mong xem tiếp!

Dưới ánh đèn màu lam nhạt, một chàng đẹp trai thâm tình ôm lấy một người đẹp, ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng đều bị tình yêu nóng bỏng của anh đốt cháy.

“Anh...” Lăng Lăng ở trong lòng anh cuối cùng từ trong chấn động đến hồn phi phách tán thức tỉnh lại, ngẩng đầu lên nhìn anh, tức giận đến xanh mặt, miệng mồm lạnh lợi đều tức đến không còn: “Anh, anh!”

Anh, cúi mặt xuống, môi mỏng khẽ mở, dừng ở môi của cô trần trụi, cướp đoạt hương thơm anh khát vọng, si ngốc quyến luyến.

Hàm răng Lăng Lăng khẽ nhếch, đối với môi mỏng linh hoạt của anh hung hăng cắn xuống.

Anh ngừng một chút, một bàn tay giữ chặt thân thể đang gãy dựa của Lăng Lăng, tay kia kéo gáy của cô, hôn càng lúc càng sâu, càng mãnh liệt.

Đây là nụ hôn đam mê và mãnh liệt nhất, cái gọi là gấn bó dây dưa đúng là phương pháp hôn như thế này...

Đau cũng là một loại hạnh phúc!

Nụ hôn tình cảm mãnh liệt rốt cục chấm dứt, Lăng Lăng vừa mới gãy khỏi trói buộc mất đi thăng bằng lui ra phía sau mấy bước, vừa đứng vững, phất tay chính là một bạt tai đánh qua.

Không phải vang bình thường a!
Vết máu nổi lên trên má trắng nõn của Dương Lam Hàng “Anh.....”
Lăng Lăng phất tay lại một bạt tai “Kiếp sau đừng để tôi gặp lại anh!”
Cô nói thêm một câu nữa!

Chương 10: Đợi chờ không thay đổi (2)

Trầm mặc một lúc, hơi thở Lăng Lăng dần dần bình ổn. Cô khẽ vuốt những sợi tóc đen trên trán, mắt hoe hoe đỏ nhưng quật cường. “Thầy Dương, nể tình thầy là thầy của em... Em không so đo, nhưng em hy vọng sau khi tốt nghiệp Thạc Sĩ sẽ không gặp lại thầy...”

“Em ghét anh vậy sao? Cả một cơ hội cũng không cho anh?”

“Cơ hội?!” Về mặt Lăng Lăng cố nén một mối, cười nhạt, “Thầy yêu em! Thầy yêu điều gì ở em? Thầy hiểu em được bao nhiêu?”

Dương Lam Hàng nhìn cô, đôi mắt khẽ chớp như ánh sáng trong đêm, giọng anh trầm thấp như tiếng đàn violon mà uyển chuyển.

“Không ai có thể hiểu em bằng anh! Em mặt ngoài luôn giả vờ kiên cường, giả vờ không sao, kỳ thật em cũng yếu đuối và sợ hãi sự mất mát như những cô gái khác. Em thích nói lời lạnh nhạt, đùa cợt cuộc sống, đó là vì đáy lòng em cô độc, nên mới cố ý ở trước mặt người khác dùng nụ cười che dấu nỗi đau trong lòng. Em chưa bao giờ đối xử tốt chính mình, bởi em hy vọng sẽ có người cần thận quan tâm, che chở, chăm sóc em...”

Lăng Lăng ngẩng đầu nhìn anh, dưới ánh sáng xanh nhạt, sắc mặt dần dần ửng hồng.

Không phải vậy chứ! Rất đặc sắc a! Nếu đã bắt gặp nhất định không được bỏ lỡ cơ hội! Mỗi tình kinh điển thổ lộ tình cảm nhất, bị trảng nhất đang diễn ra...

Đừng nói nụ cười Lăng Lăng cứng ngắc, như bị điểm trúng huyết mạch. Ngay cả Tiểu Úc thiếu chút nữa vì lời thổ lộ của Dương Lam Hàng suýt phẫn khích vỗ tay. Ai nói người có chỉ số thông minh cao thì khô khan, chính chỉ số thông minh cao mới có thể vận dụng tốt tình huống này.

“Đừng kéo em, cho em nhìn thêm một phút nữa đi?!” Những lời này... là Tiểu Úc nói với tên ngu ngốc, đến âm thầm từ nãy giờ, đang kiên quyết kéo cô đi.

Không cần thắc mắc, thế giới này chỉ còn một người ngu ngốc vậy thôi!

“Còn xem chưa đủ à!” Âu Dương Y Phàm nhỏ giọng ghé vào tai cô nói: “Một cái đèn tiết kiệm năng lượng một ngàn watt cũng không sáng bằng em, em không thấy em rất chói mắt sao?”

Tiểu Úc liền bị kéo ra ngoài, lúc cô ráng ôm cửa kính nghe thấy thầy Dương nói câu cuối cùng: “Anh không nhớ lầm, thiếu một ngày không phải thời gian, mà là khoảng cách... Là khoảng cách anh vượt Thái Bình Dương...”

Là sao? Quả thật muốn làm nghiên cứu khoa học phải là người tư duy logic không bình thường.

Tầm mắt cô còn dán vào tấm kính trên cửa, tên ngu ngốc đặc biệt kia giờ đồng hồ Rolex của anh ta lên trước mặt cô: “Em nhìn cho rõ nha!”

“Có cái gì đẹp, khó coi chết đi được!” Tiểu Úc đẩy tay anh, ngồi trở lại trên ghế.

“Anh cho em nhìn thời gian, mười một giờ kém năm mươi lăm phút, còn chưa qua mười hai giờ... Em đã nói, nếu anh trước mười hai giờ tìm được em, em sẽ lấy anh.”

“Em nói làm bạn gái anh.” Cô nghiêm khắc phản bác.

“Em còn nhớ!”

Thấy âm mưu được thực hiện anh cười xấu xa, Tiểu Úc mới đột nhiên ý thức mình bị mắc mưu. Đang ảo não, ánh mắt không tự giác nhìn nhìn miệng vết thương trên trán chưa được băng bó xử lý, vết máu khô còn dính vài sợi tóc, cũng không biết có ảnh hưởng nào không.....

“Cái gì chứ! Anh mơ đi! Đã mười hai giờ, còn không mau biến mất, coi chừng Porsche của anh biến thành quả bí đỏ thôi.”

“Anh nếu biến, cũng phải biến thành ếch.”

“Phi!” Tiểu Úc liếc trắng mắt, “Anh đừng sỉ nhục ếch được không?”

“Anh.....”

“Làm người ếch cũng được, tuy rằng bề ngoài hơi khó coi, nhưng anh cũng không thể sỉ nhục nhân cách của nó nha.....” Cô vỗ vỗ vai anh, bắt chước giọng điệu của thầy giáo dạy tiểu học, nói: “Làm người phải hiền hậu, nói chuyện phải có đạo đức!”

Tiểu Úc đột nhiên phát hiện tính tình của tên ngu ngốc thật giống ông Jesus, cô vui đập anh như vậy anh còn tươi cười nhìn cô như thể đang khinh bỉ cô ngây thơ.

“Nhìn cái gì, chưa thấy qua người xinh đẹp à!”

“Gặp rồi, nhưng chưa thấy qua người xinh đẹp như vậy.” Đôi mắt anh khép hờ bắn mị lực ra bốn phía dầu trong bóng tối cũng không che dấu được.

Dưới ánh mặt trời nụ cười anh ôn hòa như ngọc, trong bóng đêm lại như nhiễm vài phần tà khí. Con người đen, mũi cao thẳng, khóe môi hơi cong, khi bóng đêm và ánh sáng kết hợp với nhau, quả thực là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, càng xem càng dụ hoặc!

Thật là muốn mạng mà! Hồn cô.....

Đối mặt với loại người hư hỏng điển hình này làm cho người ta không biết nên hận hay là nên yêu. Tiểu Úc không thể không thừa nhận, một giây đó tim cô lạc nửa nhịp, tinh thần có điểm hoảng hốt, tuyệt đối chỉ có một giây thôi a!

Trên mặt cô là cái gì vậy?

Tay anh từ khi nào lại chạm mặt cô?

Mặt anh ta từ khi nào đến gần như vậy?

“Anh muốn làm gì?!” Tiểu Úc tức giận đẩy tay anh, né qua một bên tức giận xoa xoa mặt.

“Anh xem thử em có choáng váng không, đã qua một phút mà thấy em cứ im lặng.”

Quả không hổ là cao thủ tình trường, làm gì cũng không giận không nóng, khiến người ta khó chống cự.

Cô vượt vượt trái tim có chút say, tìm chỗ ngồi xuống. Cô uống một hơi hết ly nước lạnh, tinh thần hoảng hốt cuối cùng mới ổn định, người cũng bình tĩnh.

“Âu Dương tiên sinh.” Cô quyết định nói rõ ràng: “Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt lại hiểu lầm, em cũng tiếc, em cảm thấy có lỗi vì đã nói xấu anh! Anh là bề trên rộng lượng, xin đừng chấp người kém hiểu biết như em.”

“Không vấn đề gì, anh đã sớm quên rồi.”

“Vậy anh vì sao cứ quẩn lấy em? A, em hiểu rồi..., hiện giờ em đã biết anh là cao thủ tình trường, em cam tâm chịu thua, anh tha em đi”

"Anh không phải giận hờn gì em, anh thật sự thích em."

Trời nóng quá a!

Cô lại cầm một ly nước lạnh, một hơi uống hơn phân nửa.

Anh ta lấy ly nước cô vừa uống dở, đặt bên môi, đôi môi vừa vạm ngậm lên dấu môi son để lại trên

ly, ánh mắt nhìn cô dự hoặc nói không nên lời.....

“Lúc tìm em, anh suy nghĩ em và các cô gái kia có gì khác. Bây giờ anh đã biết câu trả lời, em sống chân thật, không cần lớp trang điểm thật dày che dấu chính mình, không cần mặt nạ dối trá với bất kỳ ai, em thẳng thắn và chân thành. Nét đẹp của em như hoa cúc trắng, hương thơm từ từ nở rộ cần tình tế thưởng thức. Lúc mình bên nhau, em chưa bao giờ hỏi bối cảnh gia đình anh, không hỏi anh làm gì, ngay cả tên tiếng Trung của anh cũng không cần biết. Không phải bởi vì em ngốc, mà căn bản là em không cần... Trong mắt em, anh chính là anh. Cho nên, ở trước mặt em, anh cũng hiểu được mình không phải Âu Dương Y Phàm, mà là Ivan, một người đàn ông rất bình thường!”

“Em đây đối nghề rồi sao?”

Anh bỗng nhiên nở nụ cười, cười lớn tiếng đến mức ngay cả hai người đang nói chuyện ăn ý bên trong cửa kính cũng giật mình. Dương Lam Hàng xoay mặt nhìn về phía bên này, thấy tên ngu ngốc cũng kinh ngạc không kém, dịu giọng nói mấy câu với Lăng Lăng, sau đó dẫn Lăng Lăng đi tới.

Điểm mấu chốt là - họ cư nhiên nắm tay!

“Y Phàm, sao cậu lại tới đây?” Dương Lam Hàng kéo ghế dựa bên cạnh để Lăng Lăng ngồi, mới ngồi đối diện.

Rõ ràng là nét đẹp nhờ văn hóa cao cấp Tây phương hun đúc.

“Em tới tìm vị hôn thê của em.”

Tiểu Úc thấy Âu Dương Y Phàm chỉ vào cô, vội né tránh: “Làm gì có? Em còn chưa từng nghe nói qua.”

“Lúc em nói anh là vị hôn phu em, cũng chưa trải qua sự đồng ý của anh a!”

Cô cắn răng, cúi đầu uống một ngụm lớn nước lạnh.

Không hiểu lúc ấy cô nghĩ gì nữa, lời vô trách nhiệm thế cũng dám nói.

Không đợi Dương Lam Hàng giới thiệu Lăng Lăng, Âu Dương Y Phàm đã đồng ý nói: “Hàng, chúc mừng anh cuối cùng giải được vấn đề nan giải. Chị dâu tương lai, em là Âu Dương Y Phàm.”

Lăng Lăng tất nhiên hào phóng đưa tay: “Từ lâu đã nghe danh! Tôi rất muốn trông thấy người thật.”

“Phải không?”

“Đúng vậy, tôi vẫn muốn thỉnh giáo một chút, tên của anh vì sao luôn xuất hiện cùng các người đẹp khác nhau.”

“Ah...Lăng Lăng!” Âu Dương Y Phàm vẽ mặt tỉnh ngộ, khéo miệng nhẹ nhàng khơi mào: “Trước kia nghe Tiểu Úc nhắc đến cô, từ khi tôi ra đời mới biết đánh giá của cô thật sự kinh điển, thì ra bạn bè mỗi lần gặp tôi, đều dùng câu kia nói xấu tôi.”

“Tiểu Úc?” Lăng lăng nhìn cô hỏi

Cô cố gắng nhớ, cuối cùng mới nhớ: “Anh ta có bao nhiêu bạn gái phải dùng CPU dual - core mới thống kê hết.”

Aizz da!

Chân đau cô quá a, hôm nay Lăng Lăng nhất định là mang giày cao gót.

Tiểu Úc cố hết sức nở nụ cười, vụng trộm xoa xoa cái chân đau.

Cô bị oan a, lúc trước cô làm sao biết anh ta chính là Âu Dương Y Phàm!

Cô nếu biết sớm, có thể đẩy người vào hố lửa chứ?

Dương Lam Hàng vẫn không thay đổi sắc mặt nhưng cơ bên tai rung rung chắc là đang cười trộm.

Muốn cười thì cười đi, việc gì phải giữ thể diện cho tên ngu ngốc đó!

Âu Dương Y Phàm hiển nhiên nhìn biểu tình Dương Lam Hàng hết sức bất mãn, cổ họng lớn tiếng hỏi: “Sao anh mua cái cravat khó coi thế? Từ khi nào G.A có nhà thiết kế sáng tạo như vậy?”

“Mẹ anh cũng nói như em.” Dương Lam Hàng cúi đầu nhìn cravat: “Cũng không khoa trương như vậy chứ.”

Lúc này nhân viên phục vụ bưng lên bốn ly cà phê, Lăng Lăng đặc biệt chuyên tâm uống.

Tiểu Úc vụng trộm liếc nhìn Lăng Lăng đang vui đầu uống cà phê một cái, “cực kỳ tốt bụng” giúp cô

giải thích một chút: “Chủ yếu là nữ sinh của anh ấy sáng ý, biết thầy giáo mình mang cravat gì đều rất tuần tú, cho nên cố ý ở chợ đồ cũ bỏ hai trăm năm mươi đồng ra mua.”

“Khụ! Khụ!” Dương Lam Hàng nghe xong liền bị sắc cà phê, ho khan vài tiếng mới áp chế được, nhìn Lăng Lăng quả thực nói không ra một câu.

Lăng Lăng vờ vô tội ngẩng đầu, cười cười: “Kỳ thật cũng không phải rất khó xem.”

Âu Dương Y Phàm không có tu dưỡng tốt như Dương Lam Hàng, cười đặc biệt khoa trương, sau khi cười xong còn không quên thuyết minh một chút: “Nhãn hiệu này có ở đại lý của dì tôi... Hàng, lúc ấy sao dì không dùng cái cravat này thắt chết anh?”. “Anh nghĩ.....” Dương Lam Hàng lại không tự giác nổi lòng cravat: “Lúc ấy anh chưa nói Bạch Lăng Lăng tặng, nhưng xem biểu tình của bà mà suy đoán, có khả năng là biết!”

“Mẹ anh biết em?” Lăng lăng kinh ngạc hỏi.

“Biết một chút mà thôi.”

“Lẽ nào không biết?!” Âu Dương Y Phàm nghe vậy, lập tức phản bác nói: “Nếu không phải Hàng ngăn cản, dì đã sớm đến trường tìm cô. Dì muốn hỏi một chút con dì rốt cuộc có chỗ nào không tốt?”

“A!” Lăng lăng nghe được cả kinh, ly cà phê trong tay cũng buông lỏng. “Mẹ anh có phải bề ngoài rất khí chất, mũi và đôi mắt rất giống anh hay không?”

Dương Lam Hàng kinh ngạc, “Em đã gặp qua?”

“Gặp qua một lần!” Lăng Lăng cúi đầu nhìn ly cà phê, nhỏ giọng nói: “Em cùng Tiểu Tiểu từ trên phòng thí nghiệm xuống lầu, ở thang máy có gặp qua bà lúc ấy em có nói vài câu không nên nói.”

Cô thấy ba người đều dùng ánh mắt tràn đầy chờ mong nhìn cô, cô ngượng ngùng cười cười nói: “Tiểu tiểu nói: ‘Lăng Lăng, con gái nếu phải chồng nhất định phải lấy người như sếp cậu.’ em tùy tiện nói ‘Muốn lấy người biến thái Dương Lam Hàng tớ tình nguyện cả đời ở với heo!’”

Dương Lam Hàng bất hạnh lại bị sắc cà phê, lần này biểu tình còn thống khổ so với lần trước.

Lăng Lăng liếc nhìn sắc mặt Dương Lam Hàng một chút mới nói tiếp: “Lúc ấy mẹ anh còn hỏi em, ‘Dương Lam Hàng không tốt chỗ nào?’ em trả lời ‘Không thay đổi có thể ba mươi tuổi còn chưa tìm được bạn gái’.”

Dương Lam Hàng không nói gì chỉ nhìn Lăng Lăng cười khổ.

Âu Dương Y Phàm lần này quên cả cười, trừng mắt nhìn Lăng Lăng. “Đàn ông như Hàng sẽ không tìm được bạn gái!? Lời này mà cô cũng dám nói, nếu đổi lại là người khác nói, dì tôi tuyệt đối sẽ liều mạng với người đó.”

“Không nghiêm trọng như vậy chứ?”

“Dì tôi giới thiệu con gái tốt cho anh ấy chưa tới một ngàn thì cũng tới mấy trăm người, anh ấy ngay cả gặp cũng không gặp, bởi vì...”

“Y Phàm!” Dương Lam Hàng ngắt lời

Không biết là ai, lại mở bài “Si tâm tuyệt đối”, giọng hát Lí Thánh Kiệt vẫn da diết vang:

“Đến một ngày nào đó em sẽ phát hiện người thực sự yêu em một mình chịu tổn thương...”

Lăng Lăng im lặng, cúi đầu uống cà phê, những giọt nước trong suốt đọng trên ly cà phê, dần dần tan ra.

Tiểu Úc quen Lăng Lăng lâu như vậy rất ít khi thấy cô ấy đau lòng như thế, trừ phi là nhắc tới người bạn trên mạng kia.

Chẳng lẽ là?

Cô nhìn ánh mắt ngập tràn nhu tình mật ý, một ý tưởng rất kỳ quái nảy ra.

Vừa định hỏi, đã nghe Lăng Lăng tâm sự: “Em chờ ngày này hết năm năm.”

Lần này đổi lại Tiểu Úc sắc cà phê, Dương Lam Hàng thật sự là người bạn trên mạng của Lăng Lăng.....

Đây quả thật có thể nói là cặp tình nhân trên mạng đặc biệt nhất từ trước tới nay, không, chính xác là tình yêu thầy trò!

“Tiểu Úc, sao hôm nay hình như rất sáng.” Tiểu Úc đang đắm chìm trong rung động và cảm xúc, giọng Âu Dương Y Phàm đột nhiên phát ra, cô định vui đập anh ta mấy câu, thì thấy anh ta nháy mắt, lập tức hiểu ý, gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Thật là đẹp, chúng ta đi ra ngoài ngắm một chút đi.”

Cô bước theo sau Âu Dương Y Phàm rời đi, khi đi tới cửa lặng lẽ quay đầu nhìn thoáng qua, đúng lúc thấy Dương Lam Hàng đưa tay giúp Lăng Lăng lau đi nước mắt...

Chương 11: Mùi vị thất tình

.

Bên ngoài, sao trên trời thật sự rất sáng, tựa như ngày đó trên bãi biển.

Ngồi bên khóm hoa ngào ngạt hương thơm, nhìn dải ngân hà lấp lánh sao, Tiểu Úc chợt thấy mình như một ngôi sao thật nhỏ bé trong thế giới mênh mông này. Dầu biển mất, cũng không ảnh hưởng đến bầu trời sao lóng lánh.

Cô quay đầu nhìn Âu Dương Y Phàm bên cạnh. Anh đang dùng một đôi mắt điện cao thế nhìn cô, cánh tay thật tự nhiên khoác lên trên vai cô: “Tiểu Úc, có lẽ anh không có tư cách nói với em hai chữ “thật lòng”, nhưng em có thể cho anh một cơ hội hay không?”

“Anh sẽ làm thế nào?”

“Làm chúng ta thương yêu chân chính như những đôi tình nhân khác, cùng nắm tay xem một bộ phim, bước chậm ở ngã tư đường sau cơn mưa, trò chuyện về tâm sự của nhau... Những chuyện đó trước kia anh chưa bao giờ muốn làm, bây giờ anh muốn cùng em thử một lần... Bởi vì em khiến cho anh cảm thấy... Được ở bên em dù làm chuyện nhàm chán cũng trở nên hết sức tuyệt vời”

Cơ thể của cô đột nhiên ngừng hô hấp, sự sống bên trong cũng dừng, cả người chết lặng.

Cái miệng lừa người chết không đền mạng này, khó trách đã lừa vô số cô gái yêu anh ta thật lòng thật dạ.

Trùng hợp trong nháy mắt này, một ngôi sao trên bầu trời là cô xuất hiện, hòa vào màn đêm thăm thẳm. Nhưng bầu trời đầy sao dày đặc vẫn xinh đẹp như vậy.

Ivan hoàn toàn không biết, cô thật lòng yêu người đàn ông như anh.

Yêu sự kiên định của anh, yêu sự thẳng thắn trong anh, yêu tài năng, và yêu cả cách theo đuổi thật đặc biệt của anh.

Đáng tiếc, Âu Dương Y Phàm – trò đùa này cô theo không kịp...

Hai mươi ba năm chưa nếm thử tình yêu, bởi cô đã thấy qua nhiều đàn ông xem tình yêu như trò đùa, đem hôn nhân làm giao dịch...

Anh không cho cô được tình yêu chân chính!

“Ivan!” Cô vẫn thích tên tiếng Anh của anh hơn, lại gọi một lần cuối cùng: “Dùng lời ngon tiếng ngọt

này lừa mình dối người có ý nghĩa sao? Vì sao anh không nói lời thật.”

“Lời nói thật?”

“Đừng tưởng rằng em không hiểu quy tắc trò chơi của những hoa hoa công tử các anh. Các anh suốt ngày ăn chơi đàng điếm bên ngoài, trái ôm phải ấp, hàng đêm sênh ca, nhưng anh cũng hiểu rõ, người anh muốn kết hôn tuyệt đối không phải cô bé lọ lem xinh đẹp, ôn nhu này.” Phải cố gắng hô hấp rất nhiều lần, Tiểu Úc mới phát ra âm thanh: “Cho dù căn bản không thương, cuối cùng người anh cưới vào cửa vẫn phải là cô gái môn đăng hộ đối mà cha mẹ sắp đặt cho anh, em nói đúng không?”

Anh không trả lời, kỳ thật đây là chuyện đúng không sai chút nào.

“Sự thật chính là sự thật, em so với anh rõ ràng hơn! Vì em cũng giống anh, từ nhỏ đã biết mình sẽ gả cho dạng người đàn ông nào.”

Anh không nói nữa, chỉ là nhìn cô, ý cười ở trong mắt anh nhạt dần, trở nên mênh mông khiến cô không thể thấu hiểu.

“Em nói thật lòng, em không thích hợp với anh đâu, không làm nổi người vợ vĩ đại của anh.”

Cô đứng lên, đi ra khỏi khóm hoa.

Hương hoa ban đầu hóa ra lại gay mũi như thế.

“Tiểu Úc.....”

Cô nghe tiếng Âu Dương Y Phàm đang kêu mình, cô không thể quay đầu, không thể nhìn ánh mắt thoát nhìn chân thành kia.

Cô biết anh đã từng dùng ánh mắt này lừa gạt qua vô số cô gái kể cả cô.

Nhưng cô lại nghe thấy giọng nói vô cùng chân thành của anh: “Quan Tiểu Úc! Anh thừa nhận, ngày đó từ bờ biển trở về chính ba anh bảo anh gọi điện thoại giải thích với em.. Cũng là ông nói em là người con gái tốt, bảo anh tiếp xúc với em nhiều một chút. Anh không phải loại đàn ông lấy hôn nhân với em làm giao dịch, người anh không thích, anh tuyệt đối sẽ không cưới!”

“Người đàn ông em không thích, em cũng tuyệt đối không lấy!” Cô nói: “Ivan, em không làm được bông hoa lan quý giá để anh trồng trong nhà, càng không thể mắt nhắm mắt mở nhìn anh ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm mà thờ ơ, em nghĩ so với em Lâm Nhĩ Tích thích hợp với anh hơn.”

Âu Dương Y Phàm đuổi theo kéo lấy cánh tay cô, “Em rốt cuộc muốn anh phải thế nào?”

“Em muốn anh là Ivan, không phải là Âu Dương Y Phàm, nhưng anh lại là...” Cô lạnh lùng nhìn anh nói: “Trừ khi anh không phải Âu Dương Y Phàm, nếu không em vĩnh viễn không có khả năng yêu anh”

“Em?!”

Tay cô nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay anh, tay anh có chút lạnh.

Thật chậm rãi, cô gạt tay anh ra...

“Anh không có khả năng làm được, cho nên, em cũng không có khả năng lấy! Đừng lãng phí thời gian và cảm tình của cả hai nữa... Chúng ta dừng ở đây đi.”

Cô xoay người, bước từng bước rời đi.

Mỗi bước đi, nước mắt sẽ rơi xuống từng giọt, từng giọt...

Thì ra đây là tình yêu, tìm thật sự đau, mất thật sự ứt.

Cô ngẩng đầu lên để nước mắt không chảy xuống, lại thấy những ngôi sao vẫn rực rỡ như trước.

Cô là ngôi sao trong bầu trời đầy chấm nhỏ này, dùng sự biến mất để giữ lại xán lạn trong nháy mắt.

Nhưng cô vĩnh viễn không làm một ngôi sao duy nhất trên bầu trời được.

*****

Khi trở lại phòng giải trí, đèn nơi đó đã tắt, người phục vụ đang quét tước một đồng hồ tròn.

Căn phòng rộng rãi lập tức trở nên tiêu điều, thế giới tăm tối chỉ còn lại một mình Tiểu Úc lẻ loi, không biết đi con đường nào.

“Tiểu Úc!”

Ở thời khắc này, một tiếng gọi đơn giản trở nên quý giá biết bao.

Tiểu Úc ngoảnh lại, thấy Lăng Lăng tươi cười xinh đẹp.

“Sao đẹp không? Có đẹp hay không?” Lăng Lăng đột nhiên im lặng, từ trong túi lấy khăn giấy ra cho cô.

Cô nhận lấy, cúi đầu lau nước mắt, cười nói: “Sao rất đẹp, tiếc là nhiều quá”.

Dương Lam Hàng nhìn phía sau cô, lướt nhìn xung quanh một chút, chỉ nói một câu: “Lăng Lăng, em dẫn Tiểu Úc vào nghỉ ngơi trước, anh đi nói chuyện với Y Phàm.”

Tiểu Úc về phòng, dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt, thay quần áo, sau đó nằm ở trên giường nhắm mắt lại, không nhúc nhích. Còn Lăng Lăng từ đầu tới cuối đều ôm đầu gối, ngồi trên giường nhìn cô.

“Tiểu Úc, cậu thật sự yêu anh ta sao?”

Cô trở mình, mặt đến mức cả sức trợn mắt đều không có. “Cậu nói là Ivan, hay là Âu Dương Y Phàm?”

“Dương Lam Hàng nói: Âu Dương Y Phàm thật sự thích cậu, trước kia anh ta chưa từng theo đuổi con gái, ngay cả khi thích một cô gái rất lâu, anh ta cũng chưa ăn nói khép nép thổ lộ. Dương Lam Hàng còn nói, khi thấy Âu Dương Y Phàm nghiêng răng nghiêng lợi ôm “Sáu giấc mộng” xem, cũng cảm thấy kinh khủng, có thể khiến một hoa hoa công tử xem tình yêu không ra gì xem loại tiểu thuyết giả dối như vậy, không phải làm khó anh ta một cách bình thường.”

“Vậy thì sao? Đối với người như anh ta mà nói, nhiệt huyết tình yêu duy trì được bao lâu? Anh ta có thể vì tớ mà buông tha cho toàn bộ sao trên trời không?”

“Tớ không biết anh ta có thể vì cậu mà buông tha cho toàn bộ sao trên trời hay không, tớ chỉ biết, làm cho một người đàn ông chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là có một đồng người đẹp yêu thương nhưng nhớ, lại mỗi ngày chỉ gọi điện thoại cùng cậu nói chuyện phiếm, không có khả năng là cố ý làm, trừ phi anh thật sự nghiện, trúng độc, muốn ngừng mà không được!”

“Lăng Lăng, cậu không phải tính đẩy tớ vào hố lửa đấy chứ? Chẳng phải cậu từng nói: Ai muốn lấy anh ta, còn không bằng chết!”

“Đó là tớ nói, vừa rồi những lời nói đó là Dương Lam Hàng nói. Về phần cậu thấy thế nào, tớ sẽ không can thiệp.”

Tiểu Úc nhắm mắt lại, thấy trong lòng rối bời nên đứng lên rửa mặt sạch, cuối cùng mới bình tĩnh một chút. Cô thấy Lăng Lăng vẫn ghé vào trên đầu gối, một đôi mắt trước giờ lý trí nay lại có thêm chút do dự, không quyết.

“Lăng Lăng, Dương Lam Hàng có thật là người đó?”

“Ừ! Rất khó tin.”

“Cậu thật muốn cùng anh ta yêu đương? Người nào đó hình như có nói anh ta không khác làm chú của tớ.”

“Ít nhất anh ta cũng trẻ tuổi hơn Dương Chấn Ninh.”

“Tình yêu thầy trò! Loạn luân a!”

Lăng Lăng cười trừng mắt: “Phạm pháp sao?”

“Không biết là ai nói: Tình nguyện đi yêu một đầu heo cũng không yêu anh ta...”

Cô thuận tay đem cái gối nện lên đầu Tiểu Úc.”Tớ chính là yêu người đàn ông ngay cả heo cũng không giống kia, vậy thì thế nào?” Khi cô ấy thấy thần sắc của Tiểu Úc tối sầm lại, lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười: “Tiểu Úc, chờ lúc cậu thật sự yêu một người, cậu sẽ phát hiện, tình yêu không có giới hạn nào không vượt qua được.” Tiểu Úc nhắm mắt lại, bỗng nhiên nhớ tới những tình yêu thịnh hành nhất trên mạng đã xem:

Xem Thần Điêu hiệp lữ, biết tuổi tác không là vấn đề;

Xem Brokeback Mountain, biết giới tính không là vấn đề

Xem Kinh Kong, phát hiện thì ra giống loài cũng không phải vấn đề;

Xem Ghost chưa xong, mới biết được ngay cả mẹ nó chết sống cũng không là vấn đề! Thật đáng buồn!

Trái tim đa tình mới là mấu chốt của vấn đề a!!!

Ngày hôm sau, Tiểu Úc ngoan ngoãn về nhà

Trốn tránh không phải biện pháp, nên đôi mắt cuối cùng cũng phải đi đối mặt

Tại thời khắc mấu chốt này, hành động của cô đột nhiên phát huy hơn hẳn bình thường. “Con đánh anh ta là con không đúng.....” Cô hít thở thật sâu, bày ra vài giọt nước mắt nói: “Nhưng ba mẹ có biết anh ta từng đối xử như thế nào với con không, anh ta khiến con yêu thật lòng, rồi bạc tình bạc nghĩa với con, con khóc bao nhiêu đêm không ngủ, mới từ trong bóng ma thất tình đi ra.”

Quả nhiên không thể xem thường tiểu thuyết ngôn tình, hành động của cô càng phát huy càng xuất sắc, lời nói bi thương phối hợp với nước mắt tuôn như suối, khiến ba mẹ Tiểu Úc sợ tới mức thở không dám thở mạnh, đau lòng nhìn cô. “Ba mẹ đành lòng để con lấy một người như vậy? Ba mẹ biết không? Nếu không phải hôm qua con ngẫu nhiên gặp anh ta, con thậm chí còn không biết tên tiếng Trung của anh ta là Âu Dương Y Phàm!”

Cô che mặt chạy về phòng mình, cửa phòng ầm một tiếng đóng lại, mang hết oán giận trong tim dùng nước mắt rửa trôi tất cả phiền muộn.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng rống to của ba Quan dưới lầu.

“Âu Dương Y Phàm, cậu giải thích rõ ràng cho tôi, rốt cuộc cậu đã làm gì với con gái của tôi?”

Cô vánh tai, nhưng không nghe thấy câu tiếp theo.

Sau nghĩ lại thấy mình khôn vặt mà có thể khiến những người lão luyện như ba mẹ rơi lệ, cô có chút áy náy. Cô hạ quyết tâm, về sau nhất định không diễn tiết mục đau buồn như vậy nữa!

*****

Tiểu Úc không biết những cô gái khác khác thất tình sẽ có tâm trạng gì? Có thống khổ hay thương tâm không?

Dù sao cô cũng có chút thống khổ, có chút đau lòng — một chút mà thôi!

Trái đất sẽ không ngừng chuyển động, nước biển sẽ không cạn khô, Oxy trong không khí lại càng không biến mất...

Cô còn phải sống tiếp thật tốt...

Từ sau khi thất tình, cô mỗi ngày đều đi học, mặc kệ chương trình học có chuyên hay không cũng không để ý chương trình học có hợp với chuyên ngành hay không, hễ có lớp học là có bóng dáng cô.

Buổi tối không có lớp thì cô đi trung tâm tập thể hình tập yoga, nghe nhạc thư giãn, để chính mình thể nghiệm giới hạn của bản thân, tự nói với mình: Con người, chỉ có hạ không được quyết tâm, chứ không có chuyện gì làm không được!

Cuối tuần, cô kéo Lãng Lãng đi dạo phố. Váy ngắn da bò, quần tơ tằm, âu phục tuyệt đẹp, lễ phục khêu gợi.... Chỉ cần mặc đẹp, cô đều mua hết, mặc kệ có cơ hội mặc hay không. Dạo phố xong, cô lại cùng Lãng Lãng đi làm SPA xông hương thư giãn, lẳng lẳng ngủ một lúc. Sau đó tràn đầy sức sống về nhà, cùng ba mẹ ăn một bữa tối ấm cúng, cùng gia gia ngồi trên sofa xem tin tức trong báo.

Không lúc nào cô không tự nhắc nhở, mình có gia đình, có bạn bè, áo cơm không lo, tay chân khỏe mạnh, ai có thể may mắn hơn mình?!

Thế nhưng, nhớ nhung lúc nào cũng có thể len lỏi vào trong tâm.

Mỗi khi mười một giờ, cô vẫn nhớ tới anh, cô nhìn di động ngẩn ngơ người, nhớ về những đề tài bọn họ từng tán gẫu, từng lời, từng tiếng rõ ràng còn văng vẳng bên tai...

Cô có khi còn muốn gọi điện thoại, muốn hỏi thăm anh một chút: Liệu chúng ta có thể làm lành hay không? Không thể! Đây là đáp án không cần tranh luận.

Bọn họ kể từ lúc đó đã kết thúc.

“Nhìn tớ làm gì?” Cô đang ngẩn người bỗng lấy lại tinh thần, phát hiện Lãng Lãng đang nhìn chăm chăm, vội buông di động trong lòng bàn tay xuống.

“Tiểu Úc, cậu thật sự không cho anh ta cơ hội?”

“Cơ hội chỉ dành cho người xứng đáng!”

“Cậu thật sự cho rằng anh ta không đáng sao?”

Tiểu Úc quay đầu nhìn Lăng Lăng, người ta nói con gái đang yêu đương là đẹp nhất, quả thật như thế. Trong khoảng thời gian này, Lăng Lăng cho tới giờ không hề ở trước mặt cô nhắc tới Dương Lam Hàng, cũng không tán gẫu điện thoại trước khuôn mặt buồn triền miên của cô, nhưng con gái đang yêu đương dù như thế nào cũng không che dấu được miệng cười hạnh phúc. Gương mặt trắng nõn của Lăng Lăng ửng hồng, con mắt sáng tràn ngập ngọt ngào.

Dương Lam Hàng thật là người đàn ông tốt, cố chấp và si tình!

Nhưng em họ anh ta...

Trong lòng cô có chút đau xót, cười khổ: “Lăng Lăng, tớ muốn ra ngoài một chút.”

“Tớ đi cùng cậu.”

“Không cần, tớ chỉ muốn yên tĩnh một mình một chút thôi.”

“Đã trễ thế này...”

“Tớ không sao! Tớ muốn đi một mình.”

Lăng Lăng không kiên trì nữa. “Vậy cậu cẩn thận một chút.”

Đèn rực rỡ mở lên, chuyện cũ như giấc mộng.

Tiểu Úc đi một mình trên con đường dài trống trải, suy nghĩ không mục đích, hai chân lại không tự chủ được đi về phía một hướng.

“Anh nhìn đường, cửa vào giấc mộng có chút hẹp.

Được gặp em là điều bất ngờ tuyệt đẹp nhất

Một ngày nào đó đáp án của anh sẽ tiết lộ...”

Tiếng nhạc nghe được từ bên ngoài có phần chói tai...

Tiểu Úc ngửa đầu nhìn thật lâu, mới phát hiện mình đã vô thức đi tới nơi cùng Ivan ca hát lần trước.

Cô như người mất hồn bước vào. Đến quầy phục vụ, thấy bên cạnh có thẻ gợi ý, cô mới biết được nơi này không phải là phòng KTV bình thường, là một phòng câu lạc bộ dành cho hội viên, hơn nữa chỉ chiêu đãi hội viên.

Vừa định rời đi, người phục vụ nữ ở quầy cực kỳ lễ phép cúi đầu về phía cô. “Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho tiểu thư không?”

Cô do dự một lát, hỏi: “Tôi có thể bao phòng 999 được không?”

Nụ cười của nữ phục vụ cứng ngắc một chút, khách khí nói với cô: “Thật xin lỗi, phòng 999 là phòng chuyên dụng của Âu Dương tiên sinh.”

“Tôi là bạn anh ta, cũng không thể dùng sao?”

“Tiểu thư đợi một chút, tôi đi hỏi quản lý một chút.”

Người phục vụ nhanh chóng trở ra, quản lý cũng bước ra rất nhanh, thái độ không thể nhiệt tình hơn, đưa cô đến phòng, hỏi han cô dùng rượu gì, mới lui ra ngoài.

Cô lấy ra di động đã tắt, không phải cô không muốn mở, mà cô sợ hãi sau khi mở máy sẽ ngóng trông nó vang.

Cô tình nguyện tắt nó, dối gạt bản thân rằng nó không vang là vì nó không mở máy!

Tiểu Úc rốt cục hiểu được cái gì là tình yêu - chính là tra tấn người đến chết còn có thể làm người ta chờ mong chết không nhắm mắt.

Đối mặt tình yêu, không cô gái nào có thể thoát, người tiêu sái như Lăng Lăng, người tự nhận mình lạnh nhạt như Tiểu Úc, rơi vào vũng bùn tình yêu đều bất lực như thường...

Cô uống thứ rượu ngày đó uống, hát ca khúc ngày đó từng hát, một mình yên lặng lau nước mắt...

Nhớ nhung bị đè nén đã lâu trong bóng đêm không người làm bạn, như bờ đê sụp đổ.

Khi trời sắp sáng, cửa phòng cô bị đẩy ra, không biết là cô không nghe tiếng đập cửa, hay là người đi vào căn bản không gõ cửa. Tiểu Úc đang muốn trách cứ người vô lễ, chỉ thấy một người đàn ông một thân mặc tây trang thẳng bó sát người, không coi ai ra gì ngồi ở trên sofa phía bên phải, nhìn thẳng cô.

Không cần đoán, bằng khuôn mặt khêu gợi kia, ánh mắt vô lễ cùng một thân cơ bắp rắn chắc kia, đủ

biết anh ta muốn làm gì.

“Tôi không cần, cảm ơn!” Nói xong, cô tiếp tục hát: “Gặp anh là điều bất ngờ tuyệt đẹp nhất, một ngày nào đó đáp án của em sẽ tiết lộ...”

Ca khúc đã hát hai lần, hơn phân nửa bình XO đã được uống, anh ta còn chưa có ý rời đi, Tiểu Úc bỏ lại microphone nhìn anh ta

Trên mặt anh ta không có biểu tình gì, vẻ mặt lộ ra một loại kiên cường cùng lạnh lùng của người đàn ông, ánh mắt thâm trầm rất có lực sát thương.

Trước kia cô vẫn nghĩ đàn ông làm trai bao đều có loại vẻ mặt hạ lưu, tựa như người không có đầu óc, không thể tưởng được cũng có mặt hàng có mị lực như vậy, không cần nói hay làm gì, anh vẫn phảng phất một loại uy hiếp cùng áp bách. Người có tính khiêu chiến như vậy, phỏng chừng giá cả đêm là xa xỉ a!

“Tôi đối với anh không có hứng thú!” Cô nhấn mạnh.

Mặt anh ta vẫn như cũ không chút thay đổi.

“Tôi chỉ là thất tình mà thôi, còn chưa muốn tự chà đạp mình.”

Cuối cùng anh ta có chút phản ứng, kinh ngạc nhìn cô, lại cúi đầu nhìn xem thân thể của mình, đáng tiếc cũng chưa có ý rời đi.

“Anh không đi tôi đi!” Tiểu Úc có chút mê muội đứng dậy đi về phía ngoài cửa, ai ngờ vừa muốn mở cửa, anh ta sớm một bước thay cô mở ra, còn đặc biệt vươn một cánh tay, ý bảo cô có thể để anh ta đỡ.

Cô định cự tuyệt, người đàn ông xa lạ lại nói: “Quan tiểu thư, tôi tới đón cô về nhà.”

“Anh quen tôi?”

“Quan tiên sinh lo lắng cô một mình ở bên ngoài có nguy hiểm, cho nên phái tôi tới đón cô trở về!”

“À!” Tiểu Úc trước giờ luôn phàn nàn ba Quan lo lắng việc buôn bán, không quan tâm cô, giờ cô mới hiểu được, tình thương của ba phải ở lúc cần mới thể hiện ra.

Trước giờ không hiểu gia đình ấm áp, bây giờ khiến cô bắt đầu có chút nhớ nhung.

“Được rồi, vậy trở về đi.”

.....

Sau khi Tiểu Úc rời đi dưới sự bảo vệ của sứ giả hộ hoa, một bóng người thon dài bước ra đi vào căn phòng, ngồi ở vị trí cô vừa mới ngồi, bưng lên ly rượu cô uống một nửa, chậm rãi nếm.

Rượu nguyên chất vào miệng, vị lại mặn chát như vậy...

Trên ly rượu còn lưu lại dấu môi son của cô, trên sô pha còn lưu lại hương vị của cô...

Âu Dương Y Phàm nhìn rượu màu đỏ chát, rượu giống như có kịch độc, sau khi uống xong ruột gan của anh đau đến tê dại.

Anh từng hỏi bản thân, anh yêu Lâm Nhĩ Tích nhiều hơn hay Quan Tiểu Úc nhiều hơn? Không có đáp án!

Trong khoảng thời gian này anh rốt cục tìm được đáp án rồi. Khi Lâm Nhĩ Tích rời đi, anh đối với cô ấy bận tâm, vì cô ấy hao tổn tinh thần, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đi tranh thủ cả. Tiểu Úc rời khỏi anh, khoảng thời gian này anh vẫn không ngừng tự chủ được cứ nghĩ mãi việc: Bọn họ kết thúc như vậy sao? Có khả năng vẫn hồi nữa hay không...?

Anh thậm chí đứng trên đỉnh núi, nhìn cảnh đêm dưới trăng tàn, suy nghĩ vấn đề: Âu Dương Y Phàm và Ivan ngoại trừ tên khác nhau, đến tột cùng có chỗ nào không giống?!

Nếu cô thương anh, vì cái gì không thể cho anh một cơ hội?

Bởi vì anh là Âu Dương Y Phàm? Hay là bởi vì cô yêu Ivan quá sâu, quá thật lòng?

Âu Dương Y Phàm lại bưng ly rượu lên nhấp một ngụm, cái ly đầy nước mắt kia rốt cục cho anh nhắm nháp thử mùi vị tình yêu.

Thì ra tình yêu là một loại cảm giác qua lại, cô vì anh cười, anh cũng muốn cười, cô vì anh khổ, anh so với cô càng khổ hơn...

Cô vì anh mà đau, anh càng thêm đau.

Cô vì anh khóc...Lòng anh như chảy máu...

Nhưng anh có thể làm gì?

Anh từ bỏ tôn nghiêm xin cô tha thứ, cô nhất định cự tuyệt.

Anh nguyện ý vì cô làm tất cả, nhưng anh không có cách nào làm cho mình không phải Âu Dương Y Phàm.

Nếu muốn trách, chỉ trách anh lúc trước xem tình cảm này trở thành trò chơi, không nghiêm túc. Lúc ban đầu, anh xuất phát từ tò mò muốn thử tìm hiểu cô, nghĩ đến việc quấy rầy cô, cãi nhau thật thú vị, khiến cho cuộc sống chỉ có màu trắng đen của anh ở trong suy nghĩ đáng yêu, trào phúng của cô trở nên đủ mọi màu sắc. Dần dần, tò mò biến thành yêu mến, chinh phục biến thành bị bắt, toàn bộ vì cô mà rời khỏi quỹ đạo, nhưng cuộc tình này lại chấm dứt hoàn toàn ngoài dự kiến của anh.

Anh yêu cô, đúng vào thời khắc cô xoay người. Bóng dáng cô tràn ngập ưu thương, một câu cuối cùng của cô: “Em muốn anh là Ivan, không phải là Âu Dương Y Phàm, nhưng anh lại là..., đừng lãng phí thời gian và cảm tình của cả hai nữa, chúng ta dừng ở đây đi.” Đây là chuyện có thể nào tránh được? Vậy mà cô vẫn lựa chọn, thẳng thắn mà dứt khoát!

Âu Dương Y Phàm bưng ly rượu lên, đem chỗ rượu còn lại uống một hơi cạn sạch.

Anh tuyệt đối sẽ không buông tay!

Bất kể dùng cách gì, anh nhất định phải đem cô tiến vào lễ đường kết hôn!!!

Chương 12: Lời thề của đàn ông

Từ sau đêm đó, mỗi đêm Tiểu Úc luyện yoga xong đều đi đến câu lạc bộ tư nhân kia ngồi chốc lát.

Cô hy vọng phóng túng mình trong chốc lát để mình không nhớ anh, không nhớ bọn họ từng quen biết, không nhớ lúc bên nhau rất vui vẻ. Cô cho rằng khi mình mệt mỏi, sẽ quên đi chuyện cũ.

Nhưng nỗi nhớ ngày một nhiều hơn, nhìn gì cũng nhớ nhung. Ở trước mặt ba mẹ và bạn bè, cô vẫn là Quan Tiểu Úc lạc quan, vui vẻ nhưng khi chỉ có một mình cô lại lặng lẽ mở di động khóc.

Còn người đàn ông rất giống “Vệ sĩ Trung Nam Hải” của Lí Liên Kiệt từ ngày đó liền đảm đương vị trí hộ hoa sứ giả của cô. Mỗi đêm đều ở trong này cùng cô, anh ta rất đàn ông mặc kệ cô làm gì cũng không hỏi, không quấy rầy. Hằng ngày đứng ngoài cửa phụ trách giúp trông phòng cho cô hay đuổi đi mấy con ma men.

Nhưng chỉ cần cô vừa khóc anh ta nhất định lập tức đi vào đến bên sofa lặng lẽ ngồi cùng...

Khuyết điểm duy nhất của anh ta chính là rất tận trách, mọi lúc đều mang theo di động, thỉnh thoảng báo cáo hành tung của cô cho ba Quan, ngay cả tâm tình của cô như thế nào, khi nào thì khóc, khi nào thì cười, đều phải báo lại.

Khiến Tiểu Úc vô cùng hoài nghi ba Quan có phải phá sản hay không, từ khi nào rảnh rỗi như vậy?!

Cũng không biết qua bao lâu, có một ngày, sáng sớm Quan Thiên Nguyên gọi điện thoại bảo Tiểu Úc phải tham gia một tiệc rượu, cô còn chưa kịp lẩn trốn, đã bị anh vệ sĩ chặn ở cửa phòng ngủ, bắt cóc đến trung tâm làm đẹp cao cấp, lần này người ta tạo hình còn khó nhìn hơn lần gặp mặt trước.

Mang đôi giày cao gót đi vào phòng tiệc, Tiểu Úc liếc mắt một cái liền thấy Âu Dương Y Phàm, anh đang cầm ly rượu tiếp chuyện với khách.

Nụ cười anh tràn ngập phong thái tự tin, khi cười ánh mắt vẫn mê người như vậy, tà mị như vậy, mà bên cạnh anh rất nhiều người đẹp vây quanh...

Xem ra người thích anh quả thật rất nhiều, cũng không phải là chuyện gì lạ!

Tầm mắt Tiểu Úc trở nên mơ hồ, nhìn về hướng khác. Không nghĩ tới mấy ngày không gặp, thần thái anh đã sớm phần chần, mỹ nữ như mây, xem ra đàn ông thường quan trọng thứ ở hiện tại, chuyện đã qua đối với họ mà nói không đáng để lưu tâm...

Tiểu Úc cố gắng hít thở kéo cánh tay anh vệ sĩ, đáng vẻ giả vờ như hạnh phúc đi vào trong.

“Âu Dương tiên sinh! Đã lâu không gặp a!” Cô nghĩ biểu hiện của mình nhất định không tồi, bởi vì Âu Dương Y Phàm vừa nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của cô nép vào người anh vệ sĩ lạnh lùng, thì sắc mặt rất khó coi, còn dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía anh vệ sĩ của cô.

Người mà cô đang dựa vào lập tức dao động, rất nhanh rút tay về.

Thật dốt! Đến phối hợp với cô cũng không biết!

Trở về phải dạy dỗ anh ta một chút mới được

“Tiểu Úc, em có thể đến tiệc rượu của anh, nghĩa là trong lòng em vẫn có anh.” Âu Dương Y Phàm vừa mở miệng lại nói chuyện không đầu, hơn nữa giọng rất lớn khiến cho mọi người ở đây đều nghe thấy. Cô còn chưa kịp tiêu hóa những lời này, đã bị anh ta nhiệt tình ôm vào trong ngực

Hương vị quen thuộc, độ ấm thân quen cô thật muốn ôm ấp lâu thêm một chút.

Không được! Cô vội vàng đẩy ra, cho anh ta thấy lập trường của mình. “Không ai nói tôi biết tiệc rượu này là của anh, nếu biết sớm một chút đánh chết tôi cũng không đến.”

“Nếu em đã đến đây thì đừng khách khí, nhớ uống nhiều một chút. Anh còn có chút việc, không tiếp em được!”

“Không cần, tôi có người tiếp rồi.”

Ánh đèn mờ dần, tiếng nhạc du dương vang lên, Âu Dương Y Phàm ôm một người đẹp ra sàn nhảy, xoay tròn.

Các tia sáng đều tập trung trên người anh, đem hết sức lực vì cô mà chiếu rõ gương mặt cô mong nhớ đã lâu.

Tiểu Úc vô lực ngồi ở trên sô pha, lúc không thấy thì nhớ nhung khôn xiết, lúc gặp lại thì thà rằng không gặp còn hơn...

Một phục vụ bưng khay rượu đi qua, cô thuận tay lấy một ly uống hết một hơi.

Cũng không biết là rượu gì, uống vào giống như uống phải lửa, dạ dày hừng hực như thiêu đốt.

Âm nhạc du dương, đôi nam nữ ôm nhau rất nhanh xoay vòng, vũ điệu hài hòa, còn kèm theo hồi vỗ tay chói tai.

Lửa trong thân thể của cô càng kịch liệt, đốt cháy lòng cô...

Vì sao, cái tên Âu Dương Y Phàm này đến khi nào thì bên người anh mới không có phụ nữ?! Bởi vì anh có tiền, bởi vì anh phong lưu, hay là anh thật sự có loại mị lực hấp dẫn phụ nữ?

Cô nhớ anh từng nói qua một câu: “em yêu anh giống như anh sẽ yêu em... Đây là ý trời, chúng ta đều không thể kháng cự.....”

Cô đứng lên, mơ hồ, vô lực rời khỏi tiệc rượu. Đi ra cửa, bỗng nhiên cảm thấy cả người bủn rủn, vô lực, phải dựa vào tường mới miễn cưỡng chống đỡ được cơ thể.

“Quan tiểu thư, cô thế nào?” anh chàng vệ sĩ của cô nhanh chóng đuổi theo đỡ lấy cô.

“Không sao!” Cô đỡ vách tường tiếp tục đi, cô thật sự không còn sức lực, hai chân mềm nhũn quy trên mặt đất.

“Cô cùng Âu Dương tiên sinh đã phát sinh chuyện gì? Sao quan hệ lại biến thành như vậy?” Đây là lần đầu tiên anh ta hỏi một vấn đề, hơn nữa nhìn ra được vấn đề này cũng là anh ta suy nghĩ rất lâu mới dám hỏi

“Tôi và anh ta chưa xảy ra chuyện gì hết, tôi trước giờ không quen anh ta!”

Ánh mắt anh ta trở nên mờ lung, do dự thật lâu, nói: “Tôi đưa tiểu thư về trường học”

Cô lắc đầu, cắn nhanh đôi môi, mùi vị nụ hôn đầu tiên còn rõ ràng như vậy. Nhưng Ivan của cô sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

“Vì sao?”

“Tôi không biết.” Cô ngửa đầu nhìn bầu trời không sao, không cho nước mắt chảy ra nơi hốc mắt, nhưng vô dụng, nước mắt cứ chảy xuống, cô chỉ có thể cúi đầu.

“Giờ tôi mới hiểu, yêu một người nhưng không thể bên nhau, cảm giác...thật đau quá!”

Cô từng tự nói với mình rất nhiều lần: đau chỉ là nhất thời, cô có thể quên đi. Nhưng nỗi đau càng ngày càng mãnh liệt, không thể khống chế.

Anh chàng vệ sĩ đột nhiên ôm lấy cô đi vào khách sạn, tiến vào thang máy.

“Anh dẫn tôi đi đâu?”

Anh ta không trả lời, thang máy lên tầng cao nhất thì dừng lại. Anh ta đem cô vào một cái phòng, đặt cô trên giường.

“Anh muốn làm gì?” Cô có một chút hoảng hốt, nhưng nghĩ lại, anh hẳn là không có lá gan làm càn, có thể là muốn đem cô tới nơi này để nghỉ ngơi.

Nàng vừa thả lỏng nỗi sợ, thì một thanh âm từ trong truyền đến

“Em nên hỏi anh muốn làm gì!”

Đầu óc bị cơn gây tê của cô lập tức tỉnh ngộ, lập tức ngồi dậy nhìn Âu Dương Y Phàm từ trong phòng đi ra.

Anh chàng vệ sĩ của cô không có can đảm, không có nghĩa Âu Dương Y Phàm không dám, anh ta – loại hoa hoa công tử có tiền có thế, tự cho là tiền có thể giải quyết tất cả, tuyệt đối chuyện gì đều dám làm.

“Âu Dương Y Phàm, anh!” Tiểu Úc vừa thấy anh ta cười âu phục kéo caravat xuống sau đó bắt đầu cởi áo sơ mi, đầu lưỡi cô thắt lại, “Anh...Anh dám...”

Tiểu Úc cả người vô lực đi xuống giường, mới vừa đi hai bước, đã bị bắt trở về ẩn lại trên giường...

Cô phẫn nộ nhìn về phía anh vệ sĩ bên cạnh, anh ta vẫn nhìn cô, ánh mắt thon dài lộ ra một tia ẩn nhẫn độc không hiểu.

“Anh nhìn cái gì? Ba tôi trả tiền là để anh xem náo nhiệt sao, còn không mau đem tên cầm thú này từ trên lầu ném xuống.”

Anh ta tiếp tục không nhúc nhích, đứng trước mặt bọn họ, hai tay nắm chặt.

Cô còn muốn mắng tiếp, Âu Dương Y Phàm bỗng nhiên nói: “Anh có thể đi ra ngoài làm việc.”

“Dạ, ông chủ!”

Cô ngây ngốc nhìn anh ta đi ra ngoài.

Anh ta đi tới cửa thì do dự một chút, cuối cùng đi ra ngoài, chậm rãi khép lại cửa...

“Ông chủ?” Cô khó tin nhìn Âu Dương Y Phàm: “Anh ta không phải do anh mướn chứ?”

“Ừ!!!”

Trời ạ! Những cuộc điện thoại đó không phải gọi cho anh chứ, nếu vậy thì cô chết đi!

Cô ảo não, anh đã bắt đầu cởi bỏ quần áo của cô, lễ phục dạ hội rất nhanh bị anh kéo đến thắt lưng...

Lộ ra khuôn ngực ẩn hình của cô.

“Dừng tay!” Cô muốn đánh anh, nhưng cánh tay bủn rủn không có một chút sức lực, đánh vào người anh cũng như vuốt ve.

Cô hoài nghi trong ly rượu kia có chút vấn đề.

Anh bắt lấy cổ tay cô, đem hai tay cô cố định ở sau người. Cô cứ như vậy bị anh ôm chặt trong ngực...

“Âu Dương Y Phàm, anh dám làm tới một chút nữa thử xem tôi tuyệt đối cho anh chết không toàn thân!” Giọng cô vừa run run vừa kinh hãi nên không thể uy hiếp gì. “Anh đừng nghĩ đến có được cơ thể của tôi, tôi sẽ lấy anh, chuyện này sẽ chỉ làm tôi hận anh cả đời!”

“Anh biết...”

Ngay lúc đầu óc của Tiểu Úc trở nên dần dần, tiếng chuông cửa vang lên thật lớn, Âu Dương Y Phàm đột nhiên buông tay cô ra đem thân thể cô ôm vào trong lòng...

Máy quay, máy ảnh, microphone chật ních phòng, Tiểu Úc sợ tới mức vùi mặt ở trong lòng Âu Dương Y Phàm, mặt chôn ở trước ngực anh một cử động nhỏ cũng không dám.

Cô rất cục hiểu được anh muốn làm gì, chiêu đùa này cũng quá “độc” đi

Nếu cô và anh..., cùng lắm thì ngày mai cô đứng lên cho anh ta mười đồng tiền, nói rằng: Bốn tiểu thư chỉ đùa thôi!

Nhưng nếu bị phóng viên chụp được, đến ngày mai nói không chừng sẽ đăng lên báo, ba cô không từ cô mới là lạ...

Từ cô cũng không sao, chỉ sợ ông vì giữ mặt mũi đem cô gả cho tên ngu ngốc này.

Không, hiện tại cô phát hiện anh ta không phải ngu ngốc!

Thanh âm nhao nhao ồn ào vang vọng toàn bộ phòng: “Âu Dương tiên sinh, ngài đang quen với Quan tiểu thư sao?”

“Nghe nói anh đang theo đuổi cô, hiện tại đã xác định quan hệ sao?”

“Nghe nói hai nhà các vị đã quen biết nhiều đời, bọn họ đều xem trọng cảm tình của hai người, có phải thật sự hay không?”

“Nghe nói hôm nay ngài tính cùng Quan tiểu thư đính hôn, phải không?”

“Anh chị sẽ kết hôn sao?”

“.....”

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài hết cho tôi!!!” Cô ôm lỗ tai rống to.

“Trong chốc lát tôi sẽ cùng Quan tiểu thư ở dưới lầu tuyên bố tin tức đính hôn hơn nữa còn nhận lời phỏng vấn của ký giả hiện tại mời mọi người đi ra ngoài!”

Âu Dương Y Phàm ôm cô bảo vệ, ý tứ cứng chiều sâu đậm càng xác minh thêm phỏng đoán của phóng viên.

Anh vệ sĩ cùng vài bảo vệ đem bọn họ mời ra ngoài rồi khóa trái cửa phòng.

Tất cả lộn xộn đều được giải quyết, giống như hết thảy anh không có an bài vụ lộn xộn này

Thế giới cuối cùng an tĩnh lại, Tiểu Úc khôi phục bình tĩnh, cô giẫy khỏi vòng ôm ấp của anh, rống to: “Âu Dương Y Phàm, anh đây là có ý gì?!”

“Bây giờ anh cho em một cơ hội để lựa chọn, em có ba con đường có thể đi: Thứ nhất, đi xuống ngoan ngoãn theo anh tuyên bố tin tức đính hôn, thứ hai chờ ảnh chụp đăng lên báo, khiến cho cha mẹ chúng ta bức hôn, thứ ba chúng ta đem chuyện vừa rồi chưa có làm xong mà làm cho xong” Anh đưa tay vuốt ve hai má cô, thân thể của cô, trên mặt đều là cười xấu xa khiến người ta lo sợ: “Yên tâm, anh nhất định sẽ không làm em thất vọng.”

“Anh nằm mơ!” Tiểu Úc ôm lấy thân thể của mình, lùi bước về phía sau một chút. “Cái gì tôi cũng không chọn, tôi muốn về nhà.”

“Dù sao anh cũng phải lấy em, đính hôn trước hay là lên giường trước em tự mình quyết định đi.”

“Tôi..... Tôi muốn gọi điện thoại cho ba tôi!”

“Tùy em!” Anh chỉ chỉ điện thoại bên cạnh bàn: “Anh đoán chừng Bác Quan cũng sẽ không hy vọng thấy ảnh chụp của em đăng trên báo lá cải làm nhục gia phong.”

“Anh! Anh đừng hòng uy hiếp tôi, ba tôi sẽ không để cho bọn họ đăng báo được.”

“Anh không uy hiếp em. Anh nhất định sẽ để ảnh chụp đó lên báo... Chờ ảnh chụp bị đăng lên, hai nhà chúng ta nói không chừng sẽ kết hợp an bài chuyện kết hôn cho chúng ta, anh cũng đỡ phải lo lắng...”

“Anh quả thật còn đê tiện hơn tôi nghĩ!”

Anh cười cười, từ túi quần lấy ra cái nhẫn kim cương đeo vào ngón giữa của cô: “Anh cũng muốn chuẩn bị một buổi cầu hôn lãng mạn! Nhưng em thà mỗi ngày uống say trốn ở góc phòng khóc, cũng không chịu tha thứ cho anh, cho nên anh chỉ còn cách chọn dùng thủ đoạn như thế này.”

“Tôi khóc không phải vì anh!”

“Đúng, em không phải vì anh...Em chẳng qua là mỗi ngày cầm di động khóc nói: Ivan, anh vì sao không gọi điện thoại cho em!” Anh đem mặt kề sát cô, cười rất đáng ghét: “Em tắt máy thì anh làm sao gọi cho em chứ?”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi lại không có lời nào để nó.

Hiện tại cô chỉ có một ý tưởng, chính là đem anh chàng vệ sĩ của cô ném xuống từ lầu hai mươi mốt!

Âu Dương Y Phàm đứng dậy mặc áo sơ mi vào đi đến bên cửa sổ, bóng dáng đối mặt đêm tối thoát nhìn tràn đầy cô đơn và u buồn.

“Tiểu Úc, tình cảm là chuyện của hai người yêu nhau, anh chờ bao lâu đều được...” Anh đột nhiên thở dài, tiếp tục nói: “Anh muốn cùng em đính hôn, tuyệt đối không bức ép em, anh bất quá là muốn nói cho mọi người bao gồm em: “Em là của anh! Có anh ở đây ai cũng không có thể có ý đồ với em...”

“Chỉ bằng thủ đoạn đó đã nghĩ có được tôi, anh nằm mơ đi!”

Cô tháo nhẫn trên tay vứt xuống mặt đất.

Tưởng như vậy thì Quan Tiểu Úc cô sợ sao, muốn cô ngoan ngoãn cùng đính hôn, không có cửa đâu!

Sửa sang lại quần áo, hít vào thật sâu, rồi bước ra cửa. Ngoài cửa là đèn flash và microphone đang đợi cô.

Tiểu Úc định mở miệng, thì Âu Dương Y Phàm ôm chầm cô, cùng cô bốn mắt nhìn nhau, cao giọng nói: “Tiểu Úc, anh thật sự yêu em! Khi anh luôn được vô số người ca ngợi, chính em khiến anh nhận ra anh là người tự cho mình đứng cỡ nào; khi anh gặp khó khăn, chính em cho anh biết trên thế giới còn có một người con gái ở bên cạnh anh, em không để ý anh có được cái gì, mất đi cái gì; Khi anh nghĩ tình yêu chỉ là nội tâm khát vọng, là em cho anh biết tình yêu là cho người ta uống nước lạnh cũng thấy đắng, uống cà phê cũng thấy miệng đầy cảm giác ngọt ngào... Chỉ cần có thể bên em...Chỉ cần em cho anh cơ hội, chuyện gì anh đều nguyện ý vì em thay đổi, anh sẽ vĩnh viễn làm Ivan trong lòng em!”

Không cảm động, cô một chút cũng không cảm động!

Thế nhưng ánh đèn máy ảnh loé sáng sao lại chói mắt như thế, làm nước mắt cô đều chảy xuống...

Âu Dương Y Phàm nhân cơ hội kéo tay cô, nửa quỳ trên mặt đất đem nhẫn kim cương đeo vào ngón tay áp út của cô nói: “Em lấy anh đi!”

Sau đó, khi đầu lưỡi của Tiểu Úc còn cứng ngắc, anh đã đứng lên ôm thắt lưng cô, đến trước mọi người mà hôn cô nồng nàn...

Cô nói thầm trong lòng, kĩ thuật hôn thật sự không tồi trước mặt nhiều máy chụp ảnh như vậy anh có thể hôn thần nhiên đến như thường.

Cảm giác mềm mại lướt trên môi, không nhẹ không nặng, không vội không chậm, diễm tình lại không nhục dục...

Cô sẽ không, hoàn toàn sẽ không!!!

Có thể cho cô cơ hội để nói hay không, kỳ thật cô còn chưa đồng ý đâu!

Ánh đèn lóe sáng liên tục, làm ơn đi, đây không phải là phim truyền hình đừng quay nữa.

*****

Ngày hôm sau, Tiểu Úc rúc đầu trong ổ chăn cả ngày không dám ra.

Sáng sớm Âu Dương Y Phàm đã tới, vẻ mặt chân thành giải thích với vợ chồng Quan Thiên Nguyên, còn nói anh cùng Tiểu Úc là thật tâm yêu nhau, sự tình lúc trước đều là hiểu lầm...

Tiểu Úc đem bình hoa lỗi thời quý giá nhất ném qua, đáng tiếc bị anh vệ sĩ bên người anh ta đứng lúc tiếp được. Nếu không phải mẹ Quan thấy tâm trạng cô kích động, đem Âu Dương Y Phàm đuổi về trước nếu không cô sẽ giết anh ta.

Chui vào trong chăn, Tiểu Úc khẩn trương mở ra tạp chí anh ta bỏ lại. Bìa quả nhiên đăng ảnh ngày hôm qua anh ta cầu hôn cô, cả ảnh chụp cảnh hôn cùng với màn “Độc thoại” nóng bỏng! Bên cạnh còn có lời văn thâm tình vô hạn nói cô đã vui vẻ đồng ý, sắp sửa thành hôn.

Rõ ràng cô chưa nói đồng ý, vấn đề là trong ảnh chụp ánh mắt của cô...hiển nhiên là nguyện ý!

Tiểu Úc lấy gương soi đi soi lại, tại sao có thể như vậy chứ?

Chẳng lẽ là do photoshop xử lý?

Đang buồn bực thì Lăng Lăng gọi điện thoại đến: “Bạn thân yêu, tớ ở trên mạng thấy ảnh chụp của các cậu, chụp không tệ so với ảnh chụp photoshop trong tiệm áo cưới còn cảm động lòng người hơn.”

“Chị à, chị không thấy là em bị hãm hại sao?”

“A, đã nhìn ra, bối cảnh là phòng tổng thống cao cấp ở khách sạn... Nghe nói trong phòng còn có ảnh chụp, bởi vì đương sự không đồng ý, cho nên không cho đăng lên.”

“Cái gì!” Tên hồn đản chết tiệt, thật không biết sợ này. “Lăng lăng, cậu đợi một lát, tớ đi giết Âu Dương Y Phàm trước, rồi chúng ta chậm rãi tán gẫu.”

“Tốt! Anh ta đang ở chỗ Dương Lam Hàng này, cậu muốn giết anh ta hãy đến đây.”

Tiểu Úc nghĩ lại chui vào chăn: “Tớ không đi, Lăng Lăng, cậu giúp tớ nói cho anh ta: Tớ có chết cũng không lấy anh ta...”

*****

Hai ngày sau Tiểu Úc tránh ở trong nhà không dám ra khỏi cửa. Mỗi ngày Âu Dương Y Phàm gọi điện thoại rất nhiều lần, cô cũng không bắt máy.

Thật ra giận đã tan rồi nhưng cô chính là không muốn tiếp điện thoại của anh, cứ cảm thấy có chút cảm giác kỳ lạ nảy sinh trong lòng khiến cô nhớ tới anh sẽ hoảng loạn.

Có một ngày cô ngủ đến trời đất u ám, Quan Thiên Nguyên bước vào phòng cô, nói: “Tiểu Úc, hôm nay ba dẫn con đi leo núi.”

Cô ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt còn ngái ngủ. “Tim của ba không tốt, ba đừng nên đi.”

“Ừh, vậy con cũng đừng ngủ nữa, ra ngoài hít thở không khí, lên núi nhìn xem phong cảnh, tâm tình sẽ tốt lên.”

“Dạ, cũng được!” Cô ngoan ngoãn lên tiếng, rời giường thay đổi quần áo, thay giày thể thao, đi đến ngọn núi nhỏ vô danh rất gần nhà cô.

Đi đến chân núi cô cả kinh đứng ở tại chỗ, ngơ ngác nhìn sợi dây cáp thật dài trước mắt.

Chỗ này đến một du khách còn không có, làm sao có thể xây một cái cáp treo? Quốc gia, địa phương có phải dư tiền hay không?

Cô tò mò đi lại chỗ dây cáp, chân núi dừng một chiếc cáp treo, mặt trên màu tím, hình dạng uốn lượn hình trái tim, chính giữa có hàng chữ cái màu vàng: "I need you!"

“Tiểu Úc...”

Cô đột nhiên xoay người, Âu Dương Y Phàm không biết từ khi nào đã đứng sau lưng cô.

“Đây là do anh làm?”

“Ừ!”

“Vô vị! Nhiều chuyện!” Cô quay đầu khinh thường, hướng tới đường nhỏ trên núi mà đi về phía trước.

“Hiện tại em không cần, nhưng sẽ có một ngày em bị thương ở chân, có một ngày em mệt không thể đi bộ, có một ngày em già không còn sức đi lên, em nhất định sẽ cần nó, cần anh!”

Cao thủ tình trường chính là cao thủ tình trường, mỗi câu nói ra đều cảm động tới trời cao

Cô muốn tiếp tục đi phía trước không thèm để ý đến anh ta nhưng chân cô làm sao cũng không đứng dậy nổi, cuối cùng cô quay lại lớn tiếng hỏi: “Lời ngon tiếng ngọt của anh có dùng bản nháp trước hay không?”

“Thỉnh thoảng cũng có.”

Khóe miệng của cô nhin không được giơ lên, ý cười biểu lộ ở trên mặt. “Nói nghe thử bản nháp đã soạn một chút đi.”

Anh cũng cười, không phải kiểu cười xấu xa, mà là cười thật thoải mái: “Em mắng một chút cũng không sai: anh có bao nhiêu bạn gái anh đều không rõ, anh căn bản không phải trắng hoa, mà là không yêu không bền! Ngay cả sói còn có thể tiến hóa thay đổi, tư tưởng của anh còn dừng lại ở xã hội nguyên

thủy..... Cũng bởi vì như thế, anh giấu diếm thân phận chân thật của anh với em, hy vọng chờ sau khi em thật sự hiểu sẽ nhìn anh dưới con mắt khác đổi. Không ngờ anh lại chữa tốt thành xấu, làm tổn thương em! Tiểu Úc, nếu em thật lòng có yêu Ivan, xin em cho hẵn một cơ hội, để cho hẵn thay thế Âu Dương Y Phàm, làm một người toàn tâm toàn ý yêu em!”

“Thật buồn nôn!” Tiểu Úc chà xát cánh tay của mình, gương mặt nở nụ cười như một đóa Tường Vi.

“Còn lời buồn nôn hơn nữa, em muốn nghe không?”

“Không thèm nghe.” Cô xoay người lên núi bước chân bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng đi trên đường núi gập ghềnh như là đang bay vậy.

Âu Dương Y Phàm đi theo phía sau, nắm lấy tay. “Đúng là phụ nữ! Miệng luôn nói một đường lòng lại nghĩ một nẻo. Rõ ràng thích anh, còn cố tình mạnh miệng.”

“Khư, anh ngoài bề ngoài đẹp trai một chút, có tiền một chút, cẩn thận một chút, lãng mạn một chút, nói êm tai một chút, còn có cái gì đáng giá để phụ nữ yêu?”

“Những thứ đó còn chưa đủ để phụ nữ yêu?!”

“Đủ sao?” Hình như đủ rồi.

“Anh đây thẳng thắn nói với em.” Anh sát vào bên tai của cô, thấp giọng thì thầm: “Chờ đêm tân hôn, em sẽ biết...”

Cô cắn răng, lại cắn răng!

Ai có thể cho cô biết, ba mẹ cô rốt cuộc coi trọng người này vì cái gì!?

Chương 13: Những ngày sống chung

Thời gian thật trôi nhanh, mới đó đã đến lúc tốt nghiệp.

Tiểu Úc làm việc ở chỗ nào cũng vấp phải khó khăn, đã thế còn bị người nhà lạnh lùng vô tình đuổi ra khỏi nhà. Lấy lý do “Tập cho cô sống độc lập” đường hoàng đuổi cô ra khỏi nhà, rốt cục cô hiểu được lòng người dễ thay đổi, tình người ấm lạnh mà.

Dưới nắng hè chói chang Tiểu Úc kéo theo hành lý nặng nề đứng bên đường, thật khóc không ra nước mắt!

Nghĩ xem ở vào tình cảnh thê thảm này, Âu Dương Y Phàm giành cái va li nặng từ trong tay cô mang cô đến một cư xá vừa xây xong, khiến cô thật cảm kích người đàn ông trước mắt này. Cô rưng rưng nước mắt nói: “Sớm biết anh tốt như vậy, ngày hôm qua em sẽ không cự tuyệt lời cầu hôn của anh.”

“Em không cần quá cảm động, tiền thuê nhà anh sẽ trừ vào tiền lương của em.”

Nghe anh nói xong cảm động trong Tiểu Úc liền bay hết: “Anh đối với vị hôn thê của mình tính toán như vậy sao?”

“Chưa kết hôn, chờ kết hôn rồi hãy nói!”

Cô nhìn, ai bảo ngày hôm qua cô trước mặt ba mẹ cự tuyệt lời cầu hôn của anh, rơi vào kết cục này tự làm tự chịu.

Âu Dương Y Phàm mở cửa phòng ra, bên trong nhàn nhạt mùi sơn mới.

Trang hoàng giản dị mà thư thái, rất phù hợp thẩm mỹ của cô.

Cô đi vào phòng khách, cửa sổ sát đất tràn ngập ánh sáng chiếu vào tầm mắt, hai chiếc ghế mây dựa vào phía trước cửa sổ, ở giữa là cái bàn tròn nghệ thuật bằng sắt, trên bàn là hai tách cà phê bằng sứ.

“Anh làm thế nào biết em thích...”

“Có một buổi tối gọi điện thoại cho em trong lúc vô tình em có nói: ‘Nếu có thể lựa chọn, em thích nằm ở ghế mây bưng tách cà phê, từ cửa sổ sát đất thưởng thức cảnh đêm trong thành phố và trò chuyện với nhau...’

“Cảm ơn anh!”

Tiểu Úc phát hiện mình càng ngày càng thích anh. Anh cẩn thận lại lãng mạn, luôn làm phụ nữ không thể kháng cự lại mị lực của anh.

Cô bước vào phòng ngủ, nằm lên chiếc giường mềm mại, thoải mái thư giãn gân cốt mệt mỏi một chút. “Thật là thoải mái a!”

Âu Dương Y Phàm dựa cửa nói: “Nếu em muốn ngủ ở đây anh cũng không phản đối... Nếu em để ý... thì phải ngủ ở phòng khác... bởi vì đây là phòng của anh.”

“Cái gì!” Cô sợ tới mức bật dậy, mới để ý trong phòng quả thật là có đồ đạc của anh.

“Anh sợ em không đủ sức trả tiền thuê phòng, nên anh tốt bụng thay em chia sẻ một chút.”

“Anh có thể tìm lý do nào hay hơn không?”

“Cũng được!” Anh suy nghĩ một chút, nói: “Cần nhắc đến việc tiện cho em giám sát cuộc sống về đêm của anh, anh quyết định ở đây, để em đỡ phải nghi thần nghi quỷ, lúc nào cũng phải khuya khoắt xông vào chỗ ở của anh.”

“Sẵn tiện anh giám sát cuộc sống về đêm của em luôn?”

“Em cũng có thể nghĩ anh lo lắng em ở nơi này một mình, sợ buổi tối em gặp sắc lang!”

“Gặp gỡ sắc lang so với cùng một cái sắc lang chung sống còn tốt hơn!”

“Anh dùng nhân cách cam đoan với em, anh tuyệt đối sẽ không chạm vào em!”

“Cho dù anh có nhân cách, em cũng không tin..... Huống chi anh vốn không có!”

Anh tức giận trừng mắt nhìn cô một lúc, rất nhanh lại ôn hòa tươi cười: “Nếu anh có ý gì với em, còn có thể đợi đến hôm nay? Nói thật, đáng người này của em, anh thật sự không dám tưởng tượng xa vời.”

“Anh cú đi!” Cô tiện tay đem chiếc dép lê ném qua, đáng tiếc anh tránh được.

Cô cầm lên chiếc còn lại, nghe thấy giọng anh ôn nhu như nước truyền đến: “Tiểu Úc, kỳ thật anh không muốn mỗi buổi tối nhớ em, chỉ có thể điện thoại nghe thấy giọng nói của em...”

“...”

Dép lê trong tay rơi trên mặt đất.

Trong một giây, cô đã làm một quyết định ngu xuẩn nhất đời này, cùng một người đàn ông có tình sử phong lưu viết được thành một quyển sách ở chung một chỗ.

Aiz! Vì sao cô biết rõ anh là người nói mười câu hết chín câu là giả, vẫn cứ muốn nghe, vẫn tin tưởng không nghi ngờ, vui vẻ chịu đựng.

Phụ nữ a! Mãi mãi không kháng cự được lời ngon tiếng ngọt của đàn ông!

*****

Cô nam quả nữ ở chung một phòng — chương lãng mạn nhất, ngọt ngào nhất trong tiểu thuyết ngôn tình.

Tiểu Úc vì phương diện lãng mạn cố ý xem vài quyển tiểu thuyết ngôn tình, tổng kết một chút lưu ý trong truyện rồi viết ra giấy.

Cô quy định ra một nội quy, lớn tiếng nói với Âu Dương Y Phàm: “Thứ nhất, buổi tối uống rượu thì không được về nhà.”

Anh hỏi: “Tại sao?”

“Lỡ sau khi anh say rượu loạn tính thì làm sao bây giờ?”

“Vậy em không sợ anh ở bên ngoài say rượu loạn tính sao?”

Nói cũng đúng, cô lập tức cầm bút sửa chữa một chút: “Buổi tối uống rượu phải mau chóng về nhà.”

“Ừh, nhớ kỹ!”

“Thứ hai, đi toilet hay tắm phải khóa cửa.”

Anh tò mò quan sát cô: “Em không phải có thói quen rình coi đàn ông tắm rửa chứ?”

“Anh cứ mơ đi! Em là sợ trong lúc vô ý đi vào, thấy cái không nên thấy.”

“Vậy là em có phúc được thấy, từ nhỏ anh đã tập thể hình, dáng người tốt lắm.”

Đổi lại lần này là Tiểu Úc đánh giá anh, dáng người anh thon dài, áo sơ mi bên ngoài làn da bóng loáng sáng bóng, cơ bắp trong quần áo cũng có vẻ thực căng đầy... Quần thường mặc ở trên người anh đặc biệt có form, phông chừng chân anh hẳn là rất thẳng...

Âu Dương Y Phàm cười xấu xa nháy mắt mấy cái. “Xem ra không chỉ có tắm rửa mới khóa cửa, ngủ cũng phải khóa cửa mới được.”

Cô thu hồi tầm mắt, ngượng ngùng lấy tay sờ sờ hai má nóng bỏng của mình.

“Thứ ba, không được quấy rối tình dục với em.”

“Có tiêu chuẩn nghiêm khắc không?”

Cô gắng sức suy nghĩ, quấy rối tình dục trên pháp luật định nghĩa là cái gì?

Hình như không thể tiếp xúc thân thể người khác phái, không thể dùng ngôn ngữ ám chỉ, khiêu khích...

Cô cắn bút trong tay, suy nghĩ một cách khổ sở.

Ai ngờ Âu Dương Y Phàm bỗng nhiên dùng sức kéo cánh tay cô, cô mất trọng tâm ngã xuống sofa.

“Anh...” Anh lại thuận thế ôm eo cô nghiêng người, đem cô đặt ở dưới thân, thân thể rắn chắc cường tráng của anh hoàn toàn trấn áp thân thể mềm mại của cô...

“Anh muốn làm gì?”

“Em nói đi?” Đôi môi cực nóng của anh nuốt hết cánh môi của cô...

Lúc này đây anh hôn một chút cũng không ôn nhu, đôi môi bá đạo thậm chí ngang ngược ở môi cô trần trọc cắn cắn, lưỡi mềm nhả đẩy ra hàm răng cô, ở trong miệng cô không kiêng nể mà khiêu khích, dao động...

Cô tìm lòng không được ôm cổ anh, để mặc anh ngang ngược, không cố kỵ mà đòi hỏi hương thơm của cô.

Được phản ứng của cô kích lệ, Âu Dương Y Phàm hôn càng ngày càng sâu, càng ngày càng triển miên...

Tay anh từ thắt lưng của cô dần dần hướng về phía trên, cuối cùng bao trùm ở khuôn ngực mềm mại của cô

Cô muốn nói không nên, nhưng đang dây dưa gần bó chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ vụn vặt. Thân thể cô bắt đầu nóng như lửa, cánh tay ôm cổ anh không tự giác buộc chặt, thân thể gắt gao dựa sát vào anh, lưỡi đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của anh...

Hôn hôn, môi của anh di chuyển dần xuống dưới, hôn qua cằm, qua chiếc cổ trắng nõn nhai nhui của cô, rồi theo cổ áo rộng mở của cô mà lướt xuống phía dưới...

Lưỡi liếm láp, đầu ngón tay vuốt nhẹ, lại thêm thân thể dây dưa lại găng gượng. Dù chưa thử qua mây mưa cô cũng nhìn không được toàn thân lửa nóng, hai tay ở tấm lưng dày rộng của anh nhẹ nhàng vuốt ve...

Hôn đến cả hai người đều sắp đánh mất lý trí, Âu Dương Y Phàm buông cô ra, cười hỏi: “Như vậy có tính là quấy nhiễu tình dục không?”

Cô đỏ mặt, rụt rè lắc đầu.

“Úc! Anh hiểu rồi!” Anh gật gật đầu: “Còn quy định khác không?”

Nhẹ nhàng lắc đầu, mặt cô vui ở ngực anh nghe tiếng tim anh đập hỗn loạn.

Anh là vì cô mà tim đập hỗn loạn sao? Vậy có phải trái tim anh đã hoàn toàn thuộc về anh hay không?

Cô còn không dám xác định.

Những ngày sống chung này, bọn họ cùng nhau rất hòa hợp.

Ivan bố trí cô làm ở phòng tài vụ của công ty Lâm Quân Dật, chủ yếu phụ trách sắp xếp lại các mục của công ty. Bởi vì công ty quản lý nghiêm khắc, mỗi ngày cô phải đi làm rất sớm, tan ca cũng có chút trễ, nhưng dù mấy giờ cô tan ca, thì khi cô rời công ty, Ivan nhất định ở cửa công ty chờ cô.

Anh cũng không nói với cô mấy giờ anh đến, cũng không có hỏi qua mấy giờ cô tan ca. Câu đầu tiên anh nói mỗi lần nhìn thấy cô nhất định là: “Đêm nay em muốn ăn gì?”

Bọn họ phần lớn phải đi bên ngoài ăn một chút gì rồi mới về nhà. Ngẫu nhiên nhân lúc tâm tình cô tốt, cô cũng sẽ tâm huyết dâng trào dựa theo thực đơn làm chút đồ ăn. Mặc kệ ăn ngon không, Ivan nhất định ăn hết đến một chút cũng không thừa.

Ăn cơm xong, bọn họ cùng nhau ngồi ở trên sofa xem tivi.

Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ tranh điều khiển từ xa, nhưng nguyên nhân không giống những cặp đôi khác. Bất luận anh xem tiết mục gì, phim bắn nhau, NBA, bóng đá đấu vòng, thậm chí phim tình dục, cô đều ngồi ở bên cạnh nhìn xem nồng nhiệt. Trước mắt, hai người thấy đặc biệt hòa hợp.

Cho đến một ngày ba giờ rưỡi sáng, Ivan thức dậy xem trận đá bóng, cô cũng hưng phấn mà chạy đến xem.

“Không nghĩ tới em thích xem bóng đá như vậy.” Ivan cầm cái đệm dựa sofa đặt ở trên đùi, ý bảo cô nằm lên đó.

“Thích chứ!” cô nằm lên, nhìn chăm chăm màn hình nói: “Raul là cầu thủ em yêu nhất, anh xem anh ta không phải là càng ngày càng có vị đàn ông sao, bóng lưng của anh ta... thật đẹp trai a!”

Anh lập tức đổi kênh, xem tin tức quốc tế.

“Này! Anh làm vậy là có ý gì?!”

“Em nên xem tin tức nhiều, hiểu biết một chút tình hình quốc tế.”

Từ đó về sau chỉ cần có người dễ nhìn xuất hiện trong chương trình, anh giống như ban lệnh cấm, cướp đoạt điều khiển từ xa để chuyển kênh khác!

Có đôi khi, bọn họ nằm trên ghế uống rượu, tâm sự, tán gẫu đến khi ngủ, Âu Dương Y Phàm lặng lẽ đem cô ôm trở về phòng, đắp chăn cho cô, rồi lẳng lặng rời đi.

Thế nhưng trong ấm áp ngọt ngào, bọn họ lúc đó lại giống như thiếu chút — tình cảm mãnh liệt!

Cô nhớ rõ trước kia ở trên ghế dài trước lầu phòng ngủ hoặc những góc tường âm u hay những nơi tối tăm, đều có thể thỉnh thoảng thấy những người yêu nhau vụng trộm thân mật, khó kìm lòng nổi.

Nay, bọn họ cô nam quả nữ chung sống một nhà như vậy, thiên thời địa lợi đều có đủ, sao Âu Dương Y Phàm vốn là hoa hoa công tử lại ngay cả một chút hành động đều không có. Tuy cô không phải phụ nữ lẳng lơ, nhưng cô cũng khó không vụng trộm ngóng trông anh ngẫu nhiên biểu hiện xúc động một chút, đối với cô có chút không an phận, thậm chí đưa ra yêu cầu vô lễ, khiến cô nghiêm mặt cự tuyệt, biểu hiện một chút thuần khiết của mình.

Sao một lần đều không có?

Hay là... cô không bằng những nữ minh tinh gợi cảm.

Đêm khuya, Tiểu Úc tắm rửa xong, không tự giác ở trước gương dừng lại, bộ ngực đầy đặn, vòng eo mảnh khảnh, cái bụng bằng phẳng, tiêu chuẩn đường cong hình S, tuy rằng bình thường mặc áo thun cùng quần bò, cũng không thể không nhìn ra a!

Nói đáng người cô không đẹp, đùa sao! Hôm nay cô sẽ cho anh biết cái gì là “Thân tàng bất lộ”

Tiểu Úc thuận tay đem áo ngủ kín đáo mua từ nửa tháng trước để lại trong máy giặt, cầm lấy khăn tắm màu trắng quấn quanh ở trên người, tháo khăn mặt trên đầu, khiến cho những sợi tóc ẩm ướt tùy ý tản bên mặt, thể hiện ra vẻ đẹp quyến rũ của cô...

Từ trong phòng tắm đẩy cửa mà ra, cô bắt chước cô gái trong TV, vén vén tóc ước, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn anh.

Tầm mắt anh dừng lại ở thân thể của cô nhìn từ trên xuống dưới, lại từ dưới nhìn lên trên.

Đó là cái nhìn cực kỳ tiêu chuẩn của hoa hoa công tử!

Không, không hèn mọn nhưng đủ để cho phụ nữ phải mặt đỏ tim đập.

Cô ra về trấn định chậm rãi đi đến bên người anh, dường như không có việc gì nhìn điện thoại, chậm rãi nâng lên hai chân làm ra vẻ ngồi xuống sofa, nửa thân thể dựa vào tay vịn sofa. Cô cho rằng lúc này đây Âu Dương Y Phàm nhất định đối với thân thể của cô sẽ nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nhưng đợi đã lâu, đợi đến khi thân thể ngồi cứng ngắc, cũng không thấy anh có hành động gì.

Tiểu Úc vụng trộm liếc anh một cái mới phát hiện anh đang xem NBA hết sức chuyên chú a!

Cô vừa định bảo anh đổi kênh, đột nhiên anh đứng dậy nói: “Anh hơi mệt nhọc, anh đi ngủ trước, ngủ ngon!”

Không phải chứ!

Anh rốt cuộc có phải đàn ông hay không.

Âu Dương Y Phàm vô tình che ở bên tai cô, nhẹ giọng nói: “Em nếu muốn quyến rũ anh, lần sau tốt nhất đừng mặc gì...”

“Anh... hạ lưu, vô sỉ!”

“Em sai rồi!” Anh cười hân hân hai má của cô, hơi thở ấm áp khiến tâm trí cô rung động.

“Nếu anh thế này được coi như hạ lưu vô sỉ, vậy em cũng đừng trông cậy vào những kẻ đàn ông khác!”

Nói xong, anh vỗ vỗ vai cô xoay người vào phòng ngủ, khóa lại cửa phòng.

Anh cứ nhiên còn khóa lại, làm như lo lắng cô sẽ khiếm nhã với anh!

Cô hít thở nửa ngày ngực mới bớt giận, hiện tại cô bắt đầu hoài nghi chính mình rốt cuộc có tính là phụ nữ không?!!!

Thật đả kích, thật đả kích a!

*****

Vì sự tự tin, vừa đến cuối tuần, Tiểu Úc lập tức đi cửa hàng mua váy có mùi vị phụ nữ nhất, uốn tóc xoắn giống bà xã Lâm Quân Dật, còn đến thẩm mỹ viện làm SPA toàn thân.

Đương nhiên, là dùng thẻ tính dụng trả, dự tính là dùng hết nửa năm tiền lương để thanh toán.

Gần tối, cô kêu gọi mang đôi giày cao gót màu đen từ thẩm mỹ viện đi ra, váy ngắn màu đen tơ tằm hoàn mỹ bó sát người hiện ra những đường cong như ẩn như hiện của cô, cổ áo thấp ngực lộ ra rãnh giữa đủ để làm đàn ông bình thường hít thở không thông, hai chân thon dài mảnh khảnh nhìn không sót một cái gì, da thịt sáng ngời thoát nhìn so với tơ lụa còn bóng loáng nhẵn nhụi hơn, hơn nữa mái tóc quăn lại càng tăng thêm phong tình.

Nếu như vậy mà hấp dẫn anh không được, vậy anh nhất định không phải người đàn ông bình thường.

“Mệt quá a!” Tiểu Úc ngồi trên xe của anh, tay chậm rãi xoa xoa mắt cá chân mình, ngón tay xoa xoa ở mắt cá chân từng chút một đi lên phía trên tới đầu gối...

“Đi cả một ngày, chân đều đau.” Cô giương mắt, phát hiện Âu Dương Y Phàm đang chuyên tâm lái xe, đối với hành động của cô hoàn toàn làm như không thấy.

“Nhàm chán quá, nghe nhạc một chút đi.” Cô quyết định thi hành phương án thứ hai, chậm rãi cúi thân thể xuống, tay mở một CD tình ca...

Âu Dương Y Phàm cuối cùng đem tầm mắt chuyển qua trên người cô, theo góc độ, vừa vặn có thể thấy khuôn ngực trắng nõn đầy đặn của cô.

Anh thẳng gấp, thiếu chút nữa là cô bay ra ngoài.

Tiểu Úc xoa xoa bả vai vô tội bị đau, vì cô không thắt dây an toàn nên hối hận cũng không kịp. Đang nghĩ lấy sắc dụ anh, lại quên mất kỹ năng lái xe của anh thật tồi!

“Em cảm thấy loại trò chơi này thú vị sao?” anh hỏi.

“Hả?! Cũng không có lý thú gì.”

Kỳ thật cũng không phải rất thú vị, lại càng không phải vì muốn quyến rũ anh, cô chỉ muốn cho anh biết cô là phụ nữ thôi. Không hơn không kém!

“Phải không?” Tay anh đặt lên bờ vai trần của cô, ánh mắt ở trong đêm tối tràn ngập mê hoặc nhiệt tình.

Đau buốt nơi ngón tay anh chạm đến giống như ma túy, làm cô mất đi tri giác...

Anh vì cô xoa xoa...Một chút hướng về phía trước đi vòng quanh, nhẹ nhàng như không, lại giống như tơ mỏng phất quá, ở da thịt lưu lại một trận ngứa ngứa khó nhịn.

Cô vừa muốn tránh né, tay anh lại chuyển sang mớ tóc quăn bên tai cô, như vô tình đụng chạm đến chỗ thần kinh mẫn cảm, bên môi lại biểu lộ một nụ cười, trong con người đen láy đều là dụ hoặc.

Anh tới gần cô từng chút, hơi thở nóng rực gần bó lượn lờ ở bên môi cô, châm ngòi dục hỏa toàn thân cô...

Nhưng anh không có hôn cô, chỉ bên tai cô nhẹ giọng hỏi: “Muốn thử sao...”

Vấn đề ý vị thâm trường, hô hấp không nhanh không chậm, khiến cô trải nghiệm một loại lửa nóng chưa bao giờ trải qua.

Tim đập cùng hô hấp đều ngừng lại, giờ phút này, cô hoàn toàn quên chính mình đang ở nơi nào, chờ mong theo đáy lòng dâng lên!

Giống như đặt đám mây trước mắt cô, Âu Dương Y Phàm buông cô ra, nụ cười xấu xa trên mặt càng thêm rõ ràng: “Lần sau đi!”

Hiện tại cô rất cục biết hoa hoa công tử cùng sắc lang khác nhau chỗ nào!

Đây không phải tán tỉnh bình thường a!

Cô điều chỉnh tốt hô hấp, mới mở miệng nói: “Anh không đi bán sắc đẹp, thật sự là lãng phí!”

Trong đêm tối, đèn đường chiếu xuống, một cánh tay anh tựa lên cửa kính xe, tao nhã chống cằm đối diện với cô, ánh mắt phiêu bạt cô nhìn mà không hiểu, cô cố ý không nhìn vào mắt anh, không nhìn tới gió nhẹ lay động tóc anh, lại phát hiện anh mặc áo sơmi màu đen bó sát người thật khêu gợi, chỗ cổ áo lộ ra da thịt thoát nhìn so với của cô còn bóng loáng nhãn nhụi hơn.

Âm nhạc chết tiệt làm lòng người tâm phiền ý loạn, lúc ấy cô nghĩ như thế nào lại chọn ca khúc này, lời bài hát vang lên từ Love Love không dứt.

Đôi môi màu trắng nhạt của anh chậm rãi mở ra, tiếng nói trầm thấp như chiếc đàn cổ phát ra âm điệu. “Anh nhớ rõ em từng nói, anh thích phụ nữ ham hư vinh, ham giàu có, coi như mị lực của mình không thể kháng cự. Bây giờ em còn cảm thấy như vậy không?”

Nuốt nuốt nước miếng, cô lớn tiếng nói: “Em đói bụng, em muốn ăn một chút gì!”

Sự thật chứng minh, cô có cái gọi là lực hấp dẫn của phụ nữ hay không cô không biết, nhưng anh tuyệt đối là một người đàn ông có nhiều điểm hấp dẫn. Bởi người đàn ông trước không đơn giản chỉ là gợi cảm mị hoặc mà còn là người tinh tế hiểu chuyện, tiếp tục đùa giỡn thì chính cô sẽ tự sa lầy.

Chương 14: Cảm giác ái muội

Có lẽ càng là thứ không chiếm được càng khiến người ta chú ý, từ sau ngày đó, anh không cười cũng sẽ giương môi lên, sương mù trong mắt anh có lúc thật khó hiểu, cơ thể trắng kiêu lộ ngoài quần áo của anh, tất cả đều nhân lúc Tiểu Úc lơ đãng, xâm nhập vào tâm trí cô, dù thế nào đều không dời đi được.

Nhất là ngày hôm nay, cô nghe được đồng nghiệp nữ ở công ty thì thầm to nhỏ rằng sếp lớn quyến rũ thế nào, nói khi anh ta cười lộ lên là lúc đặc biệt kêu gọi, làm cô rất rất muốn gặp anh, muốn nhìn kỹ một chút anh có đúng gọi cảm như lời đồn hay không.

Đáng tiếc, tối nay Âu Dương Y Phàm cùng Lâm Quân Dật ra ngoài xã giao, đã khuya vậy còn chưa về, tiểu Úc nhìn hai cái đĩa trống trơn, uống ba tách cà phê, lên sân thượng nhìn xung quanh, mãi không thấy chiếc Porsche xấu muốn chết của anh. Cô không thêm để ý nữa, dựa vào sofa mà ngủ.

Trong mơ, cô thấy anh đang cười, quả thật gọi cảm làm tim cô loạn nhịp...

Đã quá nửa đêm, ngọn đèn u ám, bộ phim đang chiếu cũng rời rạc. Âu Dương Y Phàm ngà ngà say, nhẹ nhàng dùng chìa khóa mở cửa phòng. Anh mệt mỏi đưa tay cởi âu phục vứt trên mặt đất, lê từng bước nặng nhọc đi tới trước sofa. Vừa định ngồi xuống nghỉ một lát, lại tình cờ thấy Tiểu Úc ngủ ở sofa.

Dưới ánh đèn mờ ảo trên tường, gương mặt cô lúc ngủ thật yên bình biết bao. Dây áo ngủ trơn tuột khỏi vai, vài sợi tóc rơi lả tả trên chiếc lưng trắng nõn nhẵn nhụi, nương theo ánh hồng của ngọn đèn, làm thân thể anh chìm vào mê hoặc...

Anh cười khổ lắc đầu. Lúc mới ở cùng, Tiểu Úc luôn mặc áo ngủ kín đáo, còn ánh mắt thì đề phòng mỗi khi nhìn anh, làm như mắt anh giống tia X quang, có thể nhìn xuyên qua cả lớp vải bông. Sau này, cô bắt đầu tin vào tự chủ của anh, áo ngủ kín đáo chuyển thành áo ren. Có một lần nửa đêm cô thức giấc, mặc cái váy ngủ nửa dưới trong suốt chạy đi tìm nước uống, vừa lúc anh còn chưa ngủ, anh đè nén dục vọng đang mở rộng tầm mắt xuống, rất "Quân tử" không nhìn sự tồn tại của cô, tiếp tục xem TV. Kể từ đó, cô có lẽ rất tin tưởng vào tự chủ không gì sánh được của anh, thoải mái ăn mặc váy ngủ ở trước mặt anh lúc ẩn lúc hiện, thật lòng xem anh như Liễu Hạ Huệ - ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Hôm nay càng đáng sợ hơn, ngay cả áo lót cũng tiết kiệm, tắm rửa xong cứ nhiên trực tiếp mặc kiểu áo ngủ không đủ che thân, ngủ ở sofa, hoàn toàn không để mắt anh là đàn ông!

Thị giác anh bị cồn kích thích, trong cơ thể anh lửa nóng chột bốc lên khó nhịn. Anh nhịn không được ghé sát vào cô, nửa quỳ tại sofa, nhẹ nhàng hôn gương mặt cô.

Cô bị anh làm tỉnh giấc, mơ mơ màng màng mở mắt ra, kéo thân thể ngồi dậy, nhẹ dụi mắt. "Anh về rồi... à?"

Chiếc áo khoác trên người cô đã không còn che được vị trí cần che.

Anh ho nhẹ một tiếng, thử vài lần vẫn không dời được tầm mắt khỏi thân thể mê người của cô. Mà cô cứ tiến tới gần anh từng chút, từng chút..., anh nghĩ thấy rõ hương thơm sau khi tắm của cô.

Cô cũng nghĩ thấy mùi rượu trên người anh. "Anh đi xã giao với ai thế? Uống nhiều rượu như vậy?"

"Một người bạn từ nước Mỹ mới về." Anh trả lời qua loa: "Anh cùng Quân Dật dẫn cô ấy đi ra ngoài

ăn, trò chuyện một chút."

"À!" Cô thấy vẻ mặt anh uể oải, cũng không hỏi nhiều."Anh chắc mệt rồi, tắm rửa đi ngủ sớm một chút, em cũng đi ngủ."

Thấy cô đứng dậy khỏi sô pha, Âu Dương Y Phàm bất ngờ vung trộm, vòng tay ra ôm thắt lưng của cô. Môi anh chạm khẽ vào phần áo ngủ trên vai cô. Da cô trắng mịn, thân thể mềm mại, chóp mũi cô hương vị ngọt ngào, tự chủ anh cho dù tốt, cũng khó kiềm chế được khát vọng đã tích lũy nhiều ngày đối với cô .

Anh muốn cô, danh chính ngôn thuận có được cô."Tiểu Úc, chúng ta kết hôn đi."

"Không phải anh nói sống thoải mái hai năm sẽ bàn tới sao?"

"Anh không muốn đợi nữa."

Kỳ thực, nếu anh muốn Tiểu Úc giao ra trái tim đơn thuần trên giường dễ như trở bàn tay, nhưng anh không muốn tổn thương cô. Anh muốn cô thật lòng cam tâm tình nguyện đem tất cả giao cho anh, không oán, không hối hận.

Cô xoay người nhìn thấy niềm hạnh phúc vui vẻ trên mặt anh, cô có chút khó xử. "Chúng ta mới quen mấy tháng, còn cần thời gian tìm hiểu thêm."

Anh không nói gì. Vì sao bao nhiêu người mơ được lấy anh nhiều như vậy, một người anh cũng không muốn, còn người anh muốn kết hôn lại không muốn lấy anh.

Anh buông tay ôm cô xuống: "Tùy em vậy."

"Ivan..."

"Em đi ngủ đi, anh đi tắm." Anh cởi áo sơ mi, đi vào phòng tắm.

Tiếng nước cọ rửa chảy trong đêm tĩnh mịch nghe lạnh lẽo, hiu quạnh đến thế.

Tiểu Úc nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, ngực co rút từng cơn đau đớn, cô không phải không thương anh, ngược lại, cô rất quan tâm anh. Cô cũng biết như vậy lần lượt cự tuyệt sẽ làm tổn thương anh. Nhưng cô không có cách nào khác xác định: nhiệt tình của anh duy trì được bao lâu, nên không dám dễ dàng đem cuộc đời mình giao cho anh.

Lỡ đâu có một ngày anh mất cảm giác mới mẻ đối với cô, chán ghét không khí ở chung này, bắt đầu ở bên ngoài tìm kiếm kích thích mới, cô biết phải làm sao?

Hay là, hai người sống chung cần thẳng thắn bày tỏ một chút.

Tiểu Úc không trở về phòng, cô muốn nói chuyện rõ ràng với anh, hai bên cùng nói ra suy nghĩ của mình.

Đợi vài phút, Tiểu Úc lơ đãng phát hiện âu phục đắt tiền của Âu Dương Y Phàm rơi gần cửa, đi qua giúp anh nhặt lên, phui nhẹ lớp bụi bả, vô tình thấy ví tiền hé ra một tờ giấy.

Mặt trên chữ viết thanh tú, bay bướm, phảng phất hương thơm, vừa nhìn là biết chữ của phụ nữ.

[Cẩm Tú Building, tòa A tầng 5 phòng 2107]

Tiểu Úc nắm chặt tờ giấy trong tay. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, là ai đó nhét vào, hay chỉ là một người phụ nữ xa lạ kín đáo đưa cho anh, anh vì lịch sự mới đặt ở ví tiền, sau đó quên mất. Hoặc có lẽ là nơi ở của người bạn mới từ Mỹ về của anh...

Bạn từ Mỹ trở về? Anh cùng Lâm Quân Dật đi đón?

Lòng cô hoàn toàn rơi xuống vực thẳm...

Âu Dương Y Phàm tắm rửa xong đi ra, thấy cô còn ngồi trên sô pha, có chút kinh ngạc."Em thế nào còn chưa ngủ?"

"Chúng ta có thể nói chuyện không?" Giọng cô không được tự nhiên.

Anh vén áo choàng tắm, ngồi xuống bên người cô, không hứng thú hỏi."Em muốn nói chuyện gì?"

"Hôm nay anh đi xã giao với ai?"

Anh tránh né ánh mắt sắc nhọn của cô, cúi đầu lưỡng lự một lúc lâu.

Ngập ngừng lâu như vậy đủ để Tiểu Úc biết đáp án.

"Lâm Nhĩ Tích đã trở về?"

Âu Dương Y Phàm kinh ngạc ngẩng đầu, khi anh tờ giấy Tiểu Úc đưa tới trước mặt anh, anh biết chính

mình không thể giấu diếm.

"Đúng vậy... Lâm Nhĩ Tích đã về, muốn cùng anh và Quân Dật ra ngoài trò chuyện.

Lửa giận trong người Quan Tiểu Úc bùng lên. Cô hít một hơi, nhin xuống. "Ba người trò chuyện gì?"

"Không có gì. Hỏi han chúng ta sống thế nào, anh nói với cô ấy em và anh đang ở cùng nhau rất tốt."

"Sau đó thế nào?"

"Cơm nước xong anh quay về."

"Không nói gì khác sao?"

Anh nhìn sắc mặt của cô, có chút do dự: "Cô ấy nói có chút việc muốn nói với anh, hẹn gặp riêng anh ngày mai. Nếu như em không để ý, anh..."

"Em đương nhiên để ý!" Cô đột ngột đứng lên, không thể áp chế lửa giận. "Cô ta biết rõ anh đối với cô ta tình cũ chưa xong, còn muốn gặp riêng mình anh, cô ta coi em là cái gì? Còn anh coi em là cái gì?"

"Tiểu Úc..." Anh vội vàng đứng dậy giải thích. "Anh đối với cô ấy không có cách nào khác, anh chỉ xem cô ấy như bạn bè bình thường, không hơn."

"Bạn bè bình thường? nếu là bạn bè bình thường vì sao anh gặp lại thì tâm thần không yên? Vì sao đột nhiên muốn kết hôn? Hay anh sợ sự xuất hiện của cô ta khơi mào tình cảm anh đè nén đã lâu, sẽ làm anh trầm mê lần thứ hai. Sở dĩ anh vội vã kết hôn với em, là để bản thân khỏi phải giãy dụa mâu thuẫn."

"Em?!" Âu Dương Y Phàm dù sao cũng là con cháu nhà giàu, cá tính hòa nhã không có nghĩa là cái gì đều có thể dễ dàng tha thứ. Đối mặt với chuyện chất vấn vô căn cứ như vậy, anh có chút tức giận: "Quan Tiểu Úc! Em thế nào có thể nói ra những lời này?! Anh nhìn em, việc nên làm đều làm, em..."

"Không ai ép anh nhìn em, cũng không ai ép anh làm cho em cái gì! Chính anh quẫn quít lấy em không tha." Tiểu Úc kiêu ngạo, dương dương tự đắc, lớn tiếng nói: "Anh muốn gặp cô ta, cũng được! Trước tiên chúng ta hủy hôn ước!"

"Em, em quả thực không thể nói lý!"

"Em chính là không nói lý như thế! Anh chỉ cần nói một câu em làm phiền anh, hoặc có lẽ anh vẫn yêu cô ta như xưa, em lập tức đi, nếu như em còn quay về em sẽ không là Quan Tiểu Úc! Thế nhưng, chỉ cần anh còn bên em một ngày, em không đồng ý anh một mình đi gặp cô ta!"

Cô cố sức đẩy Âu Dương Y Phàm ra, đi về phòng của mình, hung hăng đóng cửa thật mạnh. Rồi bật cửa, bỏ lại một câu: "Âu Dương Y Phàm, anh dám gặp cô ta một lần thử xem!!!"

Tiếng đóng cửa còn mạnh hơn vừa nãy.

Trong căn phòng tối om, cảm giác trống rỗng lan tràn. Cô ngồi trên giường, ngơ ngác nhìn ánh trăng tàn ngoài cửa sổ. Cô cũng biết mình là người tùy hứng, cô hẳn là nên học biểu hiện dịu dàng, khoan dung, am hiểu ý người khác như Lâm Nhĩ Tích. Nhưng cô làm không được, anh quen cô còn không tới năm tháng, anh yêu Lâm Nhĩ Tích đã năm năm, tình cảm này vốn không thể so sánh...

Hôm nay Lâm Nhĩ Tích trở về, nếu như cô ta đột nhiên phát hiện Âu Dương Y Phàm là người đàn ông tốt, cô ta thay đổi, nguyện ý quen anh, thì làm sao?

Tâm anh chết bị cô thức tỉnh, nếu cảm tình phủ đầy bụi sau mấy tháng sống lại lần nữa, làm sao bây giờ?

Cô không sợ Âu Dương Y Phàm chọn Lâm Nhĩ Tích, chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng. Cô chỉ sợ anh do dự không quyết, đây mới là chuyện cô đau lòng nhất!

Cả buổi, Tiểu Úc nằm ở trên giường lăn qua lăn lại ngủ không được. Đây là đầu tiên họ cãi nhau, cảm giác thật không tốt, ngực như bị đè nặng, thở không được. Cô bò xuống giường, quyết định đi xem Âu Dương Y Phàm ngủ chưa, nếu như anh bởi vì áy náy không ngủ được, nếu như anh chân thành xin cô tha thứ, cô quyết định cho anh cơ hội sửa sai.

Cô lặng lẽ mở cửa hướng phòng khách nhìn xung quanh một chút, phòng khách không có ai, nhưng TV vẫn còn mở phá vỡ không khí im lặng. Cô len lén đi tới phòng Âu Dương Y Phàm, xem anh ngủ chưa.

Không nghĩ tới nghe bên trong có giọng nói. "Đã trễ thế này, anh không tiện đi ra ngoài... Có chuyện em không thể nói qua điện thoại sao... Xin lỗi, anh đang ở cùng Tiểu Úc, anh không muốn cô ấy hiểu lầm..."

Anh tự gọi điện thoại cho Lâm Nhĩ Tích?

Tiểu Úc chỉ cảm thấy dưới chân đã đứng không vững, đầu ong ong không dứt.

Trong phút chốc, cô đã hiểu. Cô ngăn cản anh gặp Lâm Nhĩ Tích, không hề có ý nghĩa!

Cô giữ được người anh, nhưng anh đã trao tim anh cho... Cô giữ không được!

Không biết Lâm Nhĩ Tích nói gì trong điện thoại, Tiểu Úc thoáng nghe tiếng bước chân, càng ngày càng rõ ràng. Cô vội vàng trở về phòng, leo lên giường, lẳng lặng nghe anh mở cửa phòng cô, rồi nhẹ nhàng đóng cửa.

Sau đó, anh rời đi...

Niềm hy vọng của cô đặt nơi anh theo tiếng đóng cửa mà tan biến. Anh muốn đi, sao có thể giữ. Cô còn nhớ mẹ cô từng nói: người đàn ông tựa như nắm cát trong tay, càng nắm chặt, càng rơi nhiều.

Không bằng buông tay để gió cuốn đi...

*****

Tại ngoài cửa BULE PUB, Tiểu Úc đứng ở nơi có mưa phùn.

Cô thấy Âu Dương Y Phàm ôm Lâm Nhĩ Tích say chuẩn choáng vào trong xe, vì cô ta sửa lại váy, vuốt lên mái tóc rối bời, thậm chí lấy khăn tay giúp cô ta lau đi nước mắt trên mặt.

Chỉ Tiểu Úc đứng trong bóng tối, nước mắt không người lau.

Cô chỉ có thể ngược nhìn bầu trời u ám không có một ngôi sao...

Lúc Âu Dương Y Phàm choàng người qua Lâm Nhĩ Tích để thắt dây an toàn, Lâm Nhĩ Tích mở mắt, lẳng lặng nhìn anh...

Sau đó bọn họ nói chuyện với nhau, Tiểu Úc không nghe thấy bọn họ đang nói cái gì, nhưng cô thấy trong ánh mắt của Lâm Nhĩ Tích là sự khát khao, chờ mong.

Sau đó, Lâm Nhĩ Tích còn nói một câu, Âu Dương Y Phàm gật đầu, đóng cửa, lái xe rời đi.

Âu Dương Y Phàm đứng dưới một khách sạn xa hoa, sau đó ôm Lâm Nhĩ Tích lên lầu.

Hai mươi một tầng lầu thủy tinh ánh lên màu xanh nhạt của rèm cửa sổ, trở thành điểm nhấn duy nhất cho tòa nhà lớn dưới trời đêm không trăng mà vẫn sáng sủa.

Cô tháo nhẫn kim cương trên tay xuống ném ra ngoài cửa xe, bình tĩnh nói tài xế: "Đi thôi."

Cô tưởng rằng chính còn có thể giống như trước, kiêu ngạo mà ngẩng đầu, phóng khoáng nói bỏ đi!

Nhưng taxi chạy qua nửa thành phố, đau xót trong cô vẫn cuốn lấy nửa thành phố, qua nhà của cô, qua nhà của hai người, cuối cùng cô vẫn đứng dưới tòa nhà kia.

Tiểu Úc xuống taxi, giọt mưa tí tách lạnh buốt, chúng khiến cô đau nhức mà bình tâm lại rất nhiều.

Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, tìm kiếm lại chiếc nhẫn cô vứt bỏ, mưa càng rơi càng lớn, lạnh giá xuyên thấu chiếc áo khoác mỏng manh, nhưng cô không thấy lạnh, tiếp tục vuốt, rốt cục tại một vũng nước tìm thấy cái nhẫn, nắm chặt trong tay.

Lòng bàn tay bị viên kim cương tượng trưng cho vĩnh cửu kia đâm đau đớn, đau đớn truyền tới ngực, truyền tới chóp mũi...

Thoát khỏi ảo tưởng, để tình yêu rời đi, bên trọng bên khinh, cô đã không thể bàn cãi.

Lạnh giá, mưa, đêm tối, trời tối, tan nát cõi lòng... Đều có thể nén chịu được.

Chỉ duy nhất chịu đựng không nổi việc anh gieo hy vọng tốt đẹp trong cô, rồi làm cô thất vọng hoàn toàn về anh!!!

*****

Trong tiếng gió táp mưa rào, Tiểu Úc mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập toé lên bọt nước, nghe thấy tiếng cửa sắt lay động.

Cô vừa nâng lên gương mặt chôn ở đầu gối, một sức lực thật lớn nắm chặt lấy hai vai của cô kéo cô lên...

"Tiểu Úc!?"

Khí lực biến mất nghe được tiếng gọi quen thuộc của Âu Dương Y Phàm liền ngưng tụ trở về, từ lúc

chào đời tới nay lần đầu tiên cô hành động nhanh hơn suy nghĩ, vung một bạt tai đánh vào trên mặt anh.

Thanh âm lạnh lạnh còn rõ hơn tiếng mưa rơi!

Anh xoay gương mặt bị nghiêng lại, nước mưa trên tóc chảy qua hai má, ướt đầm quần áo.

Anh nhìn cô... Chỉ là nhìn cô, cũng không nói một chữ nào.

Tiểu Úc vốn đang muốn tát một bạt tai nữa, nhưng thấy anh ngay cả tránh cũng không tránh, hai tay vẫn đặt ở hai bờ vai cô như cũ, biểu tình xem ra còn thương tâm hơn cô, tay cô thế nào cũng đánh không nổi nữa!

Chờ cánh tay cứng ngắc của cô buông xuống, anh mới mở miệng: "Anh xin lỗi."

"Được, em nhận!" Cô gật đầu, xoay người...

"Tiểu Úc!" Cô kéo cánh tay của cô, "Anh và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường, người anh yêu là em."

"Nếu như anh thực sự yêu em, chúng ta sẽ không phải gặp nhau ở chỗ này."

Anh thở dài một tiếng nặng nề, cởi áo khoác trên người đắp lên cô: "Tiểu Úc, quán bar loạn như vậy một phụ nữ ở ngoài uống rượu rất nguy hiểm. Anh có trách nhiệm mang cô ấy về..."

Cô cười cay đắng: "Anh vẫn còn quan tâm cô ta."

"Cô ấy là em gái Quân Dật, anh không thể bỏ mặc cô ấy."

"Vậy sao Lâm Quân Dật không đến?"

"Cậu ta..." Âu Dương Y Phàm nhất thời không biết giải thích làm sao, có chút ảo não. "Rốt cuộc em muốn anh nói như thế nào em mới tin? Anh thật tình với em, nhưng em tới giờ chưa từng tin tưởng anh!"

Mưa khiến cho quần áo mỏng manh trở nên nặng nề, nặng đến mức cô thở không nổi. Thì ra khi đau lòng đến tột cùng, trái lại biến thành bình tĩnh. Cô không muốn cãi nhau cũng không muốn làm rắc rối cô muốn nghỉ ngơi một chút, một năm, hai năm, có thể mười năm.

Cô nói: "Có lẽ, chúng ta căn bản không thích hợp... Không phải vấn đề của anh và Lâm Nhĩ Tích mà là anh không có cách nào khác khiến cho em tin tưởng anh...."

Tiểu Úc đem nhẫn kim cương trong lòng bàn tay đặt ở trong tay anh, nói với anh: "Ivan, em mệt rồi em muốn về nhà."

Anh nhìn chiếc nhẫn cười khổ nhưng không nói gì.

Cô cho rằng lúc nói chia tay, những gì đè ép trong lòng cũng tan biến, một chút cũng không còn... Trái lại ép quá mạnh, mạnh đến mức cô không cách nào chịu đựng!

*****

Âu Dương Y Phàm đưa cô về nhà. Lúc cô định ấn chuông cửa, anh ôm chầm cô nhẹ nhàng hôn một nụ hôn lên môi cô.

Nhẹ như gió, nhạt như nước.

Tiểu Úc xoay mặt đi, tránh đi nụ hôn tượng trưng tạm biệt của anh, đang muốn ấn chuông cửa thì nghe anh nói: "Anh cứ nghĩ trả giá một chút, thay đổi một chút, là có thể chạm đến lòng em."

Tay cô thoáng chút cứng ngắc, ấn xuống.

Cùng với tiếng chuông cửa, giọng anh khàn khàn vang lên bên tai cô: "Anh nghĩ mình kiên trì một chút, dễ dàng tha thứ một chút, em sẽ hiểu tình cảm của anh, nhưng em chưa bao giờ hiểu, vĩnh viễn cũng không biết.... Bất kể anh cố gắng như thế nào, em cũng không thể tin tưởng - anh yêu em!"

Mưa làm ướt thân thể anh, cũng làm ướt lời nói quyết đoán không thể ngăn cấm của anh.

Nhìn sự ưu thương và bất đắc dĩ trên mặt anh khiến cô bắt đầu tự trách...

"Em xin lỗi!" cô nói.

"Anh tôn trọng sự lựa chọn của em."

Anh buông tay, nói câu cuối cùng: "Mặc dù anh rất yêu em..."

Nói trắng ra đây là lời chia tay sao?

Sao anh không hung hăng nắm chặt cánh tay cô, lay lay cô rồi rống to: "Là mắt tôi mù mới yêu người tuyệt tình như em!" [Tác giả: Nếu tiếng rống to khàn giọng càng có hiệu quả]

Nhưng người ta ngay cả chia tay đều cư xử khéo léo tao nhã tựa như hoàng tử, trong ánh mắt đều là

đầu xốt, khỏe miệng còn cố gắng mỉm cười khoan dung, giày xé lòng cô, máu từ tim chảy tràn còn điên cuồng hơn cả mưa.

Đúng lúc Tiểu Úc muốn ôm anh nói: “Thật ra em yêu anh!”, người hầu lại mở cửa cho cô.

“Tiểu thư?”

Âu Dương Y Phàm dặn dò người hầu: “Tiểu Úc mắc mưa, nấu bát canh gừng cho cô ấy uống.... Chăm sóc cô ấy tắm lại lần nữa rồi để cô ấy ngủ.... Đừng quấy nhiễu cô ấy nghỉ ngơi, nếu Quan bá phụ, bá mẫu hỏi, bảo họ gọi điện thoại cho tôi.”

Âu Dương Y Phàm nói xong, lại vỗ vỗ bả vai của nàng, nói với nàng: “Em giữ gìn sức khỏe.”

Cô ngây ngốc gật đầu, nước mưa trên mặt có độ ẩm đặc biệt.

Đáng tiếc mưa quá lớn, anh không thấy nước mắt trên mặt cô...

Anh mở cửa xe, lên xe.

Mưa tạt vào trên kính xe ô tô, bóng dáng anh mờ ảo.

Anh ngồi trong xe, nhìn trong lòng bàn tay thật lâu, mới khởi động xe, biến mất trong cơn mưa mù mịt.

Cô tựa vào cửa khóc...

Cô biết, anh là đang nhìn chiếc nhẫn kim cương cô trả lại cho anh

*****

Tắm rửa sạch sẽ, uống canh gừng, Tiểu Úc vốn định ngủ một giấc quên cả trời đất, việc gì cũng không thiết. Không ngờ đầu óc hỗn hỗn độn độn, lăn qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được.....

Gối đầu ướt, cô lật qua mặt kia, mới phát hiện mặt kia cũng ướt.

Ngủ đến giữa trưa, điện thoại dưới lầu vang, tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng theo phản xạ cô ngồi dậy muốn đi nghe điện thoại.

Khi mặc quần áo xuống lầu mẹ cô đã cúp điện thoại, ba cô hỏi: “Là Y Phàm gọi tới?”

“Uh! Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, nói đã mời bác sĩ, chốc nữa lại đây xem Tiểu Úc có cảm lạnh không.”

"Như thế là còn lo lắng cho Tiểu Úc của chúng ta, xem ra hai đứa cũng không xảy chuyện gì lớn, chắc là giận dỗi thôi."

"Tính tình Tiểu Úc tùy hứng, đều là do chúng ta làm hư."

Tiểu Úc ngẩn ngơ đứng trên cầu thang... hay là thực sự là cô quá tùy hứng.

Cô nhớ có một buổi tối, cô nằm ở trên ghế xem tiểu thuyết, thấy bên trong nhắc tới kem thuyền chuối tiêu, cô lau miệng thần cảm thán: "kem thuyền chuối tiêu... thêm ăn quá a!"

Âu Dương Y Phàm lập tức mặc quần áo đi ra ngoài, mấy tiếng đồng hồ sau, mua kem thuyền chuối tiêu về...

Không biết anh mua ở đâu, mà hương vị đều ngon hơn tất cả kem thuyền chuối tiêu cô đã từng ăn!

Thật ra Âu Dương Y Phàm rất lười, đôi khi cô bảo anh đến công ty xem, anh luôn nói bận rộn, nhưng mỗi buổi tối khi đón cô tan ca cho tới bây giờ anh chưa từng nói anh bận.

Mỗi lần anh đi ra ngoài xã giao trở về đều nói mệt, nhưng cùng cô dạo phố một ngày, bước chân khi đi đường đều cứng ngắt, cho tới bây giờ chưa từng than một câu: anh mệt!

Nghĩ nghĩ nước mắt cô lại chảy xuống, anh đối xử với cô thật sự rất tốt!

Ba cô định nói chuyện, thấy cô xuống lầu vươn tay kéo ghế dựa bên cạnh: “Con thức rồi? Lại đây ăn một chút gì đi.”

Cô đi qua ngồi xuống, ông không hỏi cô vì sao về nhà, ngược lại hỏi: “Làm ở công ty Y Phàm thế nào?”

“Rất tốt, toàn bộ đều đi vào quỹ đạo, phát triển càng lúc càng nhanh!”

“Y Phàm nói bạn nó rất có năng lực, bình thường con nên học hỏi nhiều ở anh ta ... Nhìn xa xa một chút.”

Ánh mắt của cô quả thật rất thiện cận, cứ nghĩ rằng ba cô vì tác hợp cô cùng Âu Dương Y Phàm mới đem cô giao cho anh, thì ra bọn họ là muốn để cho cô học hỏi Lâm Quân Dật.

Hèn gì mỗi lần cô trách móc Âu Dương Y Phàm: “Anh là một người đàn ông, một ông chủ lớn lại ở nhà nhàn nhả tự tại, để em liều sống liều chết bán mạng cho công ty anh.”

Anh luôn nịnh nọt, đấm lưng cho cô, cực kỳ tỉ mỉ hỏi công việc một ngày của cô.

Có khi còn thay cô bày mưu tính kế, cả đêm vẽ kế hoạch với cô...

Bây giờ nhớ lại, căn bản anh không phải lười, mà là không muốn can thiệp nhiều vào chuyện hoạt động ở công ty Lâm Quân Dật.

Làm một người bạn, anh tôn trọng và tín nhiệm Lâm Quân Dật!

Làm người yêu, anh luôn dành cho cô sự ủng hộ và khích lệ lớn nhất.

Mà cô, hiện tại mới hiểu... Anh điềm đạm săn sóc cô.

Tiểu Úc lắc đầu không muốn nghĩ tiếp, càng nhớ càng đau đầu!

*****

Ngày đầu tiên chia tay, cô vượt qua trong hỗn loạn, trừ bỏ trống rỗng không có cảm giác đặc biệt gì;

Ngày thứ hai chia tay, cô nhìn trần nhà gần người một ngày, lấy di động ra nhìn nhiều lần, không phải không muốn khởi động máy, là mở máy không được.

Ngày thứ ba chia tay, mẹ cô lái nhai bên tai cô một ngày, bảo cô gọi điện thoại cho Âu Dương Y Phàm, cô một câu cũng không nói, chỉ nằm ngủ.

Ngày thứ tư chia tay, cô trống rỗng nhìn ngón tay ngấn ngơ thì mẹ Quan lại nói có một cô gái họ Lâm gọi điện thoại đến tìm cô. Tiểu Úc tỏ ra phong độ, dù không muốn cũng cố nhịn, xuống lầu tiếp điện thoại.

“Xin chào, xin hỏi ai ở đầu dây vậy?” Cô biết rõ mà vẫn hỏi.

Điện thoại truyền đến một giọng nói mềm mại: "Tôi là Lâm Nhĩ Tích, em gái Lâm Quân Dật."

Cư nhiên chưa nói rõ là bạn của Âu Dương Y Phàm, thật là một người thông minh.

"À. Tìm tôi có việc sao?"

"Có thể gặp cô một lần không? Tôi có mấy lời muốn nói với cô."

"Không phải ngại, đúng lúc tôi cũng có chút việc. Có gì mà không thể nói bằng điện thoại sao? Vì sao phải gặp mặt tôi mới nói?" Tuy rằng Tiểu Úc cố gắng tỏ ra khéo léo, nhưng giọng điệu vẫn không tự nhiên lắm.

Trong phúc chốc điện thoại im lặng, giọng nói dịu dàng vang lên."Vậy tôi nói thẳng, là Y Phàm muốn tôi gọi điện thoại cho cô."

"Anh ấy?" Tiểu Úc thay đổi tư thế, cảm thấy khó chịu trong người. "Vì sao anh ấy không tự gọi?"

"Đúng vậy! Kỳ thực, tôi không có tư cách gì để nói chuyện với cô, nhưng Y Phàm nói cô không tin anh ấy, muốn tôi đứng ra làm sáng tỏ quan hệ chúng ta một chút."

"À!" Anh ta quả nhiên tự mình biết mình.

"Tôi cùng Y Phàm chỉ là bạn bè bình thường, buổi tối đó tâm trạng tôi không tốt muốn tìm anh ấy nói chuyện, anh ấy nói không tiện nên từ chối tôi. Đúng lúc nghe điện thoại vừa vặn nghe một đàn ông xa lạ nói chuyện với tôi, anh ấy lo lắng tôi gặp phải bất trắc mới ra quán bar tìm tôi... Tôi bị người kia lôi kéo làm chân bị bong gân không thể tự đi nên anh ấy phải đưa tôi về."

Nghe hình như không phải lỗi của Âu Dương Y Phàm. Tiểu Úc giật nhẹ khóe miệng, lạnh lùng nói: "Người xinh đẹp như cô lẽ ra không nên đến những nơi như quán bar."

"Tôi đã quen cứ tâm tình không tốt là phải đi quán bar với Y Phàm tâm sự với anh ấy. Tôi không nghĩ tới cô để ý chúng tôi gặp mặt nói chuyện phiếm, nếu như tôi sớm biết tôi sẽ không tìm anh ấy."

Nói mới dễ nghe làm sao.

Tiểu Úc tức giận nghiêng rằng, cố ý dùng giọng điệu rất bình tĩnh nói: "Tôi để ý làm gì. Các người nửa đêm nhàn rỗi không có việc gì, nếu đi uống cà phê, trò chuyện như quan hệ bạn bè bình thường. Tôi đương nhiên sẽ không đa nghi, lại càng không nghĩ ngợi lung tung!"

"Nếu như cô biết chúng tôi trò chuyện nội dung gì, cô sẽ không để ý như thế."

"Tôi đối việc đó không có hứng thú!"

"Anh ấy nói cá tính cô quá mạnh mẽ, chọc giận cô, anh ấy tuyệt đối không có ngày bình yên. Vì vậy

anh ấy trách tôi sau này tâm trạng không tốt thì tìm người khác tâm sự, anh ấy cũng không giúp được tôi nữa."

"..." Tiểu Úc bắt đầu lặng lẽ lắng nghe, quan tâm chủ đề này một chút.

"Anh ấy còn nói, anh ấy đã quen cuộc sống có cô bên cạnh, anh ấy không tưởng tượng được nếu sau này không có cô mắng, cuộc sống sẽ buồn chán thế nào."

Tiểu Úc ngơ ngác cầm điện thoại. Chính là cô làm sao quen được cuộc sống thiếu anh, sau này không có anh dỗ ngon dỗ ngọt làm cô cười, cuộc sống có gì đáng để cười nữa?!

Lâm Nhĩ Tích còn nói: "Nói thật tình, tôi quen Y Phàm lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa gặp qua anh ấy quan tâm người nào như thế."

"Đó là do cô không soi gương!"

Giọng Lâm Nhĩ Tích buồn vô cớ: "Cô sai rồi, anh ấy đối với tôi không tốt như tưởng đâu!"

"Cô nhìn không thấy?" Tiểu Úc hít sâu. Cô với Lâm Nhĩ Tích nói chuyện với nhau chưa đầy mười câu đã hít thở không thông, cô thật sự không hiểu Âu Dương Y Phàm làm thế nào để quen cô ta nhiều năm như vậy.

"Nhiều năm như vậy, tôi không phải không nhìn ra tình cảm của anh ấy, tôi đúng là làm anh ấy rất thất vọng. Nhưng cho tới bây giờ anh ấy chỉ nói với tôi một câu: yêu tôi... Trừ phi tôi chủ động tìm, anh ấy sẽ không hẹn tôi đi ra ngoài, hơn nữa mỗi lần chúng tôi gặp mặt, bên người anh ấy luôn có phụ nữ đi theo. Trong mắt tôi Âu Dương Y Phàm là một người cực kỳ cao ngạo, chưa từng vì bất kỳ phụ nữ nào mà nói chuyện khép nép cho dù là tôi... Anh ấy cũng từng nói: "Vì sao không cho anh ấy cơ hội?" Lâm Nhĩ Tích tự giễu một nụ cười qua điện thoại: "Anh ấy vì sao không tự hỏi chính mình, anh ấy đã từng tranh thủ cơ hội chưa?"

"Cô là hôn thê của bạn anh ấy, anh ấy làm sao tranh thủ được?!"

"Nếu anh ấy thực sự yêu tôi lý do gì cũng có thể vứt bỏ!"

Tiểu Úc cầm điện thoại không nói gì. Đúng vậy! Nếu thực sự yêu một người, điều gì có thể cản trở?

Lâm Nhĩ Tích nói: "Ngày đó tôi hỏi Y Phàm: nếu như cô thích một người đàn ông khác, anh ấy sẽ làm thế nào. Anh ấy trả lời tôi: anh ấy không thể sống mà không có cô."

Tiểu Úc run run một chút, giọng điệu cũng không còn lạnh nhạt. "Cô vì sao muốn nói tôi nghe những lời... này?"

"Bởi vì tôi là bạn của Y Phàm, tôi không muốn anh ấy không có ngày yên bình." Điện thoại lại im lặng, Tiểu Úc cho rằng bên kia đã cúp điện thoại, vừa định tắt điện thoại, điện thoại lại truyền đến câu mà cô không thể ngờ. "Được rồi, tôi nhớ rõ lời mẹ cô nói qua: 'Phụ nữ điều gì cũng có thể sai, điều duy nhất không thể sai là để mất người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu mình!' những lời này tôi rất thích."

Người này... Thật sự là...

Cô nén xuống cảm giác suýt nôn ra máu, cười nói: "Cảm ơn!"

"Không cần khách khí!"

Cúp điện thoại xong, Tiểu Úc càng nghĩ càng đau đầu.

Cô lắc lắc cái đầu rối loạn, cô cần một chút thời gian và không gian, để có thể tỉnh táo kết thúc mối quan hệ này.

Chương 15: Gần gũi thân mật

Trong sân bay, Tiểu Úc đến cửa đăng ký mà nhin không được quay đầu về phía sau nhìn xung quanh.

Tuy cô không nói cho ai biết cô muốn đi Nhật Bản, nhưng vẫn mơ mộng lúc này Âu Dương Y Phàm sẽ như thần tượng trong phim, chạy đổ mồ hôi như mưa từ xa xa tới, ôm chặt lấy cô và nói: “Tiểu Úc, anh yêu em, ở lại với anh đi!!!”

Biết đâu vì xúc động cô sẽ không đi nữa..

Cũng phải! Loại tình tiết đẹp thế này chỉ trong phim truyền hình tám giờ mới có. Cô cứ mơ, cứ mơ đi cũng đâu có quá đáng!

Thế nhưng, thế nhưng, nhưng mà... Đánh chết cô cũng không nghĩ ra, hiện thực còn khoa trương gấp trăm lần hơn phim truyền hình!

Máy bay đáp xuống phía tây sân bay Nhật Bản.

Tiểu Úc xuống máy bay lấy túi du lịch, vô tình nhìn ra cửa, thấy Lăng Lăng đang vẫy tay với cô.

Gần một năm không gặp, Lăng Lăng càng thêm mặn mà, thành thực và tự tin hơn trước!

Sau đó cô vô tình thấy Dương Lam Hàng đứng bên cạnh Lăng Lăng, tay anh ấy khoác lên vai Lăng Lăng một cách tự nhiên, ngay cả đuôi lông mày đều chứa đựng sự yêu chiều vô hạn, trong mắt anh ngoại trừ cậu ấy căn bản không chứa được cô gái nào khác!

Aiz! Cô đến Nhật Bản làm gì! Người ta tình cảm ngọt ngào như vậy, cô không phải tự mình tìm kích thích sao!

Tiểu Úc buồn bực đi hai bước. Nghe thấy người xung quanh toàn nói thứ ngôn ngữ cô không hiểu, điều kích động đầu tiên cô muốn làm là mua vé máy bay về nước, cái địa phương xấu này không phải để người đến. Thà mỗi ngày ở nhà nhìn trần nhà ngấn người, ôm con gấu Verney xem như tên khôn kiếp bạc tình kia mà mắng, một mình nhấm nháp mùi vị thất tình còn hơn!

Cũng không biết hiện giờ tên lăng nhăng kia đang bận rộn cái gì, có nhớ tới cô hay không...

Ai nha! Lại nhớ anh ta nữa rồi, cô lắc lắc đầu, đem túi du lịch đặt trên mặt đất im lặng, hít thở thật sâu hai cái.

“Xin hỏi, cô có cần giúp đỡ gì không?”

Oa! Rất dễ nghe nha, lần đầu tiên cô phát hiện tiếng Trung Quốc du dương, trong trẻo như bài hát, lần đầu tiên cô nghe thấy một giọng đàn ông êm tai như thế.

Cô gật đầu biết ơn, rất vừa lòng với quý ông lịch sự trước mặt, thật ngưỡng mộ đồng bào dân tộc mình vô cùng.

À! Chẳng những giọng nói dễ nghe, diện mạo cũng rất đẹp trai, hai má sáng mịn như ngọc, người có chút gầy gò mang theo cảm giác mát mát, buồn bã mà sâu thẳm, dưới đôi kính râm là ánh mắt dịu dàng mà mơ hồ như khói, một vài sợi râu nhỏ nhỏ khiến cả người anh ta tràn ngập vị quyến rũ của người đàn ông thăng trầm.

Kết hợp với áo sơ mi lụa màu đen gợi cảm Playboy là chiếc quần thẳng tắp màu đen, thật sự đẹp trai chói mắt, có thể nói là sốc. Khó trách phụ nữ Nhật Bản chưa thấy qua soái ca Trung Quốc đều si mê nhìn anh ta.

Không biết vì sao, càng nhìn càng phát hiện anh ta đặc biệt giống tên ngu ngốc kia, nếu béo một chút, cạo râu sạch sẽ...

A!

Ngọc Hoàng đại đế, Như Lai phật tổ, không..... Nguyệt Hạ lão nhân, đầu óc các người có phải có vấn đề hay không!!!

Cô vừa định chuẩn đi, liền bị Âu Dương Y Phàm kéo lại thật chặt.

"Honey, sao Thiên Chúa cứ luôn cho chúng ta gặp nhau ngoài ý muốn thế!"

Xí, ngoài ý muốn! Nếu ngoài ý muốn thật, cô đi đập đầu liền!

Từ trong ngực anh chui ra, phải mất một lúc cô mới thở ra một hơi. "Chúng ta không quen thân, vui lòng giữ khoảng cách!"

"Dựa vào việc suốt đêm anh bay tới Nhật bản, em nói lời này không phải quá vô lương tâm sao?"

"Anh đi máy bay?" Cô khó tin nhìn anh: "Đi máy bay làm sao có thể nhanh đến thế?"

"Từ khi quen biết em, anh phát hiện ra thế giới này cái gì cũng có thể xảy ra! Bao gồm cả việc anh - Âu Dương Y Phàm có thể bị cùng một cô gái đá hai lần..."

"Người như anh, cho em cơ hội em có thể đá anh một trăm lần!"

"Tốt! Anh cho em cơ hội!"

"Cái gì!"

Cô mới nói gì đó? Giống như vô tình cho anh cơ hội quay lại...Cô nuốt lời còn kịp không?

"Cơ hội tốt như vậy anh giữ cho người khác đi."

"Em xác định?!"

Thấy khuôn mặt anh gầy đi thấy rõ, cô quyết định không thềm dài dòng với anh, càng nói chắc chắn không có lợi cho cô.

Chạy nhanh ra cửa, oán hận đầy ngập của cô chỉ có thể trút giận lên người bạn bán đứng cô.

Nhưng cô còn chưa mở miệng, vẻ mặt Lăng Lăng vô tội nhìn cô nói: "Tớ chỉ là 'Trong lúc vô ý' nói cậu muốn tới nghỉ phép mà thôi..."

Một lời tuyên bố.... phải sạch sẽ trách nhiệm.

"Bạch Lăng Lăng!!!"

"Cậu không cần cảm ơn tớ đâu!".

Tiểu Úc bất bình đầy bụng, có khổ mà không thể nói!

Đáng ghét nhất là Âu Dương Y Phàm còn ở phía sau ôm lấy cô, bổ sung một câu: "Đúng vậy, em không cần cảm ơn, anh đã cảm ơn chị dâu tương lai của anh rồi!"

Vốn đang muốn tránh né mẹ già cô suốt ngày phiền toái "ân cần dạy dỗ", để đến Nhật Bản yên tĩnh, hỏi ý kiến Lăng Lăng một chút.

Vậy mà cô chị dâu này, ý kiến của cô cũng không cần hỏi!

*****

Tiểu Úc tại Nhật Bản không quen biết ai ngoại trừ Lăng Lăng, nên chỉ có thể cố mà chịu đựng sự nồng nhiệt của Âu Dương Y Phàm.

Tại khách sạn sắp xếp đồ đạc, Lăng Lăng và Dương Lam Hàng hẹn cô ra chỗ ăn tối đã đặt trước, để tên phiền toái Âu Dương Y Phàm kia một mình ở lại trong phòng cô.

Cô ngồi trên sofa, bày ra nét mặt lý trí: "Âu Dương Y Phàm, nếu em nhớ không lầm, vài ngày trước chúng ta đã chia tay."

"Pháp luật quy định, ly hôn cũng có thể tái hôn."

"Anh"

Anh từng chút tiến gần lại, một bàn tay đặt lên trên tay vịn sofa, tay kia thì đặt lên trên đùi dựa, giam cô đang muốn tránh né vào trong không gian nhỏ hẹp.

Cảm giác ngọt ngào này khiến cô có chút bối rối, hoàn toàn bỏ ý định nói chuyện lý trí với anh.

Cô cố giả vờ bình tĩnh: "Em kính nhờ anh cách em ra xa một chút."

"Tiểu Úc... Vì sao em càng vứt bỏ anh, anh lại càng muốn chinh phục em? Anh cứ tin tưởng một ngày nào đó, anh sẽ khiến cho em chủ động ôm anh, nói với anh rằng: Em yêu anh!"

Nếu những lời này đến từ miệng của những người đàn ông khác, toàn bộ tinh thần sẽ rối loạn. Từ miệng của người như Âu Dương Y Phàm nói ra, lại kết hợp chút tà khí và quyết đoán, càng khiến trái tim cô nhảy loạn nhịp.

“Xét thấy em không hài lòng nhẫn đính hôn nên anh đổi cái khác cho em!” Anh thâm tình quỳ xuống trước mặt cô, lấy ra cái hộp nhỏ màu vàng, mở ra trước mặt cô: “Chúng ta kết hôn đi!”

Tiểu Úc choáng váng thật lâu, tâm tình kích động mới bình tĩnh lại, lạnh lùng trả lời: “Việc này... Đợi kiếp sau rồi hãy nói.”

Vẻ mặt anh vận vẹo không thể tả. Tóm lại rất đáng yêu, khiến mỗi lần cô nhớ tới, đều muốn cười!

Cô len lén nhìn thoáng qua chiếc nhẫn kim cương trong tay anh. Trên chiếc nhẫn đính hôn viên kim cương lớn đã có chút thô tục, vậy mà chiếc nhẫn cưới này còn thô tục hơn...

Người này cái gì cũng tốt, chỉ ánh mắt thâm mỹ là kém không chịu được.

.....

Buổi tối ăn cơm xong, không biết là ai đề nghị nói đi khách sạn PUB uống một ly, đúng là không có tính xây dựng. Tiểu Úc phản đối, liền bị cự tuyệt thô lỗ.

Tửu lượng của Lăng Lăng thì khỏi phải bàn, Dương Lam Hàng và Âu Dương Y Phàm, đều là đàn ông trải qua trăm trận trong xã giao. Chỉ mỗi Tiểu Úc là thảm, vốn đã không thắng được rượu, hơn nữa lúc tâm tình cực kỳ kém mới uống vài ly đã có cảm giác say, đầu cũng có chút choáng váng.

Nhớ tới đêm mưa kia, nhớ tới Âu Dương Y Phàm dịu dàng lau đi nước mắt Lâm Nhĩ Tích, còn ôm cô ta lên lầu, Tiểu Úc uống một hơi cạn ly, ly lửa cay nóng rót vào tận tim. Cô lại nhớ tới Âu Dương Y Phàm lúc xúc động, nhớ tới nét mặt lúc anh nhìn chiếc nhẫn kim cương...

Cô nâng ly, dùng rượu sưỡi ấm lạnh lẽo trong lòng một chút.

Khi Tiểu Úc còn muốn uống tiếp, Âu Dương Y bắt lấy tay cô, lấy đi ly rượu trong tay.

“Uống rượu thế này có hại cho sức khỏe, ăn chút gì trước đi.”

Cô ngược lên nhìn Âu Dương Y Phàm, mới một tuần không gặp mà anh tiêu tụy nhiều quá, dưới ánh đèn đỏ thăm đường như anh rất thất vọng và đau buồn khiến tim cô co thắt.

Cô nhìn gương mặt anh, nhất thời ý chí không kiên định, không nhịn được kéo tay áo anh hỏi một câu thiếu chất: “Ivan, người anh yêu rốt cuộc là ai?”

“Là em!” Âu Dương Y Phàm thu lại vẻ bất cần đời thường ngày, cúi mặt xuống, kề sát vào mặt cô nói: “Anh yêu em.”

“Vậy còn Lâm Nhĩ Tích thì sao?”

“Nếu người anh yêu là cô ấy, anh cần gì phải hạ mình cầu xin em?”

Nói rất có lý. Nếu anh có gì với Lâm Nhĩ Tích, anh hẳn đã sớm chia tay với cô, cần gì phải cố hết sức xoay chuyển lòng cô.

Anh nói: “Anh không phải loại người nhu nhược, càng không phải người thích chân đạp hai thuyền, nếu anh thật lòng yêu Lâm Nhĩ Tích, anh sẽ nói rõ ràng với em, tránh cho em càng lún càng sâu.”

“Em xin lỗi!” Cô sờ sờ mặt anh, nói: “Là do em quá thất thường, không tin tưởng anh.”

Âu Dương Y Phàm cầm lấy tay cô, đặt bên môi, nhẹ nhàng hôn: “Ngày đó anh cũng có chút nóng nảy. Sau khi trở về, anh bình tĩnh ngắm lại em tức giận là đúng. Nếu đổi lại anh thấy một người đàn ông ôm em lên lầu, hai tiếng còn chưa xuống, nói không chừng anh sẽ đánh gãy chân hẳn!”

“Có phải không?”

“Thật ra anh nên vui mừng, vì em càng tức giận càng chứng tỏ em quan tâm nhiều đến anh!”

“Xứng đáng là bậc thầy của tình yêu, rất sâu sắc!”

“Quá khen, quá khen!”

Cô nở nụ cười, mấy ngày nay cô mới cười lần đầu tiên, hơn nữa còn cười rất vui vẻ!

Chợt nghĩ ngợi, nụ cười cô vụt tắt: “Tuy nhiên, nếu anh còn dám quyến rũ người phụ nữ nào khác, để xem em xử lý anh thế nào!”

“Lần này bị em hành hạ mấy đêm khó ngủ..... Anh nào dám quyến rũ không rõ cùng người phụ nữ

khác chứ!”

Một luồng ánh sáng đỏ sậm chiếu từ sau lưng Âu Dương Y Phàm, nhuộm áo sơ mi màu đen của anh thành màu tím, làm đường nét trên mặt anh nổi bật càng thêm phần mỹ cảm, nhất là ý cười bên môi anh, gợi lên trí nhớ quen thuộc của cô...

“Anh?” Tiểu Úc ngạc nhiên nhìn khuôn mặt trước mắt này, một loại ảo giác đan xen thời gian.

Âu Dương Y Phàm nhìn về phía cô, “Em làm sao vậy?”

“Anh trông...rất giống một người”

“Ai chứ?”

Tiểu Úc vì kinh ngạc mà suy nghĩ bối rối, thử thăm dò hỏi: “Trước kia anh từng đến Bule Pub chưa?”

“Thường xuyên đi. Rồi sao?”

“Năm năm trước thì sao?” Cô kéo tay áo anh, khẩn trương đến mức quên cả hô hấp: “Năm năm trước ngày mười lăm tháng năm, anh có đến không?”

Sau khi Âu Dương Y Phàm nghĩ ngợi, nhanh chóng giật mình. “Úc! Em là cô gái ăn ba cái kem thuyền chuối* ngày đó sao?”

“Người ngồi ở đối diện anh chính là em?”

“Uh.”

Tiểu Úc ngực đột nhiên cứng lại, đối mặt với mối tình đầu, với người đầu tiên khiến tim mình đập rộn lên thật lâu khó quên, cô không rõ là vui sướng, hay là thương cảm. Thật lâu sau, cô vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve đường cong trên mặt anh, nhìn kỹ hình dáng của anh - đây là chuyện năm năm trước cô muốn làm nhất.

Hiện tại, cô rất cực đã tin: Tình yêu của bọn họ, đúng là duyên trời định! “Ivan.....” Cô trù mến gọi tên anh, sau đó giọng lập tức trầm xuống: “Ngày đó cô gái tới tìm anh là ai?!”

Âu Dương Y Phàm lập tức ngẩng đầu nhìn về phía người phục vụ. “Phiền anh mang đến một bình rượu Sake**.”

“Nói nhanh lên!” Cô trừng mắt anh

“Anh cũng không nhớ rõ .....” Anh nghĩ nghĩ, tựa hồ nhớ tới cái gì: “Chắc là Phi Phi***? Là Hàng bảo cô ấy đến PUB tìm anh trở về, thương lượng một chút chuyện đi Mỹ ngày hôm sau, không tin em có thể hỏi Hàng...”

Nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Dương Lam Hàng thì giọng anh im bật, quay đầu nói với người phục vụ: “Phiền anh, hai bình rượu Sake.”

Cô không hỏi tiếp, bởi vì cô lựa chọn tin tưởng anh.

Nếu hai người bên nhau, còn gì quan trọng hơn niềm tin dành cho nhau chứ.

*****

Bốn người cùng uống đến khuya, sau đó Âu Dương Y Phàm ôm Tiểu Úc đã say mèm đi vào phòng ngủ, rồi đặt cô lên giường.

Ánh sáng mềm mại bên ngoài hé qua cánh cửa mở chiếu vào mặt cô, phản chiếu màu phớt đỏ trên gò má nhợt nhạt.

Anh cười nâng mặt của cô, sờ đôi môi mềm mại của nàng. Ngày thường cô hồn nhiên đáng yêu, có chút thất thường, có chút ngây thơ. Mỗi khi say rượu, nụ cười của cô lại trở nên đặc biệt quyến rũ, ánh mắt mơ màng mê hoặc đến hồn xiêu phách lạc.

Thấy cô hơi nhúu mày, anh lo lắng hỏi: “Em không sao chứ?”

“Uh...” Cô di chuyển thân thể, nụ cười còn kiều diễm động lòng người hơn cả hoa Tường Vi. Trong bóng tối, đôi mắt cô sáng như sao: “Đầu có chút choáng váng, ngủ một giấc sẽ ổn.”

“Anh đi chuẩn bị nước ấm cho em, tắm sạch rồi ngủ tiếp.”

“Dạ.” Tiểu Úc ngoan ngoãn gật đầu, nhắm mắt lại.

Khi anh mở nước xong trở lại phòng ngủ thì Tiểu Úc đang ngủ. Mái tóc xoăn xõa trên ra giường màu trắng, gợi cảm mà nóng bỏng. Bộ ngực phập phồng dưới lớp âu phục hồng nhạt theo hơi thở rối loạn của

cô, khiến anh nhìn không được muốn vỗ về an ủi cô.

Anh ho nhẹ một tiếng, đem ánh mắt chuyển dời qua gương mặt cô, vừa nhìn đến môi cô, miệng anh càng khô khốc...

“Tiểu Úc.....” Anh dịu dàng khẽ gọi cô.

Cô mở mắt ra, chậm rãi vươn tay, vuốt ve đường nét trên mặt anh.

Tay cô thật mềm mại, da thịt bị cô vuốt ve qua vẫn mãi quyến luyến nhu tình của cô.

Nhất thời tinh thần anh hoảng hốt, đôi môi mềm mại tiến sát khóe môi của cô, khẽ khàng hôn lên môi cô.

Cô chẳng những không cự tuyệt, ngược lại còn ôm lấy vai anh, đem đầu lưỡi khéo léo tiến vào trong miệng anh, tìm kiếm lưỡi anh...

Anh nhìn không được than nhẹ một tiếng, để mặc lưỡi kích cuồng trong chiếc miệng thơm của cô tùy ý trôi dạt.

Những nụ hôn nồng nàn

Đêm, không còn mất mát

Lòng, không còn trống rỗng

Những nụ hôn càng lúc càng say đắm, ôm cũng càng ngày càng chặt chẽ, Âu Dương Y Phàm gặt gao ôm cô, ôm đến khi không thể thỏa mãn khát vọng của anh, mạch máu anh đã như ngọn lửa toát ra, tay anh không kiểm soát được nữa sờ soạng bộ ngực mềm mại của cô một chút...

Thân thể mềm mại của cô hơi co rúm lại, run run, nhưng không phản kháng kịch liệt.

Âu Dương Y Phàm sao lại không rõ loại phản ứng này, thân thể cô cũng khát vọng được anh âu yếm...

Anh hôn càng cuồng nhiệt hơn, một tay lấy ôm thắt lưng cô, tay kia linh hoạt cởi bỏ nút áo phục của cô, nhẫn nại của anh đã đến cực hạn, tự chủ mà anh vẫn lấy làm kiêu ngạo đã hoàn toàn bị cô đánh bại, tối nay, anh không muốn gì hết, chỉ muốn có cô!

Lúc tay anh đặt trên bộ ngực mềm mại không thể ngờ của cô, cô từ chối một chút, hai tay bất lực nắm chặt tay anh, ngược đôi mắt to buồn nhìn anh. Khóe miệng anh cười xấu xa, đầu ngón tay bắt đầu khiêu khích vuốt ve nụ hoa mềm mại của cô.

Cô gái trong lòng anh nhìn không được thở gấp một tiếng, thân thể giãy dụa có chút cứng ngắc. Môi anh dời đi, dịu dàng hôn lên mặt cô, mắt, cùng hai tai của cô; cánh tay nắm chặt tay anh dần dần yếu ớt, dần dần buông lỏng...

Môi anh theo vạt áo rộng mở của cô hôn xuống phía dưới, cuối cùng ngậm lấy nụ hoa xinh xắn của cô...

“Uhm.....” Tiểu Úc không thể nhịn, ngâm khẽ một tiếng, thân mình vô tình rướn lên.

Tối nay, cô quả thật có chút say, thân thể nhẹ bồng bênh, khi thì như đang bay trong mây mù sương, khi thì sa vào một loại cảm giác kích thích đặc biệt. Nhưng tâm trí của cô vẫn tỉnh táo, cô biết rõ mình đang ở đâu, càng biết rõ người đàn ông đang nằm trên người cô đang muốn làm gì.

Lý trí cô muốn cự tuyệt, nhưng thân thể cô bị đầu lưỡi anh khơi lên khát vọng.

“Em có muốn thử không?” Anh hỏi bên tai cô, khí nóng thổi vào dây thần kinh mẫn cảm của cô.

Ánh mắt cô không chịu khống chế nhìn về phía thân thể anh, đường nét trên thân thể cường tráng, thật là một người đàn ông gợi cảm.

Cùng một người mẹ hoặc như vậy mây mưa lần đầu, nhất định là nhớ cả đời khó mà quên. Cho dù là ngày sinh nhật năm cô mười tám tuổi, cô cũng có thể gặt đầu, hưởng chi là hôm nay.

“Sẽ rất đau phải không anh?” Lời vừa ra khỏi miệng, hai gò má nóng bừng của cô càng tăng thêm vài phần nhiệt độ.

Mắt anh nhấp nháy một chút, thoáng bất ngờ hạnh phúc. Anh ngắm nhìn chăm chú làn da trắng nõn non mềm của cô. “Anh sẽ không làm em đau...”

Cô cười nhắm mắt lại, để mặc tay anh cẩn thận kéo váy cô ra.

Ai ngờ, cô chỉ cảm thấy thân mình nhẹ hẫng, thân thể bị anh ôm lấy.

Cô tò mò mở mắt, mới phát hiện anh đem cô ôm vào phòng tắm.

Trong bồn tắm xa hoa rộng lớn sương mù dâng lên mờ mịt, cánh hoa hồng nổi trên mặt nước, theo gợn nước bông bênh, trôi dạt vào chốn mê hoặc, tuyệt đẹp...

Hơi nước bốc lên trước mắt cô, nhiệt độ ngày càng tăng, giống như phòng tắm hơi khiến cho người ta khó thở.

Âu Dương Y Phàm đưa tay thử độ ấm của nước, mới đem cô để vào trong nước.

“A...” Sóng nhiệt quét qua tất cả giác quan của cô, cảm giác nóng bỏng chảy vào trong mạch máu...

Anh bước theo sau tiến vào bồn tắm, ôm hôn cô thật sâu, chìm vào đáy nước...

Thế giới biến thành một đại dương mênh mông, hôn cuồng nhiệt khao khát, cánh hoa hồng đỏ nhẹ nhàng khiêu vũ dưới áo sơ mi màu đen của anh.

Trước kia Tiểu Úc trước cảm thấy “Liều chết triền miên” thật khoa trương, giờ trải qua nụ hôn mang theo hương vị tử vong này, cô mới phát hiện không từ ngữ nào có thể chuẩn xác hơn!

Lúc cô gần như ngất đi vì bị hôn đến thiếu dưỡng khí, anh cuối cùng mới kéo cô trôi lên mặt nước, cho cô cơ hội để thở.

“Trời!” Cô tựa vào thành bồn tắm, thở hổn hển, vượt đi nước ấm trên mặt: “Em phát hiện cùng một chỗ với anh thì hệ hô hấp rất quan trọng!”

Anh cười hai tiếng, ngón tay theo mái tóc rỏ nước của cô trượt xuống, dừng ở sau lưng cô, cởi bỏ nút áo ngực, áo ngực màu đen rơi vào trong nước, hai vú tuyết trắng xinh xắn ửng đỏ, ngạo nghễ đứng thẳng...

Cô ngượng ngùng quay đi, không dám nhìn anh nữa. Hơi nóng bốc lên, phất qua mặt cô, ngưng tụ thành giọt nước chảy trên trán...

“Tiểu Úc.....” Anh nghiêng mình đặt thân lên trên người cô, giọng anh du dương, ánh mắt sóng sánh, lay động. “Em đẹp quá.....”

Thân thể cô mềm nhũn, thiếu chút nữa chìm vào trong nước, cũng may tay anh kịp nâng eo của cô.

Lại một nụ hôn dài, môi anh thật mềm mại, lưỡi rất nhẹ nhàng, trong lúc xoay chuyển cho dù có cuồng dã cũng không khiến người ta cảm thấy thô lỗ chút nào...

Tiểu Úc nhắm mắt lại, thân thể ở trong nước yếu ớt ôm anh, tùy ý để môi anh khiêu khích qua từng vị trí một mảnh cảm trên thân thể, chờ đợi anh đến lấp đầy sự trống rỗng trong thân thể cô.

“Ivan.....” Chờ khi cô mở to mắt, khao khát nhìn anh, cô mới vô tình phát hiện anh đã cởi quần áo xong!

Cô choáng váng! không hổ là cao thủ, ngay cả cởi quần áo cũng có kỹ thuật như vậy!

Anh dùng hai tay tách hai chân cô nàng ra, nhẹ nhàng đem chướng ngại cuối cùng kéo xuống từ đôi chân thon dài của cô. Ngón tay của anh thăm dò vùng bí ẩn của cô, dòng nước nóng bỏng theo ngón tay anh tiến vào, dũng mãnh chảy vào thân thể cô, hòa hợp với dòng nhiệt chảy ra từ hạ thân cô, đó là một loại sung sướng khó có thể diễn tả thành lời, cô cắn chặt môi dưới tựa vào trên vách đá trắng nõn, một tiếng rên rỉ tràn ra từ trong kẽ răng.

Anh dùng cánh tay ôm vai cô, giúp thân thể của cô cách xa vách đá cứng rắn một khoảng. “Kêu ra đi, anh muốn nghe...”

Không biết là nước quá mức hư vô, hay là thân thể cô quá mức trống rỗng, cảm giác trống rỗng không điểm tựa này theo toàn thân truyền đến khiến cô thiết tha khát vọng có người lấp đầy.

Hạ thân của anh ma sát vài cái ở hai bên đùi cô, da thịt anh còn nóng hơn nước ấm, khi cả người cô tê liệt, anh chậm rãi tiến vào.

“Ahm..... Ummm.....” Hư không bị lấp đầy trong chốc lát, đầu óc cô trở nên trống rỗng.

“Anh yêu em!” Giọng anh tràn ngập hưng phấn khó kiềm chế, anh cứng rắn như sắt.

Thế nhưng, tất cả khoái cảm rất nhanh bị thổi quét thay thế bằng một loại đau nhức tê dại, cô thống khổ than nhẹ một tiếng, bám chặt vào thành bồn.

Tựa hồ nhìn ra đau đớn của cô, Âu Dương Y Phàm chậm rãi lui ra ngoài. Khi anh rời khỏi, khe hở mở ra còn chưa kịp khép lại, một cỗ nước nóng nhanh chóng chảy vào thân thể của cô, vì cô mà rửa sạch đau

đến lưu lại trong thân thể, mang theo một chút màu đỏ tươi...

Anh một lần lại một lần, ra vào nông, cạn, dần dần nơi bí ẩn của cô bị anh và nước ấm luân phiên an ủi bắt đầu cháy, nỗi khát khao nguyên thủy nhất từ dưới bụng tràn tới toàn thân, mồ hôi chảy ra da thịt, từ trên trán chảy xuống, rên rỉ thoát ra truyền khắp toàn bộ phòng tắm...

Cô mở mắt ra, nhìn anh.

Xuyên qua màn sương ấm áp, trong ánh mắt trầm mê của anh lộ ra một loại ấm áp khiến người ta yêu thương.

Khi mọi thứ chung quanh, kể cả các giác quan đều trở nên hư ảo, ngược lại tình yêu của anh chân thật hơn bao giờ hết.

Cô bỗng nhiên hiểu được: Thật ra tình yêu của anh vẫn luôn chân thật, chỉ là cô không chịu tin tưởng!

Không tin mỗi một bó hoa hồng của anh, không tin mỗi một câu thổ lộ của anh, không tin anh vì cô mà đặt nhẫn kim cương, cũng không tin anh đã từ từ thay đổi.

Nhưng giờ đây thì cô tin!

“Ivan.....” Thân thể cô căng cứng, nỗi khát khao mãnh liệt khiến cô thở dốc kêu gọi anh, cô vịn vào thân thể, dự niệm không chế lý trí của cô trong tay... “Ivan, xin anh...”

Cùng với lời kêu gọi của cô, anh đột nhiên đắm vào, tiến vào chỗ sâu nhất.

Loại đau nhức tê dại mãnh liệt cùng với khoái cảm dâng trào, là lên thiên đường hay là vào địa ngục, cô cũng không rõ.

Theo cử động có tiết tấu của anh, thế giới mờ mịt, chỉ còn lại tiếng bọt nước va chạm cùng tiếng rên rỉ vong tình của họ... Cô ôm anh trong thanh âm đau đớn, lắng lắng đem cảm giác hạnh phúc này khắc vào trí nhớ.

Đau đớn nhanh chóng biến mất, thân thể trong nước chìm nổi, không gì chân thật hơn cảm giác tốt đẹp này.

Anh lại đem cô ôm vào phòng ngủ, đặt trên chiếc giường lụa mềm mại....

Lúc này đây, anh không còn nhẹ nhàng nữa, mỗi một lần va chạm đều kịch liệt xâm nhập chỗ sâu nhất của cô, càng lúc càng nhanh...

Tiếng rên rỉ của cô ngày càng lớn, càng ngày càng quyến rũ, anh hoàn toàn mất đi lý trí, ánh mắt như ác ma đi xâm chiếm, nụ hôn biến thành cắn, vuốt ve cũng biến thành xoa nắn...

Mãi đến lúc cuối cùng, anh mới nắm chặt tay, gầm nhẹ một tiếng, một dòng chảy ấm áp bắn vào thân thể của cô...

“Ivan, em yêu anh!” Cô dịu dàng ôm lấy anh, để anh nằm trên thân thể cô thở dốc...

Mây mưa đến trời đất đảo lộn, mặt trăng thành khuyết, tình như thiêu đốt *****

*****

Ngày hôm sau, Tiểu Úc thức dậy trong một vòng tay ấm áp. Cô chớp mắt mấy cái, và bắt gặp nụ cười quen thuộc trước mắt.

“Buổi sáng tốt lành!” Giọng anh vẫn êm tai như vậy.

Cô ôm ngực, giấu gương mặt nóng bừng vào trong chăn không dám hé mặt.

“Em còn đau không?”

Tiểu Úc cử động thân thể, quả thật trên người có chút đau nhức. Cô bèn lên gặt đầu. Tuy rằng đau nhưng trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

Không nghĩ tới anh xoay người đè ép lên cô, khóe miệng cười xấu xa: “Vậy, thêm một lần nữa đi...”

Đêm qua, kể từ lúc nếm trải niềm đam mê mãnh liệt này, Âu Dương Y Phàm say đắm cái cảm giác yêu thương giao hòa cùng dự vọng, anh mê luyến cảm giác được cô dịu dàng vuốt ve...

- (*) Kem thuyền chuối:

- (**) Rượu Sake:

- (***)Phi Phi: đọc là “phi” hoặc “phỉ”. Trong đó âm “phỉ” dùng cho tên, họ.

- (****) , , (Thiên phiên địa phúc đích vân vũ gian, nguyệt như câu, tình chính chích)
mình dịch thoáng đi.

Chương cuối

.

Tiểu Úc bước đi không vững trên bờ cát, trước mắt đều là một mảnh tối tăm.

"Anh muốn cho em xem cái gì thế?" Cô hỏi.

Âu Dương Y Phàm mãi mới chịu tháo chiếc khăn lụa màu đen trên mắt cô xuống. Cô mở mắt ra, còn chưa kịp thích ứng hoàn cảnh chung quanh, thì một ngôi sao băng từ trên trời lướt qua, sau đó có tiếng âm ầm nổ tung, màu vàng lấp lánh rơi xuống, bầu trời tràn ngập ánh sáng rực rỡ!

"Ôi đẹp quá !"

Theo sau là mấy chùm ánh sáng hồng từ mặt biển bay lên, biến thành hình một trái tim ở trên trời, một

vòng rồi lại một vòng, quần quanh trong đám sương mù...

Bầu trời sao sáng rõ, pháo hoa lộng lẫy.

Bên trên đại dương tĩnh lặng một chút ánh sáng tím trôi nổi ở trên mặt nước....

Khoảnh khắc của rục rờ chính là vĩnh cửu!

Khi pháo hoa và sương khói ngoài trời tan hết.

Âu Dương Y Phàm ném cái bật lửa ra ngoài, một luồng ánh lửa bay lên, chiếu sáng một căn biệt thự kiểu Châu Âu đẹp đẽ mà thanh nhã phía trước.

"Đây....."

"Đây là nhà anh xây cho em, nhà của chúng ta....."

Cô bối rối, cảm động nhìn về phía Âu Dương Y Phàm. Anh đã nửa quỳ trên mặt đất, bàn tay đang cầm một chiếc nhẫn kim cương.

"Đồng ý lấy anh nhé"

Lời cầu hôn tốt đẹp như thế, không có lý do gì để cô cự tuyệt. Nhưng cô cố ý không cho anh đạt mục đích dễ dàng, cô ngẩng đầu lên, ra vẻ trầm tư nói: "Em muốn cân nhắc một chút."

"Vì sao?"

Âu Dương Y Phàm xúc động đứng lên, vẻ mặt thất vọng.

"Tiểu Úc, rốt cuộc em muốn anh làm như thế nào?"

"Hôn nhân là chuyện quan trọng cả đời, em đương nhiên phải suy nghĩ rõ ràng. Ngộ nhỡ em lấy anh, anh đối với em không tốt thì làm sao bây giờ?"

"Anh có thể thề với trời, cả cuộc đời này anh quyết không phụ lòng em."

"Trừ phi anh có thể yêu em như Lâm Quân Dật yêu bà xã của anh ấy?"

Âu Dương Y Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, bất mãn nói: "Vì sao anh phải học cậu ta, anh còn tốt hơn nhiều so với cậu ta!"

"Vậy quên đi!"

Cô ra vẻ tức giận xoay người, Âu Dương Y Phàm đột nhiên từ sau lưng ôm lấy cô: "Anh đồng ý với em! Anh cũng sẽ giống cậu ta, dù xảy ra chuyện gì trái tim anh chỉ đủ chứa một người, thân thể anh chỉ thuộc về một cô gái....."

.....

Nụ cười của Tiểu Úc còn rục rờ hơn cả pháo hoa.

"Em yêu anh!"

Trên bầu trời, phát ra bông hoa bách hợp màu vàng, ở trong đêm tối tuyệt đẹp khác thường.

Trên bãi biển, bóng hai người ôm nhau bị ánh trăng kéo càng ngày càng dài...

Phiên Ngoại: Tâm sự của Dương Lam Hàng

Lăng Lăng che mặt xông ra ngoài, Dương Lam Hàng do dự một chút

Để không quấy rầy bọn họ, tôi ngồi xuống một mình tiếp tục uống cà phê. Ly cà phê còn chưa uống xong, chợt nghe Tiểu Tiểu cầm điện thoại hét lên sợ hãi thảm thiết, “Đã xảy ra chuyện! Thầy Dương đã xảy ra chuyện!”.

Về lo lắng về điều chẳng lành nhất thời bao phủ toàn bộ phòng giải trí, tiếng nhạc cực kỳ chói tai, giống như thối mạnh thần kinh.

.....

Trong bệnh viện, người nào đi ngang qua cũng đều nhiễm mùi nước khử trùng khiến người khác nôn mửa.

Thế nhưng tôi đã quên ghét cái mùi kia vì trong tâm trí tôi đều là máu tươi vừa mới thấy ở bên đường, cùng với tấm kính chắn gió dính máu đỏ bị vỡ vụn.

“Một cô gái lúc qua đường, không để ý thấy cái xe đang chạy tới, cũng may có một người trẻ tuổi đẩy cô ta ra.....” Một đám người qua đường còn vây quanh ở nơi đó giống như đang kể lại chuyện xưa, nói đến mức nước miếng bay tứ tung, làm như sinh mạng và sự đau đớn của người khác đối với bọn họ mà nói chỉ là một câu chuyện.

Trong khi nghe vào tai tôi, từng chữ cứ như mũi nhọn.

Tôi tìm thấy Lăng Lăng ở góc tường, cô ấy gục đầu lên đầu gối khóc nức nở.

Tôi ngẩng đầu nhìn đèn ở phòng giải phẫu đã tắt...

“Thầy Dương...” Tôi ôm một tia hy vọng hỏi: “Thầy ấy không có việc gì chứ?”

Cô ấy không trả lời, tiếng khóc càng thêm thảm.

Khi tôi còn muốn hỏi tiếp thì tờ giấy nhàu nát từ trong tay cô ấy rơi ra, tôi mở ra xem, chữ viết trên giấy đã mờ đi.

“Đối với tôi – mười bảy tuổi thi đậu đại học Yale còn được nhận học bổng toàn phần mà nói suy sụp và thất bại chẳng qua là cái danh từ mà thôi. Nhưng từ khi nghiên cứu Tiến Sĩ của tôi bắt đầu, tôi mới ý thức được như thế nào là: một mình trên lầu cao, nhìn đường chân trời xa xăm...”

Suốt năm năm trời, tôi suốt ngày vật lộn trong đống tài liệu lịch sử chồng chất như núi, thí nghiệm liên tục thất bại, đề tài không tìm thấy đột phá nào. Suy sụp và thất bại làm tôi bắt đầu mệt mỏi, uể oải, mất ngủ, bệnh tự kỷ, gần như suy sụp. Cuối cùng phải từ bỏ thí nghiệm nghiên cứu, suốt ngày nhốt mình ở trong phòng.

Ngay lúc tôi bị những dữ liệu trên trang giấy dẫn dắt đến phát điên, trong lúc vô ý đang nói chuyện phiếm trong phòng chat thì thấy một status thế này: Chúng ta vẫn còn trẻ, trong lúc thất bại đừng mà đi

quên ước mơ và nhiệt huyết lúc ban đầu!

Ngày đó tôi cùng người nói những lời này trò chuyện thật lâu, tôi không biết hình dáng cô ấy, nhưng tôi biết cô nhất định là một người con gái rất lạc quan, bởi giữa những dòng chữ của cô ấy đều mang theo nụ cười.

Cô ấy hỏi tôi có OICQ hay không, cô ấy thêm tôi vào danh sách bạn tốt, về sau có thể thường xuyên nói chuyện phiếm... Tôi ở trên mạng tìm tòi nghiên cứu thật lâu, mới hiểu được ý nghĩa của OICQ, nhanh chóng down xuống phần mềm OICQ, lập dãy số nói cho cô ấy.

Lập tức có một tin nhắn tới: Đừng hỏi tuổi, nhất định tôi già hơn bạn; Đừng hỏi diện mạo, tôi xấu dọa chết người; Đừng hỏi bằng cấp, từ kỹ nữ cũng tốt nghiệp đại học, tôi là kẻ mù chữ; Đừng hỏi tên, tên tôi không phải là Bạch Lăng Lăng! Gặp mặt cũng miễn bàn, vui lòng im miệng lại! Thích tán gẫu, không tán gẫu thì quên đi!

Chỉ vì những lời nói này mà tôi thích cô ấy, không hề có lý do, chỉ là thích cái cá tính thẳng thắn này của cô ấy!

Từ khi quen biết cô ấy, tôi học được sự lạc quan, học được cách bình tĩnh. Tôi sắp xếp lại tất cả thí nghiệm thất bại, tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân, dần dần tôi phát hiện những kết quả không thành công còn có giá trị hơn nhiều những yếu tố tác động đến SCI *

Khi tôi bước ra khỏi vũng lầy, tôi mới phát hiện thật ra cô ấy cũng không lạc quan như tôi nghĩ. Sự phóng khoáng của cô ấy là ngọn nguồn của nội tâm cô đơn bên trong, ý cười giữa những hàng chữ là để che dấu nỗi đau của cô ấy.

Bên ngoài cô ấy giả vờ mạnh mẽ, giả vờ như nó không quan trọng, thật ra cô ấy còn yếu đuối hơn bất kỳ ai, luôn sợ hãi mất mát.

Cô ấy chưa bao giờ đối xử tử tế với mình, bởi vì cô ấy hy vọng có người có thể cẩn thận quan tâm cô ấy, che chở và chăm sóc.

Không bao giờ nói tâm trạng mình không tốt, nhưng lúc cô ấy nói muốn nghe chuyện cười, nhất định là cô ấy đang rất buồn.

Cho nên tôi muốn cố gắng làm cô ấy vui vẻ, và muốn mỗi lần cô ấy không vui, tôi đều có thể ở bên cạnh, dỗ dành cô ấy vui vẻ...

Khi tất cả đã thành thói quen, khi tôi mong có thể chăm sóc cô ấy cả đời, đột nhiên cô ấy nói không muốn tiếp tục, cô ấy nói: : Nhân lúc chúng ta còn là bạn bè thì nên chấm dứt, vẫn tốt hơn lúc đang yêu phải chia tay

Tôi hiểu được, cô ấy đang sợ hãi mất mát. Kỳ thật tôi cũng sợ, sợ cảm giác hư ảo không đáng tin, sợ khi mặt đối mặt mới phát hiện cả hai đều là người xa lạ. Điều gì xảy ra tôi đều có thể không để ý, nhưng cô ấy dễ bị tổn thương như vậy, cô ấy không dám đánh cược, thua cũng sẽ không dậy nổi...

Ngày đó cô ấy cho tên tôi vào blacklist, tôi nhờ người bạn trong nước giúp tôi tra xét địa chỉ IP của cô ấy, người bạn cho biết IP từ internet trong sân của một trường Đại Học. Tôi nhờ cậu ta tra xem có một sinh viên nào tên Bạch Lăng Lăng hay không, hẳn là học bộ môn điện tử. Người bạn rất nhanh ở hồ sơ lý lịch của khoa tra được tư liệu của cô ấy, gửi cho tôi, bên trong còn kèm ảnh chụp. Dù đó chỉ là một tấm hình thẻ, nhưng là hình ảnh đẹp nhất tôi từng thấy, nụ cười của cô ấy còn đẹp hơn, thuần khiết hơn những gì tôi tưởng tượng.

Tôi đem hình của cô ấy rửa ra, đặt ở đầu giường. Mỗi ngày nhìn nụ cười vui vẻ của cô ấy, để thuyết phục bản thân không đi làm phiền cô ấy, để mặc thời gian thay đổi tất cả.

Đó là những tháng ngày trầm lặng, tôi cứ viết hết bài báo cáo này đến bài báo cáo nọ. Tôi khiến cho mình ngoài việc nghiên cứu khoa học không còn thời gian suy nghĩ chuyện khác. Vấn đề nan giải của tôi rất cục đã khắc phục được, số liệu thực nghiệm cùng lý thuyết suy luận hoàn toàn ăn khớp. Tại thời khắc thành công nhất, tôi chỉ muốn chia sẻ với cô ấy, tôi trở lại phòng, cô ấy đang cười giống như đang chúc mừng tôi.

Trong nháy mắt đó, tôi quyết định, tôi muốn đi tìm cô ấy, mặc kệ tương lai như thế nào, mặc kệ cô ấy có bao nhiêu khuyết điểm không thể dễ dàng tha thứ, mặc kệ tương lai có bao nhiêu điều không thể đoán

trước, tôi đều có thể chấp...Không bao giờ từ bỏ!

Cho nên tôi đã trở về, mang theo quyết tâm vĩnh viễn không lay được, vượt qua thời gian cùng khoảng cách trở về tìm cô ấy.

Nhưng làm sao cũng không đoán được, lần đầu tiên tôi gặp, cô ấy đang ôm một người đàn ông khác đi lướt qua tôi.

Thì ra, tôi đối với cô ấy mà nói chẳng qua chỉ là một người xa lạ...

Tôi không hối hận vì đã yêu cô ấy, cũng không hối hận vì cô ấy mà về nước. Tôi nghĩ, cho dù không thể có được cô ấy, có thể gặp mặt nói chuyện cũng tốt rồi, không cần phải đối mặt màn hình máy tính, không cần đối diện ảnh chụp, có thể thấy nụ cười tươi của cô ấy...Là tốt rồi.

Ngày cô ấy bảo vệ luận án tốt nghiệp, tôi cố ý dùng tinh thần háo hức nhất đi tham gia, mỗi một câu cô ấy nói đều làm tôi hưng phấn không thôi, hưng phấn đến nỗi không biết mình nói xằng nói xiên cái gì. Đến khi thấy cô ấy khóc chạy đi, tôi mới đột nhiên ý thức được mình đã phạm sai lầm, rất sai.

Tôi muốn đi qua an ủi cô ấy, kể chuyện cười cho cô ấy nghe, nhưng cô ấy ở trong lòng người đàn ông khác, miệng không ngừng mắng tôi là biến thái, điên...

Mùi vị bị người con gái mình yêu - người mà mình luôn hết mực yêu thương quan tâm, thù ghét và nguyên rủa, thực sự ... rất xấu hổ.

Thì ra, tôi chỉ xứng tránh ở mặt sau máy tính.

Cũng giống như một câu châm chọc nhất trên internet: “Ở trên internet, không ai biết bạn là một chú chó.”

Tôi gửi tin nhắn cho cô ấy, nói rằng: “Thật ra ba trăm bốn mươi lăm ngày qua, anh không hề nhớ đến em...” Cô ấy nói tôi nhớ lầm. Kỳ thật tôi nhớ không lầm, tôi thiếu một ngày vì ngày đó tôi ở trên máy bay mang theo bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu nhớ nhung, cả đời cô ấy cũng không thể biết.

Một lần nữa tôi quay về làm người xa lạ quen thuộc nhất.

Khi tôi thật cẩn thận, che chở cô ấy, cô ấy mắng tôi đến thương tích đầy mình;

Khi tôi vì cô ấy mà sửa lại đề bài kiểm tra chuyên ngành thạc sĩ của nghiên cứu sinh, bên ngoài cửa sổ cô ấy cùng bạn trai kể vai đi qua, cười đến xán lạn...

Tôi yêu cô ấy, ngay cả khi không thể chạm đến tôi vẫn nguyện ý lặng lẽ yêu cô ấy.

Cô ấy từng hỏi tôi :” Vĩnh viễn có xa lắm không?” Kỳ thật, rất gần, gần trong gang tấc...”

SCI*: Science Citation Index (viết tắt là SCI, tạm dịch Chỉ số Trích dẫn Khoa học) là một danh sách các tạp chí xây dựng dựa trên tần suất trích của các bài báo đăng trong đó. Danh sách này do Viện Thông tin khoa học quốc tế (ISI, hiện nay là một bộ phận của hãng Thomson Reuters) lần đầu tiên công bố vào năm 1960. Có hơn 3700 tạp chí nằm trong danh sách này, bao trùm 100 lĩnh vực khác nhau.

Sau đó, một phiên bản dài hơn của SCI là Science Citation Index Expanded (SCIE, tạm dịch Chỉ số Trích dẫn Khoa học Mở rộng) cũng được công bố, bao gồm hơn 6500 tạp chí trên khoảng 150 lĩnh vực.

Table of Contents

[Tóm tắt](#)

[Mở đầu](#)

[Chương 1: Mối tình đầu của Quan Tiểu Úc](#)

[Chương 2: Mùa yêu đương](#)

[Chương 3: Ý trời trêu người](#)

[Chương 4: Quan Tiểu Úc chờ đợi tình yêu](#)

[Chương 5: Bóng ma khó hiểu trong Quan Tiểu Úc](#)

[Chương 6: Tiểu Úc để lỡ tình yêu?](#)

[Chương 7: Hương vị rung động](#)

[Chương 8: Thỗ lộ thất bại](#)

[Chương 9: Đợi chờ không thay đổi \(1\)](#)

[Chương 10: Đợi chờ không thay đổi \(2\)](#)

[Chương 11: Mùi vị thất tình](#)

[Chương 12: Lời thề của đàn ông](#)

[Chương 13: Những ngày sống chung](#)

[Chương 14: Cảm giác ái muội](#)

[Chương 15: Gần gũi thân mật](#)

[Chương cuối](#)

[Phiên Ngoại: Tâm sự của Dương Lam Hàng](#)